KAREN REYNOLDS

Dragoste umilitoare

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de: MARIANA COSTESCU

Capitolul 1

-Actuala puicuţă a lui tati...

într-o cameră plină de invitaţi, Roberta Chandier stătea retrasă, încercând să-şi reprime mânia provocată de umilinţa la care fusese supusă, în timp ce persoana care tocmai folosise acel calificativ usturător ca s-o descrie, se desprinse de micul grup căruia i se adresase, fără a fi nevoie să se uite în direcţia Robertei pentru a realiza că fusese auzită.

Robertei îi crescu tensiunea, tremurând toată, în dorinţa nestăvilită de a răspunde cu aceeaşi monedă - impulsul fiind atât de puternic, încât fu nevoită să se forţeze pentru a-şi pătra calmul, fixându-şi privirea pe paharul de şampanie pe care-l ţinea în mână.

Lulu Maclaine ar fi fost o persoană mult mai bună, dacă tatăl ei iubitor, i-ar fi spălat cu săpun guriţa aia!

Ce era el? se întrebă aceasta furioasă, continuând să se ambaleze. Era bărbat, sau un şoricel demn de milă, în faţa iubitei lui Lulu? Era dispus s-o lase să se comporte exact aşa cum îi plăcea

ei, numai ca s-o facă fericită?

îşi fixă privirea ochilor ei verzi, strălucitori, direct pe bărbatul care era principalul vinovat de furia ei.

El se afla în celălalt capăt al camerei, în mijlocul unui grup, vorbind, sau ascultând vreo glumă făcută de unul dintre ei, gura lui, aproape insuportabil de senzuală, schiţând un zâmbet amuzat.

Oare nu realiza cum era tratată aici în seara asta? Sau pur şi simplu nu-l interesa? Oricum, atitudinea lui era deplasată, şi era foarte norocos că manierele ei erau mult superioare celor ale fiicei lui, altfel ar fi gustat şi el un pic de umilinţă, chiar în momentul ăsta!

Să te ia naiba, gândi ea supărată. Să te ia naiba, că m-ai pus într-o astfel de situaţie!

Mai multe hohote de râs, izbucnite dintr-un colţ al încăperii, îi atraseră atenţia Robertei. Din nou Lulu. Desigur, era Lulu, în mijlocul unor alţi invitaţi, captând atenţia în rochia ei de tafta albastră ce se potrivea perfect cu ochii ei minunaţi de culoarea albăstrelelor.

"Puicuţa lui tati". Oare repetase acea ingenioasă remarcă noului ei auditoriu, făcându-l să râdă aşa?

Roberta se cutremură, cuprinsă de o senzaţie de greaţă. Nu putea s-o ignore pe mica vrăjitoare, atâta timp cât aceasta spusese aşa ceva şi alte asemenea, oricui fusese dispus s-o asculte, încă din momentul în care Roberta intrase în casă!

Si nici pe mama lui Lulu, îşi aminti ea. Aceasta nu se

purtase deloc mai bine, tratând-o cu răceală toată seara.

Scorpii, amândouă. Femeile Maclaine nu erau altceva decât
nişte scorpii vrednice de dispreţ.

Dumnezeule! se învinui singură. De ce nu mi-am ascultat instinctele, să fi stat acasă, în loc să mă expun unei situaţii atât de ridicole?

La urma urmei era petrecerea lui Lulu. Aniversarea împlinirii vârstei de optsprezece ani mai precis, şi poate tânăra avea dreptul să se bucure de ea, fără să fie prezentă şi "actuala puicuţă a lui tati", să i-o strice.

Da, fusese invitată! Mac, personal, îi făcuse invitaţia. Si, fraieră cum era, se gândise, "De data asta, poate le va spune tuturor cât de mult însemn pentru el!".

Ce glumă! se ironiză singură. Trebuia să fi realizat, încă de când m-a pasat lui Joel, în seara asta, că avea de gând să pretindă că erau mai curând doar cunoştinţe, decât iubiţi. Iubiţi de aproape un an.

Si Joel, îi veni în minte deodată, îndreptându-şi mânia către celălalt bărbat important din viaţa ei - Joel fiind şeful ei şi fratele lui Mac - unde era când ea se afla în dificultate? Sporovăia undeva cu vreo femeie nubilă, în loc s-o apere de focul ăsta de artilerie?

îşi roti privirea prin cameră, descoperindu-l dansând cu nimeni altcineva, decât mama lui Lulu.

Mişcându-se încet, în ritmul muzicii, cei doi erau prinşi într-o discuţie aprinsă. Vorbesc despre mine, probabil,

presupuse Roberta, după expresiile de pe feţele lor. Joel supărase multă lume, aducând-o în seara asta aici.

Delia nu era mulţumită. Lulu nu era mulţumită. La naiba, toţi prietenii apropiaţi şi cunoştinţele erau nemulţumiţi! Si de ce? Pentru că voiau să intre în graţii, actualei lor lidere, Lulu. Până şi "tati" fusese foarte atent să nu-i adreseze Robertei mai mult decât unul dintre zâmbetele lui blajine şi prietenoase, pentru a n-o supăra pe preţioasa lui fiică!

"Puicuţa lui tati". O prezentare care n-avea nicio legătură cu politeţea.

Roberta fu cuprinsă de un profund sentiment de antipatie, şi-şi îndreptă privirea spre locul unde încă se mai afla Mac, care emana prin toţi porii puterea unui lider al bărbaţilor, în costumul lui negru de seară şi cămaşa albă.

Mac. Ori Solomon Macmillan Hunter Maclaine, pentru a-i menţiona numele întreg sau, mai curând, gloriosul titlu, era un nume greu şi renumit, pentru un bărbat născut şi crescut să ia viaţa în piept - ceea ce şi făcuse, cu foarte mare succes, conducând imperiul industrial al familiei, cu o intransigenţă şi precauţie care eliminaseră toţi rivalii. Viaţa lui privată însă, era categoric învăluită în ceaţă, fiind plină de mistere.

Roberta era unul dintre ele, recunoscu aceasta, cu indignare. Femeia nopţii, bună doar în dormitor!

Totuşi, indignată sau nu, descoperi că era suficient să-şi oprească privirea pe el, pentru ca trupul ei să freamăte

de dorinţă, recunoscându-şi stăpânul.

Si ea se dispreţuia pentru asta. Era adevărat, el avea un fizic mai mult decât atrăgător, multe femei îndrăzneţe tânjeau să-l cunoască în intimitate. Dar ea mai întâlnise şi alţi bărbaţi de valoarea lui, fără să facă o pasiune pentru ei. De ce el? De ce acest bărbat care, cel puţin la prima vedere, era foarte puţin diferit de ceilalţi bărbaţi puternici şi atrăgători pe care-i respinsese cu uşurinţă?

El se întoarse spre ea, să asculte pe cineva care i se adresase, şi trupul ei începu să vibreze din nou de dorinţă. Roberta găsi răspunsul la întrebarea ei.

Mac îi aţâţa simţurile, cum n-o făcuse niciun bărbat vreodată. Era, pe cât de complicat, pe atât de simplu.

Si asta, probabil, n-avea nicio legătură cu părul lui negru, trupul zvelt superb construit şi chipul cu trăsături frumoase, ci doar cu omul care se ascundea în spatele acestui chip, omul pe care ea îşi dorea din suflet să-l cunoască, pe care foarte rar reuşea să-l înţeleagă, doar pentru că el n-o lăsa - nu lăsa pe nimeni, în afară de familia lui, desigur.

Si Roberta nu era şi nu va fi vreodată, familia lui. Această crudă realitate îi deveni limpede în seara asta.

"Puicuţa lui tati". Oare Lulu nu realiza că, denumind-o pe Roberta în felul acesta, îl insulta pe tatăl ei?

Priveşte-l, ar fi vrut ea să-i spună. Arată ca un bărbat ale cărui gusturi se limitează la puicuţe fără minte?

Dar cui îi pasă dacă femeia de sub el are sau nu minte,

nu de acolo îi vine plăcerea, nu? îşi răspunse ea singură.

Si, mai mult de jumătate dintre femeile din această cameră, şi l-ar dori pe Mac nu pentru mintea lui sclipitoare, continuă să-şi spună Roberta. Nu, dacă l-ar cunoaşte atât de intim cât îl cunosc eu!

întâmplător, Mac se întoarse spre ea, ca să-i răspundă cuiva care i se adresase şi, surprinzând-o fixându-l cu privirea, îi zâmbi, ridicând paharul. Roberta fu nevoită să se forţeze pentru a-i răspunde cu acelaşi gest, fără a reuşi însă să schiţeze vreun zâmbet. Era supărată pe el, şi nu era dispusă să ascundă asta. Supărată pentru că el putea să ia tot ce avea ea de oferit, afişându-se cu ea peste tot în jurul Londrei, totuşi, faţă de familia lui pretinzând că nu însemna nimic pentru el.

Doar o puicuţă fără minte, prea naivă ca să realizeze că familia ei o vedea ca pe o persoană lipsită de valoare.

Ochii îi licăriră ameninţător. Mac sesiză asta şi se încruntă, nedumerit. Roberta îşi ridică bărbia sfidător, continuând să-l privească stăruitor, expresia feţei ei parcă provocându-l să vină să afle singur ce se întâmpla.

Pe Mac începu să-l cuprindă iritarea, dorinţa de a se duce la ea, şi a afla de ce-l privirea ameninţător, începând să se lupte cu hotărârea de a se ţine cât mai departe de ea în seara asta.

în cele din urmă, exasperat, făcu o jumătate de pas spre Roberta, care radia de fericire că urma să câştige această deosebită bătălie, făcându-l să pornească spre ea.

Dar, chiar în acel moment, o văzu pe Delia prinzându-l de braţ, atenţia lui concentrându-se pe faţa zâmbitoare a soţiei lui.

Fosta soţie! îşi spuse ea. Divorţaseră de aproape opt ani! Si încă, uitându-te la ei, erai înclinat să crezi că nu prea puteau trăi departe unul de celălalt!

Dumnezeule! Gelozia puse stăpânire pe ea, forţând-o să închidă strâns ochii, prefăcându-se - prefăcându-se, mai mult pentru binele ei - că nu observase intimitatea dintre ei.

Solomon Maclaine şi Delia Curzon aveau amândoi doar optsprezece ani, când fuseseră obligaţi să se căsătorească, Lulu fiind pe drum. Una peste alta, fusese o partidă acceptabilă, unind averea familiei Maclaine cu milioanele familiei Curzon, în general, mulţumind ambele familii. Dar, din puţinul pe care i-l spusese Mac, mariajul fusese orice altceva, decât idilic şi, tot amânatul divorţ, care avea să aibă loc zece ani mai târziu, fusese inevitabil - nu şi după părerea famiilor lor conservatoare, sau a fiicei lor adorate.

De aici, spectacolul pus în scenă de Mac şi de Delia, în seara asta, şi motivul pentru care, de obicei, Roberta era tratată cu răceală.

- Nu te-ai săturat încă?

Tresărind la vocea neaşteptată, Roberta îşi ridică privirea spre faţa zâmbitoare a lui Joel. Dar ea cunoaştea acel zâmbet sardonic; Joel era supărat. Indiferent ce-i spusese Delia în seara asta, îl deranjase foarte mult.

- Păi, da, spuse ea. M-am săturat. Apoi continuă numai pentru sine, până peste cap!

Timp de douăsprezece luni jucase acest joc, după bunul plac al lui Mac - fiind ceea ce dorise el să fie, când dorise el să fie. Dar nu va mai tolera să fie denumită "cealaltă femeie", de nişte bogătaşi indolenţi, doar pentru că refuzau să accepte un divorţ care avusese loc cu opt ani în urmă!

Să fie văzută ca iubita unui bărbat, era una, dar să fie etichetată ca "puicuţa" lui, era cu totul altceva!

Puicuţa lui tati. Aceste cuvinte usturătoare o afectaseră profund.

Si da, se săturase. Sincer şi fără echivoc, se săturase! Relaţia ei cu Mac n-avea niciun viitor, şi nici nu exista vreo speranţă să aibă, atâta timp cât familia lui era mai importantă pentru el!

Toată viaţa ei fusese pe locul doi - pe locul doi în viaţa părinţilor ei, care fuseseră mai curând şocaţi că se treziseră pe cap cu un copil pe care nu şi-l doriseră cu adevărat. Pe locul doi în faţa carierelor lor de experţi în animale şi plante sălbatice, care-i trimiteau prin întrega lume, să studieze obiceiurile unui animal sau altuia, în timp ce acest nou animal - un pui de om - era lăsat în grija oricui dorea, pentru a nu fi deranjaţi. Iar acum era Mac, forţând-o să ocupe locul doi în viaţa lui, după o familie care era evident mult mai importantă pentru el.

Mai era şi jignirea ce-i fusese adusă. Ea nu era atât de

importantă pentru el, pentru a-i păsa, unde o adusese atitudinea lui. Si dacă ultimele douăsprezece luni nu-l făcuseră să-i pese, atunci nimic nu-l mai putea face.

Ea lupta pentru o cauză pierdută, şi acest adevăr o făcu să icnească de durere.

Era timpul să pună capăt înfrângerilor şi să se retragă. în timp ce ea îl iubea, Mac doar o dorea. Si de ce oare nu realizase asta până acum?

- Uh! exclamă Joel. Ochii tăi verzi îmi spun că se apropie furtuna!

Nici tu nu eşti într-o situaţie prea fericită! dori ea să-i fi aruncat.

- Eu sunt gata de plecare, dacă şi tu eşti, fu tot ce-i spuse însă, forţându-se să arate cât mai puţin din ce era în sufletul ei. Joel observă însă că se întâmplase ceva, aflându-se la doar un pas de ea. în plus, probabil o cunoaştea mai bine decât oricine altcineva.

- Bine, iubito. Brusc, tonul îi deveni serios şi, luând-o de mână, o strânse uşor, când realiză că tremura. Să plecăm în mod elegant, nu? îi sugeră acesta, cu falsă voioşie. Ieşim pe uşă, cu fruntea sus.

- Observi prea multe, bombăni ea, în drumul spre holul gol al
vilei de la ţară a lui Mac.

- Si tu, îngeraş, îi replică el, făcându-i un semn spre scară. Du-te să-ţi iei mantoul.

Trupul ei subţire arăta excelent în catifeaua neagră, şi

Joel o urmări îndreptându-se graţioasă spre scări. Era frumoasă; nimeni nu putea contesta asta. Mac nu s-ar fi uitat nicio secundă la ea, dacă n-ar fi fost. Lui îi plăcea ca femeia lui să fie frumoasă, blondă şi sexy. Si Roberta era cea mai sexy femeie pe care o văzuse Joel vreodată. Avea trăsături fine, forme modelate seducător, pielea ca laptele şi un păr minunat ce-i încadra faţa frumoasă. Uitându-te la ea, nimeni nu te putea condamna, dacă o considerai doar o blondă proastă.

Dar Roberta Chandler era departe de a fi proastă - după cum spuneau şi acei ochi verzi, inteligenţi, dacă îţi doreai să te uiţi în ei.

Joel avusese doar de câştigat că se deranjase să privească dincolo de fizicul ispititor, când ea se prezentase la interviu, anul trecut, căci îşi găsise cea mai bună asistentă personală pe care o avusese vreodată, şi Mac - având norocul să fie fratele lui - îşi găsise o femeie fermecătoare.

- Unde este Roberta?

Vorbeşti de lup, gândi Joel, răsucindu-se pe călcâie.

- S-a dus să-şi aducă mantoul.

- Aşa curând? Este doar - îşi aruncă privirea la ceasul de aur de la mână - zece şi jumătate. Noaptea abia a început.

- Serios? murmură Joel, mai mult pentru sine. Mie mi s-a părut că a trecut o veşnicie.

- Ce vrei să spui? întrebă Mac, încruntându-se. Ai fost

ironic cu mine toată seara, Joel. Si aş dori să ştiu ce naiba urmăreşti!

- Chiar vrei? Joel îi aruncă una dintre privirile lui sardonice. Rezervă-ţi cam o săptămână, si o să-mi facă mare plăcere să-ţi povestesc.

Mac deveni si mai încruntat.

- Ce naiba te-a apucat? întrebă el uluit. Cine te-ar auzi, ar crede că te-am ofensat în vreun fel!

Ai făcut-o, ar fi vrut Joel să-i spună, dar în acel moment Roberta se ivi în capul scării.

- Ce se întâmplă? murmură Mac, când ea ajunse lângă ei. Fugi de mine, cu fratele meu mai mic?

- Sunt... obosită, răspunse Roberta pe un ton mieros, nelăsând să se întrevadă durerea din sufletul ei. A fost o zi lungă, una peste alta, adăugă sec.

- Omul a stat în biroul lui, socotindu-si banii, interveni Joel, zâmbind ca de obicei. Dă-mi mantoul. El luă mantoul de catifea de pe braţul Robertei, înainte ca Mac să întindă mâna. Cine a făcut afaceri are dreptul la profit, esti de acord, Mac?

Mac se sprijini de stâlpul scării, nesimţindu-se ameninţat de felul în care Joel aranja mantoul pe umerii Robertei. Aici era casa lui, si aici, unde Roberta nu conta, el vedea în Joel un înlocuitor de nădejde.

- Afacerea Brunner. Mac dădu afirmativ din cap. Ai încheiat-o astăzi. Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

- Nu chiar, negă Joel, simţindu-se stânjenit, când Mac

se încruntă brusc. La urma urmei, frate sau nu, Mac mai era si seful lui. Dar totul se va termina cu bine, îl asigură el repede. Marţi plec la Zürich să închei afacerea.

- Franc Brunner îţi creează probleme? întrebă Mac, cu o voce tăioasă.

Joel doar ridică din umeri.

- Stie că deţine patentul unui produs foarte profitabil, dacă-l plasează în mâini bune. Nu-l pot condamna că este precaut.

- Ei bine, eu pot, argumentă Mac. El a tratat cu noi, nu cu altcineva. Ce l-a oprit să semneze contractul azi?

- Legislaţia, răspunse Joel, sec. Caută probleme acolo unde nu există.

- Adică te întârzie deliberat, spuse Mac, îngândurat. Vrei să intervin? se oferi acesta.

- Nu, categoric, nu! replică Joel, indignat. Afacerea Brunner este a mea! Aşa că nu-ţi vârî nasul, fratele meu mai mare!

- Hei! exclamă Mac. Am atins o coardă sensibilă, nu?

- Mă pot descurca, spuse Joel arţăgos. Putem, nu-i aşa Roberta?

- Nicio problemă, spuse aceasta. Nimic nu-i descurajează pe cei trei muşchetari.

- Trei? întrebă Mac.

- Mitzy, explică Joel. Cea de-a treia mână a noastră, indispensabilă. Se referea la secretara lor, şi Mac dădu afirmativ din cap.

Nu mai era nimeni în hol, şi se lăsă o scurtă linişte, auzindu-se doar acordurile unul vals demodat, răsunând din salonul imens.

Mac îşi plimbă privirea pe Roberta, fără a face însă vreun efort s-o atingă.

- Ne vedem luni, hmm? spuse el. Weekendul ăsta era ocupat aici în Berkshire, să facă pe gazda pentru dinastie.

Joel o simţi pe Roberta la limita nervilor. Ea nu răspunse, şi Mac îi luă tăcerea ca pe o confirmare.

- Tati? Lulu se ivi în cadrul uşii întredeschise de la salon, ochii ei albaştri îngustându-se, când o zări pe Roberta. Bună, unchiule Joel. Pleci deja? înseamnă că nu-ţi place petrecerea de ziua mea.

Joel o lăsă pe Roberta şi se întoarse să-i zâmbească nepoatei sale favorite.

- Se pare că am îmbătrânit, mopsule, se scuză Joel, deschizând larg braţele, pentru a o cuprinde. Nu mai sunt atât de vioi cum am fost odată.

- înseamnă că nici tata, atâta vreme cât este cu cinci ani mai mare ca tine. Cred că ar trebui să ia exemplu de la tine, şi s-o lase mai moale.

Fu o desconsiderare directă la adresa Robertei, dar aceasta nu lăsă în vreun fel să se vadă, cât de uşor reuşea tânăra s-o jignească. Mac zâmbi cu indulgenţă, urmărind-o pe fiica sa schimbând sărutări afectuoase cu frătele lui, remarca nederanjându-l.

Exceptând părul negru, bogat, Lulu semăna mai mult

cu mama ei roşcată, decât cu tatăl. Majoritatea timpului locuia cu mama ei în casa din St. John, dar îşi adora tatăl. Lui Mac îi plăcea şi stimula această adoraţie, presupuse Roberta, ca orice tată iubitor. Dar uneori era dezgustător să-i priveşti.

Ca acum, când Lulu, fluturându-şi genele lungi şi negre, spuse:

- Unchiule Joel, nu-i aşa că cerceii mei cu diamante sunt superbi? îşi înclină capul, pentru ca Joel să vadă mai bine minunatele diamante ce-i atârnau la urechi. Cred că am cel mai minunat tată de pe pământ, nu-i aşa?

- într-adevăr, minunat, fu de acord Joel, observând zâmbetul afectat pe care Lulu i-l adresă tatălui ei. Mac, cu mâinile în buzunarul jachetei, stătea tot sprijinit de stâlpul scării, arătând ca întotdeauna - extrem de elegant şi în largul său. Te cam răsfaţă, cârno, o tachină Joel. Dacă ai fi fata mea, de ziua ta ai primi un plic cu zece lire şi o scrisoare prin care te-aş face să înţelegi că vârsta magică de optsprezece ani înseamnă să iei lumea în piept şi să te descurci sigură.

- Oh, nu vorbeşti serios. Cochetând cu neruşinare, Lulu se bosumflă la Joel şi apelă la tatăl său, cu ochii mari şi ofensaţi. Tati, spune-i lui Joel că nu trebuie să fie rău cu mine, de ziua mea! îi ceru ea.

-Joel, nu fi rău cu Lulu de ziua ei, îi ceru tatăl ei, cu supunere, râzând. Unde-i tânărul ăla abrutizat, de braţul căruia ai stat atârnată toată seara? întrebă el, curios.

Lulu se îmbufnă din nou.

- îşi încearcă norocul cu mami, dacă la mine n-a avut succes. Deci, dacă nu te întorci acolo repede, s-ar putea s-o văd pe mami acceptând avansurile unui băieţel, şi cum vei fi privit tu, atunci?

- Doamne fereşte! Mac se depărtă de stâlpul scării, şi Lulu îi aruncă Robertei o privire triumfătoare, crezând că Mac va pleca pur şi simplu, fără să-i arunce Robertei vreo privire.

Apoi, triumful se transformă într-o căutătură urâtă, când Mac se opri şi se întoarse, ochii lui gri ciocnindu-se de cei verzi ai Robertei.

- îmi pare rău că trebuie să pleci aşa devreme, murmură el. Tocmai voiam să te invit la dans.

- Păcat că te-ai trezit prea târziu, replică ea, cu o uşoară notă de sarcasm în voce, suficientă pentru a-l face să se încrunte. Petrecere frumoasă, Lulu, îi ură apoi fetei, pe acelaşi ton. încă o dată, multă fericire, şi sper ca viaţa să-ţi ofere tot ce meriţi.

Joel îşi drese glasul, intervenind repede, căci ochii lui Lulu căpătară o strălucire răutăcioasă.

- E timpul să mergem. El îşi mai sărută încă o dată nepoata pe obraz, apoi se întoarse lângă Roberta, luând-o strâns de braţ. Să luăm masa împreună, într-o zi, Mac, propuse el, ca o înţepătură, trăgând-o pe Roberta spre uşa de ieşire, unde unul dintre cei angajaţi special pentru această petrecere aştepta să-i vadă afară, maşina lor fiind

trasă deja la scară.

Ultimul lucru pe care-l văzu Roberta, când ieşi pe uşă, fu privirea întunecată a lui Mac fixată pe ea. El nu era un prost; era foarte conştient că ultima replică pe care Roberta i-o dăduse, fusese o trimitere la provocarea pe care o citise în ochii ei mai devreme, şi pe care se hotărâse s-o refuze.

Ceea ce nu conştientiza el, Roberta, ştia, era cât de mult pierduse.

- N-a fost o treabă înţeleaptă, spuse Joel încet.

- Nu ştiai? Nu sunt o persoană foarte înţeleaptă. Dar voi învăţa să fiu. Dumnezeu mi-e martor că voi învăţa.

- Intră în maşină.

Roberta intră în maşină şi-şi strânse mantoul în jurul ei, fiindu-i frig, deşi era chiar cald pentru o noapte de septembrie.

Joel nu porni maşina imediat, ci începu să bată cu degetele în volan, studiind expresia autoritară de pe faţa Robertei.

- Ai grijă cum abordezi problema asta, Roberta, o sfătui el, după un moment. Fratele meu nu este recunoscut pentru calmul său, când lucrurile nu merg aşa cum vrea el.

- Există o singură cale de a o aborda, spuse ea, întorcându-şi faţa de la Joel, pentru ca el să nu vadă tristeţea dn ochii ei. Stii zicala aia veche "Umbli după potcoave de cai morţi". Ei bine, spre încântarea iubitei fiice a lui tati, fără îndoială, am decis că am umblat destul după

potcoave de cai morţi.

- Totuşi te-ai împăcat cu această situaţie în ultimul an, preciză el. Deci, de ce tocmai în seara asta ai decis că te-ai săturat?

- Porneşte maşina, Joel, spuse ea, refuzând să răspundă, pentru că n-avea niciun răspuns. Tot ce ştia era că se săturase.

- El nu va renunţa la tine, o atenţionă Joel, pornind maşina, şi lăsând în urmă proprietatea familiei Maclaine. Te doreşte prea mult.

- "Doreşte" fiind cuvântul corect.

- A trecut prin momente foarte grele cu familia, forţând acel divorţ, îi reaminti el. Despărţirea de Lulu ...

- Dacă începi să-l aperi, cobor şi merg pe jos, îl avertiză ea.

Joel scutură din cap, exasperarea făcându-l să ofteze adânc.

- Este un drum al naibii de lung, până în Chelsea, preciză el. Si nu-l apăram pe Mac, ci pur şi simplu explicam de ce ...

Roberta puse mâna pe mânerul portierei. Joel se întoarse imediat spre ea, îi văzu expresia hotărâtă şi strâmbă din nas.

- Bine, bine, spuse el. Nu mai scot o vorbă şi te conduc acasă.

- Nu acasă, se opuse ea. Du-mă la Jenny.

Joel tăcu un moment, cântărind ultimele ei cuvinte,

apoi murmură plictisit:

- Oh, Dumnezeule, vei avea de suferit, dacă o ţii tot aşa.

Oare? Roberta era de altă părere. Ea va avea de suferit mai mult, dacă lăsa lucrurile aşa cum erau.

Era într-adevăr ciudat, cugetă aceasta, în timp ce Joel conducea într-o tăcere îndârjită, dar dacă cineva i-ar fi spus, în urmă cu douăsprezece luni, că ar fi ajuns într-o astfel de situaţie cu un bărbat, i-ar fi râs în faţă! Ea nu era genul ăsta - se ferise întotdeauna să devină un astfel de gen! Cu o viaţă în care fusese pasată de la o rudă la alta, niciuna cu vreo tragere de inimă, îşi promisese, ca atunci când urma să fie independentă, să nu-şi mai arate afecţiunea în faţa vreunei fiinţe, exceptând cazul în care aceasta îi dovedea că o iubea şi o dorea mai mult decât orice pe lume.

Se ţinuse de promisiune pe toată perioada facultăţii şi în continuare la primul loc de muncă, acceptând întâlniri doar cu bărbaţi ale căror obligaţii nu însemnau s-o lase să aştepte pentru ceva mai important. Dar problema cu această filozofie era că bărbaţii de genul acela erau în general banali, cu o slujbă banală şi o concepţie despre viaţă care o plictisea de moarte. Astfel, relaţiile ei fuseseră scurte şi dezamăgitoare, nedepăşind stadiul sărutului de noapte-bună de pe scara din faţa uşii, înainte ca ea să le pună capăt.

Până la Mac. Când Mac intrase în viaţa ei, toate regulile

pe care şi le impusese dispăruseră. El era exact aşa cum nu-şi dorea să fie un bărbat. Ocupat, puternic, cu un gen de afaceri care-l obliga să jongleze cu timpul, pentru a-i face loc şi ei. El amânase chiar a doua lor întâlnire, pentru că afacerile îl siliseră să plece din ţară o săptămână. Roberta trebuia să se fi retras atunci - probabil, trebuia să se fi retras, chiar dacă ar fi fost prima lor întâlnire - dar, chiar şi atunci era prea târziu pentru ea. Ca o proastă ce descoperise că era, fusese prinsă în mrejele lui, îndrăgostindu-se de el atât de repede. Si pentru prima dată în existenţa ei liniştită, foarte ordonată, de adult, descoperise cum era să-şi piardă total controlul asupra propriei vieţi. Solomon Maclaine devenise stăpânul ei. Nu-i convenea că lăsase să se întâmple aşa ceva, dar se părea că nu putea să facă absolut nimic.

El o dezamăgea sistematic, lăsând-o cu buza umflată, în ultimul moment, când se ivea ceva mai important. Apoi, când ea era hotărâtă să nu-l mai lase să-i facă aşa ceva, apărea cu braţele pline de flori, şi o scuză sinceră pe buze, înduioşind-o din nou.

Dar nu şi de data asta, îşi spuse ea cu îndârjire. De data asta, Mac mersese prea departe. Si durerea apăsătoare din adâncul sufletului îi spunea că niciun fel de scuză n-o va face să se răzgândească.

- Ascultă, spuse Joel, oprind maşina în faţa casei în stil victorian, unde Roberta împărţise un apartament cu Jenny, înainte să se mute în apartamentul luxos a lui Mac, din

Chelsea. Ai la dispoziţie weekendul ăsta, pentru a reflecta asupra hotărârii pe care o vei lua, o sfătui el. în momentul ăsta, sentimentele au pus stăpânire pe judecata ta, dar după astea două zile, îţi vei putea folosi mintea din nou.

- Sentimentele sunt cele care mă leagă de Mac, nu raţiunea, îl lămuri ea. Am mizat pe bunul-simţ un an întreg, şi uite unde am ajuns. Să fie stigmatizată, gândi ea, cu amărăciune. Numită puicuţă de nişte oameni cărora nu le-ar fi dat nici măcar bună ziua, dacă n-ar fi fost rude cu Mac! Nu eu am nevoie să-mi fac ordine în gânduri, Joel, ci Mac!

- El ţine foarte mult la tine, Roberta, insistă el, strângând din buze când observă lacrimile strălucind în ochii ei verzi.

- Dar nu suficient, şopti Roberta, necontestând că Mac ţinea la ea, într-un fel oarecum bizar, egoist. Niciun bărbat nu putea să se dăruiască cu atâta pasiune în pat, fară a simţi ceva pentru femeia care era dedesubtul lui. Problema lui Mac, adăugă aceasta, îndârjită, este că vrea să-şi mănânce prăjitura, dar s-o şi păstreze. Numai că prăjitura lui s-a învechit suficient pentru a fi aruncată la gunoi.

- Mac nu consideră că eşti învechită, protestă Joel.

- Nu. Dar a luat atât de multe muşcături din mine, Joel, încât, sincer, nu prea mai am ce să-i ofer!

Joel scoase un oftat - un oftat care însemna că renunţa să mai încerce s-o convingă. Si Roberta oftă, uşurată că Joel renunţase.

- Ne vedem luni, murmură ea, deschizând portiera.

- Si dacă mă sună să mă întrebe de tine, ce să-i spun? întrebă Joel.

Roberta se întoarse spre el.

- Chiar crezi că o va face? întrebă ea, pe un ton zeflemitor, intuind răspunsul pe care Joel nu se deranjă să-l rostească. Noapte bună, Joel, spuse ea plictisită, închizând portiera.

Capitolul 2

Jenny fu surprinsă s-o vadă în pragul uşii pe fosta ei colegă de apartament, cerând să locuiască din nou împreună.

- Ei bine, începu aceasta, când ajunseră în micuţa cameră de zi şi-i puse un pahar cu băutură în mână, ce-a făcut şobolanul ăla, de te-a adus la limită?

- Nu Mac, negă Roberta, apărându-l, deşi ştia că nu merita. Familia lui. Si-i povesti prietenei ei esenţa deciziei bruşte din seara asta.

- Cum este posibil ca un bărbat cu un carcater atât de puternic ca al lui Solomon Maclaine, să fie aşa de slab când vine vorba de familia lui? întrebă Jenny, supărată.

- îi iubeşte, răspunse Roberta simplu. Si se simte vinovat că i-a dezamăgit pe toţi, aşa că îşi petrece viaţa căutând să-i mulţumească şi pe ei şi pe sine. Ridicarea ei din umeri arătă că în majoritatea cazurilor el reuşea să facă asta cu succes.

- Si tu eşti undeva la mijloc, remarcă Jenhy, strâmbând din nas dezgustată.

- Am fost, o corectă Roberta. Tocmai am renunţat la această poziţie, ai uitat?

- Lui nu i-ai spus încă, nu?

- Nu, dar o voi face.

Roberta se săturase.

- De fapt, mă simt chiar bine! anunţă ea brusc. Exceptând gustul amar pe care mi l-a lăsat, desigur. Si

asta numai pentru că m-am simţit atât de umilită în seara asta. în rest, mă simt de parcă mi s-a luat o mare greutate de pe umeri. Nu mai sunt legătura secretă a lui Solomon Maclaine! declară ea cu glas tare. Poate acum pot să-mi recapăt respectul de sine.

- Va veni imediat aici să te caute, când va vedea că nu eşti în apartamentul tău, o avertiză Jenny.

- Apartamentul lui, o corectă Roberta, pe un ton batjocoritor. Mac mi-a dat acest apartament, pentru că un bărbat de condiţia lui trebuia să menţină un anumit standard relaţiilor secrete!

- In plus, prezenţa mea aici nu l-ar face să se simtă în largul lui!

Roberta nu putu decât să zâmbească. De proporţiile unei
amazoane, cu o figură plină şi muşchii bine dezvoltaţi ai unui fizioterapist, Jenny putea să înfricoşeze orice bărbat, doar cu o privire!

- Pot să-mi iau camera înapoi? o rugă Roberta.

- Desigur! Crezi că o să poţi dormi? o întrebă ea cu îngrijorare, în timp ce Roberta se ridică din fotoliu.

- Nu, admise aceasta. Dar voi încerca, totuşi.

în mod surprinzător, Roberta dormi chiar bine. îşi puse capul pe perna din vechiul ei pat, din bine cunoscuta ei cameră, care n-avea nimic comun cu luxul din cuibuşorul de dragoste personalizat al lui Mac, chipul atrăgător al acestuia conturându-se în întuneric, purtând acel zâmbet

trist pe care i-l adresase înainte ca fosta lui soţie să-i atragă atenţia în seara aceea şi, când tocmai se pregătea să se lupte cu efectele acelui zâmbet, căzu într-un somn fără vise.

Fu minunat. Ca şi când ar fi fost pusă în libertate.

-A sunat Joel, o informă Jenny, când Roberta intră în bucătărie, a doua zi dimineaţă. Voia să te avertizeze că, în ciuda presupunerilor tale, Mac i-a telefonat deja să-l întrebe unde eşti.

Roberta făcu o pauză, surprinsă. Deci, comportamentul ei din seara trecută avusese efect asupra lui, altfel nu s-ar fi deranjat să sune.

- I-a spus unde sunt? întrebă ea într-o doară, ducându-se să verifice cafeaua, dacă mai era caldă.

Jenny ridică din umeri.

- El a spus că nu. Dar se pare că Mac a sunat la tine toată noaptea, trecând de la nedumerire la furie. Joel spunea că a făcut tot felul de insinuări răutăcioase, precum că Joel s-ar fi aliat cu tine. Dar el a jurat că a jucat tare, spunându-i doar că s-a despărţit de tine aseară, şi nu te-a mai văzut de atunci.

- Dragul de Joel, murmură Roberta, îngândurată. Oare s-a decis să treacă de partea mea? se miră ea. Joel era fratele lui Mac, până la urmă. O să-mi prăjesc şi o felie de pâine. N-am mâncat absolut nimic la petrecerea aia oribilă de seara trecută.

- O să sune aici dintr-un moment, într-altul, strigă

Jenny. Ce-ai
de gând să faci?

- Eu? Nimic. Ăsta este apartamentul tău. Telefonul tău. Tu răspunzi.

- Cu alte cuvinte, să-l mint cu neruşinare.

Roberta ridică din umeri, calmul care pusese stăpânire pe ea seara trecută, înainte de culcare, nu o părăsise.

- Credeam că o să-ţi facă mai curând plăcere să faci asta, spuse Roberta.

- Oh, categoric, murmură Jenny, încântată. Ea avea un cui împotriva bărbaţilor de calibrul lui Mac, implicându-se odată, foarte serios, într-o relaţie cu unul asemănător - din care ieşise cu inima frântă. Si dacă se hotărăşte să vină aici, să verifice? dori ea să afle.

- Termină, Jenny, o zeflemisi Roberta. Ştii la fel de bine ca şi mine că n-ar îndrăzni să plece din Berkshire până n-a plecat şi ultimul musafir! Nu, spuse ea categoric, sunt în siguranţă până luni. Si am timp să-mi limpezesc gândurile, înainte de a da ochii cu el.

-Văd că priveşti totul cu foarte mult calm, observă Jenny. Adică, se presupune ca Mac este bărbatul de care eşti îndrăgostită până peste cap - ai trecut peste toate principiile tale sănătoase, pentru el. Cu siguranţă, trebuie să simţi o oarecare îndurerare pentru ceea ce faci?

- Poate am suferit un şoc, decise aceasta în cele din urmă, descoperind că încă nu simţea altceva, în afară de o hotărâre nestrămutată de a duce la îndeplinire ce-şi

propusese seara trecută.

Telefonul începu să sune. Ceva aproape de un fior îi străbătu şira spinării, făcând-o să tresară. Nu era chiar aşa invulnerabilă, realiză ea nemulţumită, în timp ce Jenny traversa bucătăria fără niciun chef.

- închide uşa în urma ta, strigă Roberta suficient de calm, şi Jenny îi aruncă o privire nedumerită.

Când uşa fu închisă, Roberta se ridică şi deschise radioul, pentru a elimina orice posibilitate de a auzi-o pe Jenny vorbind, prin pereţii subţiri ce despărţeau bucătăria de camera de zi. Se aşeză din nou, tremurând din toate încheieturile.

Nu simţea nimic, pe naiba! se luă în derâdere singură. Era un butoi cu pulbere, gata să explodeze.

Dar era hotărâtă îşi reaminti cu îndârjire. La naiba, dureros de hotărâtă.

Jenny se întoarse.

- Pare mai mult îngrijorat, decât supărat, îi spuse aceasta. Nu poate înţelege de ce nu eşti acolo unde ar trebui să fii.

- Tu unde i-ai sugerat să mă caute?

Jenny ridică din umeri.

- I-am amintit că părinţii tăi sunt acasă, şi s-ar putea să fii acolo. A acceptat ideea, şi o să sune să verifice.

- Oh, foarte bine, spuse Roberta după un moment. Ei au plecat deja în ţinuturile mai calde. Plecaseră în Parcul National Serengeti, în Tanzania, să vâneze câini sălbatici,

fiind acasă doar cinci zile, pentru a-şi descărca filmele din ultima călătorie - şase săptămâni studiind delfinii din Marea Chinei de Sud.

Cinci zile. Roberta strâmbă din nas. La cei peste cincizeci de ani ai lor, abia îşi găseau timp să-şi tragă sufletul între călătorii. Totuşi, nu-şi găsiseră timp decât pentru a-i telefona singurului lor copil, ca să-i compenseze eventuala dezamăgire că n-aveau timp s-o întâlnească nici măcar la un prânz scurt.

Ei trăiesc în lumea lor, unde nu există vreun loc pentru lucruri neimportante, precum fiicele. Deci, care este noutatea? se întrebă Roberta, cuprinsă de amărăciune. Ei au o vagă idee cum îţi câştigi tu existenţa, că ziua ta este cândva în luna octombrie, că nu duci lipsă de bani şi că eşti sănătoasă. Ce-şi mai poate dori o fată?

Un pic de tandreţe, de afecţiune, îşi răspunse propriei ironii. Un tată care să te îmbrăţişeze, din când în când. O mamă care să-ţi fie alături în momente ca astea.

Un pic doar din ceea ce Lulu Maclaine avea din belşug.

-Hei! exclamă Roberta, ridicându-se brusc de la masă, refuzând să creadă că era uşor invidioasă. Nu, îşi spuse ea, nu era invidioasă pe ceea ce avea Lulu, şi ea nu. Pur şi simplu, nu mai accepta să ocupe locul doi în viaţa nimănui.

Mac sunase de nenumărate ori la apartament, în următoarele două zile şi, când Roberta se întorsese după ultimul drum făcut la apartamentul din Chelsea, duminică seara, sărmana Jenny arăta foarte tulburată.

- Este al naibii de furios pe tine, este atât de îngrijorat! îi spuse ea, aproape acuzator, lucru deloc surprinzător, întrucât Jenny făcuse faţă telefoanelor lui tot weekendul, şi Mac putea să scoată din sărite pe oricine, dacă-şi punea mintea. Nu crezi că ar trebui să nu-l mai faci să sufere, şi să vorbeşti cu el?

- Nu, refuză Roberta, cu încăpăţânare. Mac m-a făcut să sufăr douăsprezece luni. Astea două zile însemnă nimic, pe lângă ce ar merita.

- Ai intrat lucidă în relaţia asta, îi preciză Jenny.

Da, gândi Roberta, oftând. Lucidă, dar plină de speranţă. O speranţă născută din dorinţa de a fi iubită şi dorită, mai mult decât oricine altcineva, de un bărbat pe care şi ea îl va iubi, mai mult decât pe oricine altcineva.

Ei bine, găsise bărbatul pe care-l iubea şi-l dorea mai mult decât pe oricine altcineva. Problema era că el n-o iubea şi n-o dorea, la fel ca ea!

Asta însemnând, în final, că nu mai avea la ce spera.

Roberta era la birou, luni dimineaţă, dictându-i lui Mitzi, când Mac intră glonţ pe uşă.

- Cu cine naiba crezi că te joci? urlă el, înaintând şi lovind cu pumnul în birou.

Mitzi tresări vizibil, speriată de intrarea lui în forţă. Roberta nu reacţionă imediat, oricum era pregătită pentru asta, Mitzy însă nu.

Totuşi, cu un calm cu grijă stăpânit, Roberta îşi ridică privirea de pe teancul de hârtii la care lucra, uitându-se la

el. Jenny avusese dreptate, realiză aceasta; Mac era într-adevăr furios.

- Ai idee prin ce mai făcut să trec weekendul ăsta? întrebă el, când văzu că ea nu răspunde.

Mi-am ieşit din minţi, gândindu-mă ce ţi s-a întâmplat!

- Dar nu într-atât încât să te întorci din Berkshire să vezi dacă sunt bine, spuse ea, săgetându-l cu privirea.

- Ce vrei să spui?

- Nimic. Roberta îşi întoarse privirea spre Mitzi, care se uita în gol cu o figură ca de ceară, şi i se făcu milă de ea. Terminăm mai târziu, îi spuse încet fetei.

- D...da, desigur... Cu o scurtă clipire din ochi, Mitzi se ridică în picioare, şi se strecură cu grijă pe lângă Mac, pentru a ieşi cât mai repede din încăpere.

Liniştea care se lăsă, răsuna ca o tobă - sau era pulsul ei?

- Explică-mi, îi ceru el, în cele din urmă.

- Este foarte simplu, Mac, îi informă aceasta, pe un ton foarte serios. M-am mutat din apartamentul tău.

- Am aflat asta! o întrerupse el, ironic. Când am ajuns acolo dis-de-dimineaţă şi am constatat lipsa lucrurilor tale.

- Pentru că - Roberta continuă, de parcă n-ar fi întrerupt-o - am hotărât să pun capăt relaţiei noastre.

El rămase nemişcat, cu privirea uluită fixată pe chipul ei frumos.

- Ai hotărât, ce? întrebă el, cu o voce înăbuşită.

Roberta simţi cum o cuprinde un sentiment de

satisfacţie. Reuşise efectiv să-l lovească exact sub proverbiala centură.

- M-ai auzit, răspunse ea, destul de clar. S-a terminat totul între noi. Terminat, finito, adăugă pentru sine, cu cinism. Gata.

Mac scutură din cap, de parcă ar fi vrut să se clarifice.

- Iepuraş... murmură el, tonul aspru al vocii lui atingând ceva foarte vulnerabil, în interiorul ei. Ce naiba este asta?

Reala uluială reuşise să-i umbrească mânia. Faţa lui uşor bronzată,pălind brusc de mirare.

- Ce am făcut, de am ajuns aici? întrebă el.

Ce-a făcut? Nimic, răspunse ea. Chiar nimic. Si se forţă să rămână neînduplecată, în faţa imaginii emoţionante pe care el o oferea, stând acolo şi stăruind pe lângă ea, la modul acela. Mac mai folosise tactica asta, atunci când se supărase pe el, şi de fiecare dată
câştigase. Dar nu şi de data asta.

- Pur şi simplu am hotărât că este timpul să terminăm, Mac. Cu siguranţă, tu înţelegi asta mai bine ca oricine, nu? Fusese o ironie la adresa lungului şir al femeilor care o precedaseră în viaţa lui.

Si el înţelese, căci strânse pumnii, încleştându-şi fălcile.

- Dar de ce? întrebă el. Si de ce aşa? Fără nicio avertizare. Să intru pur şi simplu într-un apartament gol!

Să fi fost dureros pentru el? Uitându-se în ochii lui întunecaţi, realiză că da. Mac probabil încheia o relaţie trimiţând un buchet de flori sau o brăţară frumoasă cu

diamante şi un mulţumesc, ceea ce pentru el însemna la fel de puţin ca şi relaţia în sine. Oare credea că felul lui de a proceda era mai puţin dureros decât fusese al ei?

- Relaţia asta n-avea niciun viitor, spuse ea, ignorând a doua întrebare pentru a răspunde la prima, căci asta merita un răspuns; a doua, nu.

El se încruntă.

- Si tu doreai să aibă unul? murmură el, cu blândeţe.

Roberta zâmbi, sesizând capcana.

- Oh, da, recunoscu ea, cu tristeţe. îmi doream asta.

- Dar ştiai că nu mă interesează căsătoria, chiar înainte de a începe relaţia noastră.

- Da. Roberta dădu afirmativ din cap, apoi îşi coborî privirea în poală. Da, gândi ea. Ştiuse, dar fusese suficient de ridicolă să spere altceva.

- Am fost de acord să locuim împreună, nimic altceva, spuse Mac, neîndurător.

Roberta îşi ridică brusc capul, săgetându-l cu privirea.

- Dar noi n-am locuit împreună, nu-i aşa? îl provocă ea. Tu ai casa ta din Berkshire, unde eu nu sunt binevenită. Apartamentul tău în Knightsbridge, unde eu nu sunt binevenită. Si ai apartamentul tău in Chelsea, unde se presupune că trebuie să-mi cunosc locul şi să mi-l păstrez!

- Si, când am folosit eu vreodată locuinţa din Knightsbridge? întrebă el, furios. Sau mi-am petrecut timpul în Berkshire? Scuturând scurt din cap, Mac respinse acel argument, cu dispreţul pe care consideră că-l merita.

Stii la fel de bine ca şi mine, continuă el supărat, că îmi doresc să fiu acolo unde eşti şi tu.

- Mai puţin atunci când te distrezi, desigur. Când devii brusc amnezic, în ceea ce mă priveşte.

- Fir-ar să fie! spuse el, făcând ochii mari, în semn că recepţionase lovitura. Vrei să spui că totul este numai pentru seara de vineri?

- Ultima picătură, concluzionă ea. Asta este.

Dar el n-o ascultă.

- Nu pot să cred, murmură Mac. Eşti supărată foc, doar pentru că nu am dansat ţonţoroiu în jurul tău toată seara!

- N-ai dansat deloc, din câte îmi amintesc.

- Aveam alte obligaţii! Era seara lui Lulu. Prin urmare, ea era prima care trebuia să se bucure de atenţia mea!

- Si s-a bucurat, Mac, îl asigură Roberta, cu siguranţă! S-a bucurat de atenţia majorităţii celor prezenţi pe socoteala mea, pentru că nu am avut nicio susţinere din partea ta!

-A spus ceva Lulu care să te supere? întrebă el brusc, începând cu adevărat să înţeleagă, în cele din urmă. Ochii i se întunecară, o expresie rugătoare luând locul mâniei. Ascultă, Iepuraş - se aplecă din nou spre ea - dacă Lulu sau oricine altcineva din familia mea te-a ofensat la petrecerea de acum două zile, îmi cer scuze pentru ei. Sunt toţi, atât de afurisiţi.

Roberta sări brusc în picioare.

- Nu ei m-au ofensat, Mac. Tu ai făcut-o! Tu ai făcut-o,

de fiecare dată când te prefăceai că nu exist, în faţa lor! Dacă o dată - măcar o dată - ai fi fost de partea mea, determinându-i să mă accepte pentru ceea ce se presupune că însemn pentru tine, atunci ar fi încetat - şi tu ştii asta! Roberta strâmbă din nas, dezgustată de el şi de ea, pentru că acceptase situaţia asta atâta timp. Refuz să mă mai ascund! N-am făcut nimic - nimic - de care să-mi fie ruşine! Totuşi, familia ta - cu ajutorul tău - ţinu ea să precizeze, şi-a format o părere cum nu se poate mai proastă despre mine! Si da, m-am săturat! Toată supărarea strânsă în ea în weekend, se revărsă într-un val de furie. Până peste cap! Nu voi mai accepta să fiu călcată în picioare de familia ta, nici măcar o clipă! Deci, să-ţi iasă din cap ideea egoistă a unei relaţii cu mine, şi pur şi simplu ieşi de aici!

- Ai terminat?

- Da, spuse ea, trântindu-se în fotoliu, şi trăgând adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Ea fusese hotărâtă, nu să-şi piardă stăpânirea de sine în faţa lui, ci să termine totul cu eleganţa şi calmul la care un bărbat ca Mac se aştepta de la o femeie sofisticată ca ea. Dar problema era că Roberta nu era deloc sofisticată. Era doar o femeie îndrăgostită şi vulnerabilă, numită Roberta Chandler, forţată să joace rolul unei străine, pentru că nu era în stare să-şi
controleze sentimentele pentru acest bărbat!

Si ca să-l aibă, trebuia să meargă pe drumul lui, chiar

dincolo de limită!

- Deci, doreşti să terminăm.

- Nu doresc, îl corectă ea, am terminat.

- Sau să ne căsătorim, o ridiculiză el, depărtându-se de birou.

- Oh, nu, negă Roberta imediat. Vezi tu, ăsta este un alt lucru pe care l-am descoperit vineri seara. Am descoperit că nu-mi doresc deloc să devin un membru al familiei tale egoiste şi nemanierate. Dar îmi doresc să mă căsătoresc, adăugă ea rapid, când el îi aruncă o privire de parcă ar fi dorit s-o sugrume pentru acea insultă exagerată. Si cum este evident că nu cu tine, trebuie să mă împac cu ideea şi să caut pe altcineva.

- Chiar dacă mă iubeşti pe mine?

Asta o duruse, şi se văzuse din felul în care tresărise. Dar ea îşi ridică bărbia, fixându-l cu privirea.

- Si tu pe cine iubeşti, Mac? îl provocă Roberta.

El se întoarse, plecând de lângă ea, vizibil nepregătit să răspundă la asta.

- Am trăit experienţa căsătoriei o dată, murmură el în doi peri, stând lângă fereastră, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. N-am nicio intenţie să mai trec prin ceva atât de neplăcut.

- înţeleg, aprobă Roberta, cu sinceritate. Dar, indiferent cât de neplăcută a fost căsătoria pentru tine, Mac, ai rămas cu ceva foarte preţios de pe urma ei. Ai rămas cu Lulu, pe care evident o iubeşti şi o divinizezi - o fată care,

la rândul ei, te iubeşte şi te divinizează. Crezi că eu nu-mi doresc o astfel de legătură cu propriul meu copil?
Crezi într-adevăr că doar pentru că tu îţi vezi îndeplinită obligaţia faţă de rasa umană, în Lulu, eu trebuie să mă împac cu gândul că mie nu mi se va întâmpla vreodată aşa ceva, pentru că te iubesc şi, prin urmare, trebuie să fiu de acord cu punctul tău de vedere?

- Eşti geloasă pe Lulu! declară el.

- Nu sunt geloasă pe Lulu! neagă Roberta, ridicându-se din nou în picioare, căci reproşul îi atinsese un punct sensibil. însă sunt geloasă pe ceea ce are Lulu, şi eu nu voi avea niciodată, dacă nu mă despart de tine!

- Dar ai doar douăzeci şi şase de ani, Dumnezeule! Ai tot timpul să te gândeşti să-ţi întemeiezi o familie.

Roberta se simţi rece ca gheaţa.

- Vrei să spui, să aştept până când te plictiseşti de mine, nu? Mac păli, şi Roberta schiţă un zâmbet trist, căci tocmai nimerise la ţintă.

- Nu mi-ai dat de înţeles niciodată că ai senzaţia asta, murmură Mac, după un lung şi apăsător moment.

- Am aşteptat să-ţi manifeşti interesul faţă sentimentele mele, murmură ea cu o voce tremurând'. Dar tu n-ai făcut-o niciodată, nu-i aşa?

Până şi ea sesiză dispreţul din propria-i voce, îndreptat exclusiv către sine, pentru că se amăgise, şi Mac ridică din umeri într-un gest de disconfort, căci şi el îl remarcă.

- Dar nu asta este problema în discuţie. Problema este

că nu mai vreau să am o legătură secretă cu un bărbat care nu poate să mărturisească în faţa celor dragi lui ce însemn pentru el, pentru că-i este ruşine cu mine.

- Asta este chiar o minciună sfruntată! Mac se întoarse, săgetând-o cu privirea. Stii foarte bine cum eşti, fără să-ţi mai spun eu! îi aruncă el, mânios. Eşti frumoasă, inteligentă, este o încântare pentru cineva să fie cu tine, şi eşti fantastică în pat! Si orice bărbat ar fi mândru să spună că eşti a lui inclusiv eu! Deci, încetează să-mi mai reproşezi că te ţin ascunsă ca pe un secret murdar, pentru că nu este adevărat!

- Nu este?

- Nu, categoric nu este, replică el, înaintând spre ea cu ochii sclipindu-i de mânie. Tu eşti prima femeie, în zece ani, căreia i-am fost pe deplin devotat! îi reaminti Mac, ajungând lângă ea.

- Dar eu ţi-am oferit mult mai mult decât atât. Ea se referea la dragostea ei dar, tipic pentru Mac, acesta o înţelese complet greşit.

- Da! strigă el. Si n-am încetat să-ţi fiu recunoscător că mi-ai făcut onoarea de a fi primul tău bărbat! Dar, dacă-ţi imaginezi că te voi răsplăti pentru asta, căsătorindu-mă cu tine, te înşeli!

- Dar ţi-am spus, nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

- Atunci, ce naiba vrei?

- Să terminăm, spuse ea simplu. Doar să terminăm.

- Pentru Dumnezeu, femeie, nu! spuse Mac, pe un ton

tăios, prinzând-o de umăr şi trăgând-o spre el. Nu, repetă el, aplecându-se şi lipindu-şi buzele fără milă de ale ei.

Ea se descurcase foarte bine, gândi Roberta, în timp ce Mac încerca să pună stăpânire pe gura ei. Reuşise să-şi controleze aceste emoţii trădătoare până o atinsese. Si acum... acum...

Gemând, încercă cu disperare să se depărteze de el, înainte ca acele emoţii să pună stăpânire complet pe ea. Dar el era puternic şi flămând, şi agresivitatea din el răspundea dorinţei feminine din interiorul ei de a fi învinsă de voinţa lui superioară. Buzele ei se depărtară, sub presiunea gurii lui, fără ca el să se fi străduit prea mult, şi cedă - cedă ca o pisicuţă plăpândă în faţa forţei superioare a puternicului motan.

- Dacă eram aici, murmură Mac, cu gura lipită de buzele ei strânse, n-ai fi reuşit să-ţi împachetezi nici măcar rujul de buze! El îşi mişcă mâinile posesiv pe trupul ei. Am fi ajuns aici în două secunde, şi nu s-ar mai fi pus problema să mă părăseşti!

Roberta nu putu să nege. Simţurile îi erau deja aţâţate. El era supărat şi un pic speriat: ea îşi dădu seama din degetele tremurânde mişcându-se pe trupul ei, din vocea răguşită şoptindu-i la ureche, sporindu-i dorinţa pe care încerca din greu să şi-o reprime.

Sărutând-o cu pasiune, Mac îşi lipi trupul de al ei, lăsând-o fără suflare, ea continuând să se lupte cu propriile simţăminte şi cu irezistibila lui atracţie.

Dar fără niciun folos. Si el fu cel care puse capăt momentului, împingând-o uşor cu braţele şi studiind-o cu atenţie.

- Unde ai fost în weekendul ăsta? o întrebă Mac.

- La Jenny, răspunse ea, forţându-se să nu se arunce din nou în braţele lui.

- Ticăloaso! îi aruncă el, cu o voce tăioasă. Te-a adus Joel aici?

- Am... Cu o mână tremurândă, îşi înlătură părul de pe faţă, încă prea uluită pentru a gândi limpede. Am p...plecat, după ce m-a lăsat Joel, minţi ea, dar ezitarea o incrimină nu numai pe ea, ci şi pe Joel.

Faţa lui Mac se transformă într-o mască de granit.

- Asta înseamnă loialitate frăţească pentru tine! bombăni Mac.

- Ce a făcut, a făcut pentru mine! insistă Roberta. Asta nu-l face neloial faţă de tine.

- Nu? o ironiză el. în concepţia mea, asta îl face un trădător afurisit! Prinzând-o de bărbie, i-o ridică ameninţător. Mă întreb cu ce altceva m-a mai înşelat. Si-a încercat cumva frăţiorul meu norocul cu tine, Roberta? Despre asta e vorba?

Mânioasă, Roberta se depărtă de el.

- Asta este o insinuare dezgustătoare!

- Nu mai dezgustătoare decât insultele pe care mi le-ai adresat de când am venit aici, se apără el. Joel are o slăbiciune pentru tine. întotdeauna a avut, şi nu încerca să

mă contrazici.

- Eşti nebun, dacă îţi imaginezi aşa ceva, spuse ea oftând, încercând să se concentreze.

- Nu-s nebun, negă el. Doar conştient de ceea ce se întâmplă în jurul meu. Joel întotdeauna te-a vrut pentru el, şi singurul motiv pentru care n-a făcut vreo mişcare serioasă până acum, este că l-am ameninţat că-l pocnesc dacă încearcă.

- Atunci, de ce m-ai pasat lui, vineri seară? strigă Roberta, uimită.

- Am crezut că respectul faţă de mine înseamnă mai mult pentru el, decât dorinţa pentru tine, declară Mac. Dar încep să realizez că m-am înşelat.

- Te-ai înşelat asupra mai multor lucruri, dacă sincer crezi că eu şi Joel am fi în stare să te trădăm! strigă Roberta.

- Mă rog, eu i-am pus în vedere cu mult timp înainte. Mac, îşi coborî privirea spre ceasul de la mână. Cu înverşunare, se întoarse şi porni cu paşi mari spre uşă. Vin să te iau după program, o informă scurt. Apoi mergem împreună la Jenny, să-ţi iei lucrurile.

- Nu mă mai întorc la tine, Mac, spuse ea, arătând palidă, dar neînduplecată.

Mac se întoarse, săgetând-o cu privirea, dispreţul pe care Roberta îl citi în ochii lui fiind ceva cu totul nou pentru ea, şi chinuitor. Trebuie să vin acolo din nou, să-ţi mai dau o lecţie? întrebă el, făcând-o să roşească. Te pot avea aici

şi acum, pe podeaua asta, dacă vreau, şi tu ştii asta, deci n-o mai lungi. Ti-ai exprimat obiecţiile, şi au fost luate în seamă. Să revenim la normal.

- Nu! protestă Roberta. Mac...

- La şase, i-o reteză el cu aroganţă, împiedicând-o să mai spună ceva înainte de a părăsi încăperea.

Roberta rămase cu privirea fixată pe uşa închisă, tremurând de mânie şi de frustrare, întrebându-se cum reuşise el să întoarcă totul în favoarea lui.

Simplu, răsună o voce zeflemitoare, în capul ei. Tu ai făcut să fie foarte simplu pentru el, căzându-i în braţe atât de uşor!

- La naiba, răbufni ea, apoi auzi o uşă trântindu-se, şi înjură din nou.

Fusese uşa lui Joel. Tinându-se de cuvânt, Mac se dusese să-şi verse restul mâniei pe Joel. Simţindu-se vinovată, căci ea îl vârâse în bucluc pe Joel cu gura ei mare, se trânti în fotoliu, întrebându-se dacă va mai avea o slujbă la sfârşitul acestei dimineţi oribile.

Capitolul 3

Joel îl aştepta, când Mac intră în biroul lui.

- Ce frate loial eşti, se răsti acesta.

- Ce iubit loial eşti, îi returnă Joel insulta. Eu nu mi-aş supune nici cel mai aprig duşman la ce ai supus-o tu pe Roberta vineri seară, şi ăsta este adevărul, spuse el, lăsându-se din nou pe spate în fotoliu, urmărind cu interes cum vina înroşi obrajii lui Mac.

- Roberta poate câştiga o bătălie şi singură, fără a fi nevoie ca tu să faci pe cavalerul în armură strălucitoare!

Roberta nu mai putea câştiga în faţa lui Mac, cum nu putea câştiga în faţa unui autobuz supraetajat.

- Deci, acum încerci să mă faci praf. Ei bine, fratele meu mai mare, îmi pare rău, dar refuz să răspund provocării tale. Eşti un fraier, dacă vrei să afli adevărul - lucru pe care, nici măcar pentru o clipă, nu m-am gândit că l-ai dori. Roberta este una la un milion, şi ai lăsat-o să-ţi scape printre degete, pentru că te interesează mai mult să păstrezi liniştea în fosta ta familie, decât de ea.

- Nu-mi ţine mie predici, îl apostrofă Mac. Mai ales după cum m-ai prostit tot weekendul ăsta. De câte ori te-am sunat?

- De vreo zece ori, răspunse Joel, nepăsător. Este regretabil că n-ai renunţat la telefon, să porneşti spre ea. Puteai s-o prinzi între două drumuri, atâta tot. Mac înţepeni. Ah... continuă Joel, deci Roberta ţi-a reproşat acelaşi lucru,nu? Trebuia să ai încredere în fata asta... este

foarte corectă.

-Am avut alte obligaţii, weekendul ăsta, se apără Mac. Stia asta, şi dacă i-ar fi păsat, ar fi înţeles.

- Aşa cum tu ai înţeles cât de umilitor a fost pentru ea să fie pasată fratelui tău mai mic, la petrecerea aniversară a fiicei tale?

- Oh, du-te naibii, Joel, spuse Mac oftând, ridicându-şi mâna la ceafă şi trântindu-se într-un fotoliu. Stii cât de sensibilă este Lulu, când este vorba de mine şi de mama ei. Era seara ei; trebuia să mă gândesc la ea, în primul rând.

-Atunci, de ce ai mai invitat-o pe Roberta?

- De ce a acceptat? replică scurt Mac, şi Joel simţi că se sufocă de indignare.

- Nemernicule, şuieră acesta. Te-ai pus la adăpost! Mergând pe ideea "să-i facem pe toţi fericiţi", astfel ca Solomon Maclaine să nu-şi facă procese de conştiinţă! Dumnezeule, murmură el, uitându-se uimit la Mac, tu chiar eşti un porc egoist, nu-i aşa?

- Stiai care este situaţia, când ai acceptat s-o iei ca parteneră, îl luă Mac în bătaie de joc.

- Am făcut-o de dragul Robertei, nu al tău, îl lămuri el. Am avertizat-o, să nu meargă. I-am spus că va suferi, căci ai noştri o vor termina. Dar ştii ce mi-a răspuns? Mi-a spus: "De data asta, Joel, nu se va mai ascunde de ei" Dumnezeule...! N-a avut nicio şansă, sărăcuţa! în timp ce ea se uita la tine cu ochi plini de speranţă, tu te gândeai

doar cât de bună este la pat! Si totul se rezumă doar la asta, nu-i aşa, Mac? concluzionă Joel, cu duritate.

- N-ai spune nu, dacă ar fi disponibilă, îl luă în râs Mac, bătând în retragere, căci Joel atinsese mai mult decât două puncte sensibile, în conştiinţa lui.

Joel îl scrută cu privirea.

- Dar este disponibilă acum, nu?

- Te simţi atras de ceea ce a fost al meu, Joel? îi aruncă Mac, dezgustat.

- De ce nu? răspunse Joel, o expresie ciudată ivindu-i-se pentru o clipă pe faţă. Noi am împărţit aproape totul, de-a lungul anilor, de ce nu şi o iubită sau două, care sunt în plus?

într-o clipă, Mac fu lângă Joel, agitând ameninţător un deget în faţa lui.

- Dacă aflu că ai făcut un singur pas spre ea, Joel, Dumnezeu mi-e martor, te omor - ai priceput?

Joel se încruntă brusc.

- Asta este o provocare, Mac? întrebă el.

- Nu este o provocare, negă Mac. A fost o ameninţare foarte clară! încearcă să-i faci o singură propunere Iepuraşului, şi vei regreta! îl avertiză el, prea furios ca să realizeze apelativul intim pe care-l folosise, referindu-se la Roberta.

Pentru prima dată, cei doi fraţi se înfruntară din priviri, cu ostilitate.

- Nu cred că te mai bucuri de privilegiul ăsta, spuse Joel

calm.

Roberta a terminat cu tine, ai uitat? Doar dacă, desigur, ai reuşit s-o intimidezi, să se întoarcă la tine.

- O iau de aici diseară, declară Mac, cu satisfacţie. Si, pentru informarea ta, sau a oricărui alt bărbat, Roberta este a mea, şi rămâne a mea. Aşa că, luaţi-vă ochii de pe femeia mea - femeia mea! repetă el, posesiv. Ai priceput?

Am priceput, gândi Joel, urmărindu-l pe Mac ieşind din birou fără a mai aştepta vreun răspuns.

Cu mişcări lente, Joel întinse mâna după telefonul interior.

- Vino aici, Roberta, te rog, îi spuse el, când auzi vocea mai curând răguşită a acesteia, apoi puse receptorul la loc, arătând preocupat.

Dar expresia pe care Roberta o văzu pe faţa lui, când intră în biroul acestuia, un moment mai târziu, era cea obişnuită, batjocoritoare.

- îmi pare rău, Joel, murmură ea, vinovată. M-a... m-a constrâns să spun adevărul.

- Ia loc, spuse el.

Roberta se aşează, arătând ca un căţeluş aşteptând să fie lovit.

- Te-a convins să te întorci la el? o întrebă.

Asta o făcu să-şi ridice bărbia, cu semeţie.

- Nu, nu m-a convins! declară ea.

- Mac, a spus altceva, remarcă Joel, sec.

- Fratele tău poate spune ce doreşte. întotdeauna s-a

amăgit singur.

- Deci, ce ai de gând să faci după-amiază, când va veni să te ia? o întrebă el.

Roberta ridică din umeri.

- Nu merg cu el nicăieri, declară ea, cu fermitate.

- Sigur?

- Absolut.

- Atunci, nu există niciun motiv să nu iei cina cu mine, diseară, nu? propuse el.

Roberta se încruntă, surprinsă de invitaţie.

- N-am nevoie de consolare, Joel, spuse ea, adăugând cu tristeţe: şi nici nu am nevoie să mă apere cineva de el.

- De fapt, cred că voi avea nevoie de tine, seara asta. Am întâlnire cu Lou Sales de la Portsmouth - şi amândoi ştim ce înseamnă asta!

Lou Sales era un fost inginer constructor de nave, care, la retragerea din marină, şi-a înfiinţat propria companie de construcţii navale, cu un ajutor financiar substanţial de la familia Maclaines. Problema lui Lou Sales era că putea să bea atât, încât să bage pe oricine sub masă; şi întotdeauna insista să facă această probă! Joel voia ca ea să urmărească şirul discuţiei şi după ce el va trece de punctul în care nu va mai realiza ce va încerca şiretul Lou să scoată de la el.

- Deci, dacă nu te vezi cu Mac diseară, concluzionă Joel, poţi veni să mă ajuţi, nu-i aşa?

Joel îi testa hotărârea. Roberta realiză, şi se înroşi.

- Desigur, fu aceasta de acord.

- Bine, spuse Joel. Poţi să pleci cu o oră mai devreme azi, îi permise el, şi Roberta înţelese că-i sugerase asta doar pentru a fi plecată când fratele lui o va căuta. Si vin să te iau la şapte.

Mac sosi la şase treizeci, exact când Roberta ieşise din baie, cu părul ridicat în vârful capului şi trupul parfumat înfăşurat într-un halat de baie trandafiriu.

Sărmana Jenny încerca să-l împingă din uşă. Zărind-o pe Roberta, el luă un aer ameninţător.

- Spune-i să mă lase înăuntru, îi ordonă acesta.

- Este apartamentul meu, Solomon Maclaine, interveni Jenny cu fermitate. Si eu...

- Spune-i, mârâi el.

- Este în ordine, îi spuse prietenei ei, cu o voce aspră. Lasă-l să intre. Era mai bine, decât să-l vadă explodând în cadrul uşii, şi, cu tot curajul lui Jenny, Roberta nu credea că prietena ei era pregătită pentru o doză din adevărata furie a lui Mac. Privindu-i ameninţător pe amândoi, Jenny se dădu la o parte. Roberta îşi vârî adânc mâinile în buzunarele halatului şi se îndreptă către camera de zi. Mac o urmă, trântindu-i uşa în nas lui Jenny.

Se lăsă liniştea. Fiind nevoită să-şi strângă toate forţele pentru ceea ce urma, Roberta se întoarse cu faţa la el, să-l înfrunte.

în cele din urmă, el ajunse la limită.

- Vino acasă, o rugă, cu o voce răguşită.

- Nu. Roberta scutură din cap, şuviţe de păr mătăsos, căzându-i pe faţa întristată. Nu, Mac. Eu şi cu tine, vrem lucruri diferite de la viaţă. Dacă te las să mă convingi să mă întorc, atunci aş trăi în minciună şi pur şi simplu nu mai suport aşa ceva.

- Ce minciună? Străbătând camera, Mac se opri în faţa ei. Cuprinzându-i obrazul cu mâna, îi ridică bărbia, astfel încât să se poată uita cu înverşunare în ochii ei. încă mă mai doreşti, pretinse
el. Si asta nu este o minciună!

- Da, şopti ea, nederanjându-se să nege, mai ales când el putea să-i simtă pulsul accelerându-i-se la cea mai simplă atingere a lui. Dar, de fapt, tu ce doreşti, Mac? îl întrebă cu tristeţe. Pe mine ca persoană, cu un suflet şi simţăminte, pe care să le iei în considerare
- sau doar trupul, care răspunde atât de excitant la al tău?

- Trupul meu îţi răspunde în acelaşi fel, o contră Mac. Crezi că plăcerea este numai a mea, dar este a amândurora. Tot timpul, de fiecare dată. îşi trecu degetele peste pielea ei, într-o delicată mângâiere, făcând-o să tresară de plăcere. Chiar şi asta, murmură el, o simplă dezmierdare, este suficientă pentru a te înfiora de plăcere. Este suficient doar să te privesc, ca să te doresc, şi ştiu că acelaşi lucru se întâmplă şi cu tine. Ne simţim bine împreună! declară el, cu o uşoară cruzime. De ce încerci să distrugi totul?

De ce? Roberta închise ochii, încercând să alunge

văpaia întunecată din ochii lui. El avea dreptate. Fiecare cuvânt pe care-l rostise era, oh, atât de adevărat! Dar nu la asta se rezuma totul, nu? Această atracţie sexuală, sălbatică, domolea doar o parte din durerea din sufletul ei, dar restul?

- Eu vreau mai mult. Am nevoie de mai mult de la tine, Mac.

- Mai mult din ce, pentru Dumnezeu? Mai mult din asta?

Cu o mişcare bruscă, îi dădu halatul la o parte, scoţându-i la iveală umerii şi sânii de culoarea fildeşului. Geamătul ei de protest se pierdu în modul agresiv prin care, prinzând-o de mijloc, o trase spre el, trecându-şi degetele tremurânde pe pielea catifelată a sânilor ei. El îşi fixă privirea încărcată de pasiune şi dorinţă în ochii ei, şi ea gemu, scuturând din cap într-o mută negare, strângând din buze, pentru a se opri să-i răspundă.

Era un test. Roberta realiză asta, stând nemişcată în faţa lui, încercând din răsputeri să se opună acestui atac deliberat asupra simţurilor ei. Si pentru că se luptă cu el, dezmierdările lui continuară, până când respiraţia ei deveni întretăiată, bătăile inimii neregulate, fiind nevoită să-şi încordeze tot trupul, pentru a-l opri să se lipească de al lui, ceea ce ar fi însemnat primul semn al iminentei ei capitulări.

Si reuşi - reuşi însă exact până în momentul în care, în acea luptă, el puse stăpânire pe gura ei. Atunci se declanşă iadul, căci ea ştia că nu avea puterea să lupte cu

minunatele lui buze. Si sângele începu să-i clocotească în vene, trupul i se arcui spre el şi braţele i se încolăciră neputincioase în jurul gâtului lui.

- Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! murmură el, înfierbântat, desprinzându-şi buzele de ale ei. Nu realizezi că am ajuns la apogeu? încă puţin din ceea ce doreşti tu mai mult, şi riscăm să murim!

- Sex! spuse ea, cu o voce gâtuită, ochii ei verzi deschizându-se larg, pentru a-i arunca o privire severă. Chiar trebuie să reduci totul la sex?

- De asta ne bucurăm. Si, slavă Domnului, ne bucurăm mai mult decât s-a bucurat vreodată majoritatea cuplurilor! Si tu, o avertiză el, te minţi singură, dacă încerci să tratezi asta cu indiferenţă.

- Eu nu tratez sexul cu indiferenţă, negă Roberta, trupul tremurându-i în încercarea de a se desprinde din strânsoarea lui. Dar asta nu este suficient!

- Trebuie să fie suficient! Pentru că nu-ţi pot oferi mai mult, şi te amăgeşti singură dacă-ţi imaginezi că vei scăpa de asta!

Si, pentru a-şi susţine punctul de vedere, gura lui puse stăpânire pe a ei, cu o atât de devastatoare forţă, încât ea se topi - se topi ca o lumânare într-o candelă aprinsă, se topi în sărutul lui pasional, în senzaţia provocată de mâinile lui tremurânde care-i desfăcură cordonul halatului, scoţând la iveală trupul fremătând de dorinţă.

- Mă doreşti, şopti Mac, cu o voce răguşită.

- Da. Ea nici măcar nu încercă să nege. El deja o mângâia atât de intim, încât realizase deja. Si tu mă doreşti! pretinse ea

- Nu eu sunt cel care neagă asta, scrâşni Mac printre dinţi. Tu eşti aia!

- Oh! gemu Roberta. Eşti un ticălos! şopti, neajutorată.

- Că te fac să te simţi aşa de bine? Mac zâmbi triumfător. Pot să te fac să te simţi şi mai bine. Aici, şi acum, sau, preferabil, la Chelsea, unde nu vom fi deranjaţi. Trebuie doar să rosteşti cuvântul...

Cuvântul. Cuvântul era "da" - atât - doar un simplu cuvânt, şi Mac o va lua cu el, şi totul va fi uitat. Cuvântul îi stătea chiar pe limbă, impulsionat de cunoscutele lui mângâieri şi devastatoarea tandreţe a sărutului lui.

Atunci însă, el făcu un lucru neaşteptat. în loc să-şi consolideze victoria asupra simţurilor ei, se desprinse de ea, o mai sărută o dată cu multă blândeţe închizându-i la loc halatul. Apoi o luă de mână şi o trase din nou, lipind-o de trupul lui arzând de dorinţă.

- Tu, şopti el. Doar tu decizi, şopti el. Vino acasă cu mine, Iepuraş. Nu mă face să te implor.

El o copleşise. Vocea lui joasă, tremurândă, felul lui propriu în care îi spusese "Iepuraş", care-i scăpa din gură doar când era înnebunit de dorinţă, vizibila sinceritate când îi spusese de ce o dorea, şi pledoaria. O pledoarie pe care nu s-ar fi aşteptat s-o audă de la Mac vreodată - indiferent cât de mult ar fi dorit-o. Toate astea o

învinseseră cu adevărat, şi-şi ridică privirea la el, să-i spună asta, să-i ofere orice şi-ar fi dorit de la ea, căci niciodată, în douăsprezece luni de când îl cunoştea, nu-l simţise atât de vulnerabil.

Atunci, uşa de la camera de zi se deschise şi Joel intră. Făcu o pauză, pentru a realiza ce se întâmpla, şi spuse cu o voce suavă, care de obicei îi scotea din sărite pe unii.

-Ai venit să-mi pregăteşti întâlnirea, Mac? Nu era nevoie, fratele meu mai mare. Chiar îmi place să fac singur lucrul ăsta.

Roberta nu schiţă niciun gest, doar suspinând la cruzimea ironiei lui Joel, dar Mac, cu faţa neagră de furie, făcu un pas uriaş spre Joel şi-şi ridică braţul, cu pumnul încleştat, gata să-l lovească în bărbie.

- Nu, strigă ea, prinzându-l de braţ, la timp, pentru a-l împiedica. A vrut doar să te enerveze, Mac! spuse Roberta repede. Te rog! insistă ea, constatând că braţul lui era încă încordat.

Cu ochii scăpărându-i de furie, se întoarse spre ea.

- îl aperi, după ce tocmai a insinuat, ce a insinuat?

- Normal că nu-l apăr! Dar este fratele tău! Nu-ţi loveşti fratele doar pentru că s-a întâmplat să facă o glumă mai deplasată!

- Dar era o glumă? Mac se încruntă, plin de suspiciune. Face glume cu tine, pe la spatele meu?

- Evident că nu, negă aceasta, privindu-l de parcă el ar fi

înnebunit. Cum îl poţi bănui pe Joel de un lucru atât de urât?

- Dumnezeule, spuse Mac cu o voce gâtuită. Adică să cred că totul a fost doar imaginaţia minţii mele geloase!

-Aşa ar fi corect, interveni Joel, turnând intenţionat gaz pe foc.

Roberta se uită buimăcită la Joel, fiind şocată să vadă un licăr de
satisfacţie în ochii lui.

- încetează, Joel! strigă ea. Nu este deloc nostim! Apoi i se adresă lui Mac. Stii că nu este nimic între mine şi Joel!

- Nu? Atunci, ce naiba caută aici, de parcă ar fi fost aşteptat?

- Poate pentru că sunt, interveni Joel, sesizând evidenta ezitare a Robertei. Aşteptat, vreau să spun, specifică el. O scot pe Roberta la cină.

Mac se întoarse spre el, ca un şarpe cu clopoţei gata să muşte, cu o mână încă pe talia Robertei şi cealaltă cu pumnul încleştat.

- Te-am avertizat deja, astăzi. Nu mă face să repet.

- Si eu te-am avertizat, dacă-ţi aminteşti? îl contră Joel.

Cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri cu ostilitate. Roberta se uită îngrijorată de la unul la altul.

- Oh, vă rog! Nu vă luaţi la bătaie din cauza mea. N-aş suporta.

în răspuns, Mac îşi mută privirea de la Joel la ea.

- Ia-ţi haina. Plecăm în momentul ăsta.

-Dar eu am stabilit să iau masa cu Joel, seara asta! Ochii ei verzi cereau înţelegere. Nu pot, pur şi simplu...

-Ascultă! Nu se pune problema să faci o alegere între a lua cina cu el, sau a veni cu mine! Eşti a mea, şi vii cu mine chiar acum! Deci, ia-ţi afurisita aia de haină!

- Dar nici măcar nu sunt îmbrăcată! spuse ea, nevenindu-i să
creadă ce se întâmpla.

- El n-are nevoie de tine îmbrăcată, interveni Joel, batjocoritor. Când a avut Mac nevoie vreodată de o femeie îmbrăcată? Mă gândeam, Roberta, că ai realizat asta, până acum...

Pentru asta, Mac îl lovi. Pumnul lui încleştat se opri în falca lui Joel, cu suficientă forţă pentru a-l trânti pe acesta pe podea.

Cu un strigăt de spaimă, Roberta încercă să se ducă la el, dar Mac o opri,

- Lasă-l, îi ordonă el, furios. Du-te şi îmbracă-te.

- Nu.

Ce-i venise, Roberta nu ştia. Un lucru era sigur, înainte ca Joel să intre în cameră, se înmuiase suficient pentru a face orice i-ar fi cerut Mac. Dar scena oribilă care tocmai se încheiase, precum şi ceea ce spusese Joel, o făcuseră să tremure de groază.

îngrijorată, se duse şi îngenunche lângă Joel.

- Ce vrei să spui, că nu? o întrebă Mac, în timp ce ea întoarse capul lui Joel, pentru a vedea ce-i făcuse Mac la

falcă. Buza lui era crăpată şi sângera, iar bărbia i se înroşise deja. Ea găsi o batistă de hârtie în buzunarul de la halat, şi i-o puse pe buză,

- Exact asta am spus, răspunse ea scurt. Nu vin cu tine.

Urmă un moment de tăcere, de parcă Mac ar fi avut dificultăţi în
a crede ce-i auziseră urechile, apoi spuse, cu brutalitate.

- Pentru că l-am pocnit pe nemernicul ăsta?

- Nu, răspuse ea. O merita. La asta, Joel se încruntă, nefăcând vreun efort pentru a se ridica de jos. Dar are şi dreptate, nu-i aşa? Roberta îşi ridică privirea la Mac. Tu mă doreşti doar pentru trupul meu. Nu însemn nimic deosebit pentru tine, şi niciodată nu se va întâmpla asta, nu? Nu mă mai întorc la tine, Mac, conchise ea, cu fermitate.

El nu scoase nici măcar o vorbă. Rămase nemişcat, privindu-i din picioare pe cei doi de pe podea.

Apoi, cu o voce atât de rece încât Roberta abia i-o recunoscu, spuse:

- Să te ia naiba, atunci. Aruncându-i o ultimă privire lui Joel, se întoarse şi ieşi din încăpere, aproape lovindu-se de Jenny, care tocmai apăru la uşa camerei de zi, de parcă n-ar fi fost acolo.

- Dumnezeule, spuse Jenny, în atmosfera încărcată pe care o lăsase în urma lui. Ce se întâmplă aici? Apoi îl văzu pe Joel, încă pe podea, frecându-şi falca, cu ochii larg deschişi. Joel! strigă ea. Ti-ai spart buza!

Uşa de la intrare se trânti cu zgomot; Roberta se

aruncă neputincioasă într-un fotoliu, acoperindu-şi ochii cu o mână rece, tremurând'.

- De ce ai făcut asta, Joel? şopti ea. De ce trebuia să-l enervezi în halul ăsta?

- Contrar celor spuse de tine mai devreme, domnişoară Chandler, spuse Joel, ridicându-se în picioare, ai nevoie de protecţie când el este în preajma ta, Sau n-ai realizat că erai aproape să te păcălească din nou?

Roberta tresări la evidentul lui sarcasm, un adevăr de nesuportat îi ieşi la iveală. Joel avea dreptate. Fusese gata - mai mult decât gata - să facă orice ar fi dorit Mac.

- Asta nu înseamnă că tu eşti cel care trebuie să mă protejeze, strigă Roberta. Tu şi cu Mac sunteţi fraţi!

- Tocmai pentru că-l iubesc, am făcut ce-am făcut! adăugă el.

- Făcându-l să te urască? îl ironiză ea. Pretinzând că ar fi ceva între noi?

- A mers, nu? A venit la tine, gata să te tragă de păr după el.

Ea oftă, enervată, pe jumătate dorindu-şi să nu fi început aşa
ceva.

- Eu nu voi accepta să mă joc cu sentimentele lui Mac, Joel, spuse ea, cu fermitate.

- De ce? întrebă el. El se joacă de prea mult timp cu sentimentele tale! Nu, ascultă-mă, continuă Joel repede, căci crudul adevăr o făcuse pe Roberta să pălească. Mac te

iubeşte, Roberta. El a pus ochii pe tine din primul moment, numai că este prea încăpăţânat să recunoască. Trebuie trezit la realitate. Si dacă îl iubeşti atât de mult pe cât se pare, atunci îl vei ajuta s-o facă, înainte de a pierde ultima şansă de a fi cu adevărat fericit!

- Nu este Frumoasa Adormită! strigă ea, uitându-se la Joel, de parcă ar fi înnebunit.

- Ba da, este - într-un fel, insistă Joel, deşi comparaţia îl făcu să zâmbească. Numai că Mac s-a fript o dată cu o căsătorie şi-i este atât de al naibii de teamă să nu se frigă din nou, încât nu îndrăzneşte să privească în faţă adevărata dragoste, fără a-l trece toate sudorile!

- Adevărata dragoste! îl luă ea în derâdere. Tu chiar crezi aşa ceva? Mac nu mă doreşte pentru că mă iubeşte! Mă doreşte pentru că-l satisfac în pat!

- Si nu e de mirare, dacă eşti la fel de înflăcărată ca atunci când eşti furioasă! spuse el, trecându-şi privirea peste ochii ei strălucitori, peste gura tremurându-i delicios şi senzualitatea
sânilor ei plini.

- Bine, găseşte-ţi alt fraier să-ţi trezească fratele la realitate, îi aruncă Roberta. Pe mine nu mă mai interesează.

Joel tăcu un moment, apoi spuse, cu prudenţă:

- Presupun că şi cina iese din discuţie? Numai că Lou va fi...

Ea îşi ridică brusc capul, privindu-l ameninţător.

- Bine! spuse el, ridicând o mână pentru a se apăra. înţeleg că eşti prea supărată pe Mac, pentru a putea înghiţi ceva, deci voi pleca, şi... Roberta nu era supărată numai pe Mac, şi Joel ştia asta.

- Pur şi simplu ieşi de aici, Joel, îi sugeră ea, cu o voce răguşită. înainte să fac ceva ce am putea regreta amândoi.

Capitolul 4

- Ce-a fost asta? întrebă Jenny, nedumerită, după plecarea lui Joel.

- Nimic, răspunse Roberta, fără vlagă. Joel a făcut una dintre glumele lui proaste, pe socoteala mea!

- Vrei să spui că buza i-a spart-o Mac? întrebă Jenny, neîncrezătoare.

- Ei bine, în niciun caz n-am făcut-o eu, spuse Roberta zeflemitor, apoi adăugă cu înverşunare: dar acum îmi doresc s-o fi făcut!

Cine se credea el, încercând să intervină în viaţa privată a ei şi a lui Mac? Si cum îndrăznise să sugereze că fratele ei o iubea?

Mac nu cunoştea semnificaţia dragostei. El ştia doar semnificaţia sexului. Si se va descotorosi de el! îşi spuse Roberta cu încăpăţânare.

Dar, câteva ore mai târziu, după ce luase o gustare cu Jenny, concentrându-şi atenţia la televizor, Roberta fu nevoită să admită că nu urmărea nimic. De fapt, nu auzise, sau nu văzuse, absolut nimic din programele de la televizor, toată seara.

Aştepta, realiză ea. Stătea acolo, vizibil tensionată, aşteptând ca Mac să sune, sperând că va suna! Totuşi, sperând cu aceeaşi disperare să nu sune.

Oftă şi oftă din nou, dorindu-şi ca acele senzaţii ciudate, care o încercau, să n-o fi făcut să se simtă atât de nefericită!

Era îndurerată, îşi puse singură diagnosticul. îndurerată pentru o dragoste pierdută.

Nu, nu pierdută, îşi revizui ea gândul. Dar aruncată într-o autoexilare. Lucru ce făcea să-i fie şi mai greu, pur şi simplu pentru că realiza că trebuia să lupte cu propria-i decizie, cu propriile-i sentimente, ştiind că Mac ar primi-o înapoi, dacă s-ar ridica acum şi s-ar duce la el.

Mac.

Trupul ei începu să freamăte de dorinţă, doar gândindu-se la el. La frumuseţea masculină a chipului său. La zâmbetul indolent. Sărutul senzual. Atingerea lui uşoară, atât de familiară...

- Mă duc să fac o cafea. Vrei şi tu una?

Roberta clipi, vocea lui Jenny trezind-o din reverie.

- Nu, mulţumesc, răspunse ea. Cred că mă duc să mă culc...

- Bine, încuviinţă Jenny destul de uşor, dar ea ştia, urmărind-o pe Roberta ieşind din cameră, ştia la fel de bine ca şi Roberta, că aceasta nu va închide un ochi toată noaptea, indiferent cât de mult va încerca.

Si nu închise. Stătu întinsă pe pat, gândindu-se. Gândindu-se la Mac, dinamicul om de afaceri, pe care-l întâlnise prima dată în biroul lui Joel, la numai câteva zile după ce se angajase în companie. Arăta slab, îngrijit, ironic şi plin de viaţă, trupul lui bine legat nefiind deloc ascuns de costumul bleumarin şi cămaşa bleu-pal pe care le purta.

El râdea cu Joel, când ea îşi ridicase privirea şi-l văzuse

pentru prima dată. Era încă vie în memoria Robertei acea imagine a lui, lăsându-şi capul pe spate, cu părul negru strălucindu-i în lumină, faţa prelungă, şi tenul foarte bronzat, căci - urma să afle mai târziu
- tocmai se întorsese dintr-o vacanţă de o lună în Bahamas, cu fiica lui adolescentă. Chiar şi acum îi putea vedea gura, tulburător de senzuală, purtând acel zâmbet amuzat, şi ochii de un gri dulce, care
o emoţionaseră profund când se opriseră brusc pe ea.

Joel văzuse ce se întâmpla cu ea şi schiţase un zâmbet răutăcios, când le făcuse cunoştinţă.

- Preşedintele nostru, Solomon Maclaine, îl prezentase el pe Mac, sec. Apoi i se adresase lui Mac.

- Roberta Chandler, noua mea asistentă.

- Bertie, mai pe scurt. Sau chiar ceva mai exotic - cum ar fi, Iepuraş, nu? întrebase Mac, înaintând pentru a-i lua mâna.

- Nu! negase ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul, întrucât, chiar şi atunci, simpla atingere a mâinii lui o tulburase profund. Nimeni nu mi-a spus vreodată Iepuraş, protestase ea. Si n-aş răspunde, dacă ar face-o cineva!

- Exceptând un iubit, desigur, adăugase Mac, surprins de brusca ei îmbujorare.

- Nici chiar atunci, răspunsese ea, coborându-şi privirea, căci nu ştia cum să facă faţă mesajelor transmise de ochii lui.

-Vom vedea, murmurase el.

Si văzuseră.

I se strânse stomacul când o altă imagine îi reveni în memorie: o imagine cu ei doi întinşi goi pe un pat cu cearşaf alb, dorinţa unuia pentru celălalt fiind atât de intensă, încât nimic altceva nu mai exista pe lume.

"Iepuraş..." îl putea auzi şoptind, minunata senzualitate din vocea răguşită fiind suficientă pentru a se lăsa purtată pe cele mai înalte culmi ale pasiunii.

Apoi, de cele mai multe ori, sunase telefonul, şi era Delia sau Lulu, atrăgându-i brutal atenţia asupra obligaţiilor lui.

Faţă de ele, nu faţă de ea. Nu faţă de actuala puicuţă, care se afla acolo pentru a fi folosită şi înlăturată, la nevoie!

Disperată, îşi îngropă faţa în pernă, încercând să-şi amintească latura urâtă a lui Mac. Indiferenţa lui faţă de sentimentele ei, din ce în ce mai profunde. Felul eigoist în care-i închidea gura, ori de câte ori încerca să spună ceva de familia lui revendicatoare, cu un simplu "îmi pare rău, Roberta, dar trebuie să plec". Si acum totul se va termina. Ea va deveni din nou Roberta, şi "Iepuraşul" nu va fi decât o vagă amintire.

Cu ochii încercănaţi după o noapte distrusă de o luptă neîncetată cu propriile-i emoţii, şi simţindu-se suficient de prost pentru a se uita ameninţător la toată lumea care-i va ieşi în cale, Roberta păşi în holul clădirii în care se afla puterea executivă a companiei Maclaines, gata să se bată

cu oricine îndrăznea să se măsoare cu ea.

Dar Joel era ultima ei ţintă, atât timp cât el, în starea de spirit îngrozitoare în care se afla ea, nu mai era cu nimic mai bun decât Mac, după comportamentul scandalos din seara trecută.

Aşa că Roberta era pregătită pentru scandal, în mai multe direcţii, nu numai una, când sui cu liftul la etajul conducerii şi intră pe uşile ce duceau la apartamentul în care se aflau birourile lui Joel Maclaine - doar pentru a-şi anunţa sosirea.

- Pericol - pericol! strigă Mitzy, când o văzu pe Roberta. Joel a fost chemat să rezolve nişte afaceri la Portsmouth, şi tu trebuie să pleci la Zürich în locul lui.

- Eu? întrebă Roberta, şocată. Dar eu n-am autoritatea să semnez acte pentru Maclaines!

- Nu trebuie să semnezi ceva, o informă Mitzy. Doar să-i ţii acolo până reuşeşte Joel să ajungă şi el, în două zile.

- Dar asta n-are nicio logică! protestă Roberta. Franc Brunner a avut deja o ezitare, vineri după-amiază. Dacă nu batem fierul cât e cald, e posibil să pierdem afacerea.

Mitzy ridică din umeri, ca şi când nu era problema ei şi, luând un dosar voluminos, i-l întinse Robertei.

- Ăsta este pentru tine, spuse ea. Tot ce este legat de Brunner se află în el. Joel a spus că trebuie să-l studiezi cu atenţie, să cauţi vreo lacună, şi s-o foloseşti pentru a trage de timp până ajunge el. Presupune că Franc Brunner speră să obţină mai mulţi bani de la noi, şi Joel nu are de gând să

marşeze. Mi-a mai spus să-ţi amintesc, continuă Mitzi, că Brunner are mai mare nevoie de noi, decât noi de el. Prin urmare, un pic de răceală din partea noastră s-ar putea să-l facă să nu uite asta. Aşa că am amânat pe mâine întâlnirea de azi cu Brunner, şi tu ai loc rezervat la cursa de azi de la prânz, care pleacă de la Heathrow spre Zürich, deci restul zilei de azi ai timp să te uiţi prin ăla. Mitzy făcu un semn spre dosar, ignorând consternarea din privirea Robertei. Există deja o cameră rezervată la hotel, pe numele companiei, continuă ea, denumind apoi unul dintre marile hoteluri internaţionale, si va trebui s-o iei din loc, dacă vrei să te duci acasă să-ţi faci bagajul, înainte de plecarea avionului.

- Când a aranjat Joel toate astea? întrebă Roberta, năucită.

- Dimineaţa asta, spuse Mitzy, adăugând sec, foarte devreme în dimineaţa asta - când m-a luat din pat si m-a adus aici la sase si jumătate, nu mai devreme, si nu sunt deloc veselă.

- Nu, murmură Roberta îngândurată. Observ că nu esti. Dacă trebuia să deranjeze pe una din noi, de ce nu m-a luat pe mine din pat, atâta timp cât toate astea erau pentru mine?

Mitzy ridică din umeri.

- Nu mă pune să-ţi explic ce era în capul lui, îi aruncă aceasta. Tot ce stiu este că atunci când am ajuns, el deja alerga pe aici ca un dement, si ăla - arătă din nou spre

dosar - era deja pregătit pentru tine.

- Deci, ce s-a întâmplat la Portsmouth? întrebă Roberta, amintindu-si de cina pe care Joel trebuia s-o ia cu Lou Sales, seara trecută.

- Se pare că domnul Sales are o problemă inginerească. Prin urmare, Joel s-a dus să-l ajute. Fapt pentru care m-a lăsat pe mine, adăugă ea plângându-se, să conduc singură departamentul ăsta!

Ei bine, poate că era mai bine, decise Roberta, aşteptând să urce în avion, pe aeroportul Heathrow. Să se certe cu Joel, ca si cu Mac, nu i-ar fi făcut bine, în final. La urma urmei, ea trebuia să lucreze îndeaproape cu el, şi Joel era, în general, un şef cumsecade. Numai când relaţia lor de afaceri începuse să se intersecteze cu una personală, lucrurile începuseră să se complice şi, probabil, de acum înainte ea se va asigura că nu se va mai întâmpla.

Probabil ar fi trebuit să-i dai acelaşi sfat şi preşedintelui companiei! îşi spuse Roberta, cu înverşunare. Atunci, nu te-ai mai fi simţit atât de nefericită ca acum. Lucru care, din nou probabil, va face Zürichul locul cel mai potrivit, unde se putea afla în următoarele zile - numai pentru că o plasa dincolo de tentaţie, în privinţa lui Mac. Cel puţin, la Zürich nu va putea, chiar dacă va dori, să treacă peste hotărârea ei şi să-l vadă.

Mac... se gândi ea cu melancolie, stricându-şi buna dispoziţie. Un bărbat care emana putere şi o periculoasă sexualitate, oriunde s-ar afla, sau în orice situaţie s-ar afla.

Ticălos arogant, gândi ea, dar cu dor. îmbrăcat sau neîmbrăcat, era un bărbat primejdios de sexy. Arăta minunat, chiar şi în echipamentul alb de tenis, muşchii fermi, mişcându-se în timpul jocului cu o energie şi o acurateţe ce demonstrau cât de uşor ar fi putut câştiga un meci de profesionişti, cu puţină încurajare din partea părinţilor săi; atât era de bun.

Dar ei nu-l încurajaseră, şi discuţia pe care o avuseseră odată, în întunericul dormitorului lor, îi reveni Robertei în minte. O noapte în care făcuseră dragoste neîntrerupt, când îl ascultase vorbind despre ambiţiile lui, regretele lui, visele lui secrete.

Ea fusese atât de sigură că o va iubi; altfel de ce şi-ar fi deschis sufletul în faţa ei? De ce i-ar fi povestit lucruri, pe care, putea să jure, nu le spusese nimănui altcuiva.

Lucruri despre şcoala cu internat, unde fusese uitat de părinţii săi atât de mult timp, încât fusese nevoit să înveţe să-şi canalizeze energiile spre ceva care să-l stârnească, sau ceilalţi băieţi urmau să vadă cât suferea de dor de casă. Asta înainte de a descoperi că şi ei se simţeau la fel - copleşiţi de gânduri, singuri, vulnerabili, respinşi. Unii îşi găsiseră refugiul în studiu intens, alţii, ca şi el, în sport. Pentru asta însă, nu şi-a sacrificat studiile. Din fericire, inteligenţa nativă îl ajutase să treacă prin anii de facultate cu un minimum de efort, astfel încât putuse să se dedice pasiunii lui pentru sport. Rugbi, crichet şi, înainte de toate, tenis.

El îi povestise despre sentimentele de mândrie şi realizare care îl încercaseră când fusese selecţionat să joace pentru comitatul său

- numai că părinţii îi blocaseră acea şansă. Sportul, spuseseră ei, îşi are locul lui. Dar fiul lor cel mare era destinat pentru lucruri mai bune. El era moştenitorul imperiului Maclaine, ceea ce însemna că tot ce era legat de sport trecea pe locul doi.

îi povestise cum frustrarea şi dezamăgirea îl transformaseră atunci într-un rebel. îşi aruncase la coşul de gunoi toate echipamentele de sport şi refuzase să mai joace. Se răzvrătise atunci nu numai împotriva sportului, ci a vieţii însăşi, nemaiascultând de nimeni, făcând gafă după gafă, până la ultima, când o lăsase gravidă pe Delia.

Părinţii lui fuseseră încântaţi - şi părinţii ei fuseseră încântaţi, întrucât fiica lor nu se comportase deloc mai bine ca el. Căsătoria lor fusese un dezastru, aproape chiar din primul moment. Amândoi erau prea tineri şi amândoi aveau prea multe alte lucruri de făcut în viaţă, decât să joace rolul de familişti şi să fie părinţi, când chiar ei erau la vârsta la care însuşi cuvântul "părinte" îi scotea din sărite. Singura lor bucurie, recunoscuse el, fusese că amândoi o adoraseră pe Lulu, chiar din momentul în care se născuse. O iubeau la nebunie, la fel cai bunicii ei. Si dacă în intimitate, el şi Delia se războiau ca şoarecele cu pisica, în faţa lui Lulu şi a părinţilor lor, se purtau ca nişte adevăraţi îndrăgostiţi, ascunzându-le suferinţa cu care fusese

răsplătită nesăbuinţa lor.

El nu mai manifestase niciun interes în vreun sport, ani buni după asta, apoi într-o zi Joel se ivise la uşa lui, cu două rachete de tenis în mână şi un zâmbet băieţesc pe faţă.

-Te rog, Mac, vrei să joci cu mine o partidă?

Astfel, începuse iar să joace tenis - în special cu Joel - folosind din nou sportul ca pe un refugiu, unde-şi revărsa toate frustrările acumulate, căci atât el cât şi Delia, ştiau că mariajul lor era pe ducă, dar niciunul din ei nu făcuse nicio mişcare pentru a-i pune capăt, amândoi nedorind s-o rănească pe Lulu şi să-şi dezamăgească părinţii.

Roberta suspină. Nefericirea şi frustrarea, pe care Mac le îndurase în toţi acei ani, fuseseră atât de palpabile, cum le descrisese Mac, încât şi acum simţea aceeaşi compasiune pentru el, ca şi în noaptea în care îi povestise despre ele.

Atunci venise lovitura, îşi aminti Roberta. Mac şi Delia erau deja practic despărţiţi, fiecare având viaţa lui, doar că locuiau încă în aceeaşi casă. Mac fusese nevoit să preia o parte din activitatea tatălui său, a cărui boală de inimă devenise un motiv serios de îngrijorare, în timp ce Delia se ocupa de problemele ei, scăpată de un bărbat, pe care nu-l interesa care erau problemele ei, atât timp cât era discretă. într-o noapte, sosind acasă cu o zi mai devreme dintr-o călătorie de afaceri în SUA, o găsise pe Delia cu un alt bărbat.

Foarte bine, îşi spusese Mac, căci ştia că avea iubiţi, dar nu ştia că se culca cu aceştia în casa lor! Si, găsind un străin simţindu-se acolo ca în propria-i casă, fusese ca un catalizator pentru cei zece ani în care fusese călcat pe bombeu, pentru binele unuia sau altuia! Si hotărâse că, dacă Delia nu putea să respecte casa lor ca pe un sanctuar, ferind-o de tot ce aveau în afara ei, atunci nu mai dorea să continue acel mariaj, deci se mutase şi introdusese acţiune de divorţ.

Nimănui nu-i plăcuse lucrul ăsta. Părinţii lui fuseseră furioşi. Delia fusese furioasă, pentru că, într-adevăr, îi plăcea stilul acela de viaţă fără griji, pe care i-l oferea mariajul lor de convenienţă. Si Lulu, în vârstă de zece ani, fusese absolut de neconsolat. Ea jurase că nu-i va mai vorbi niciodată şi, bineînţeles, luni întregi îşi ţinuse jurământul. Apoi, tatăl lui avusese un alt atac de cord, care se dovedise fatal - pur şi simplu o altă povară a vinei, pe care trebuia s-o poarte cu el.

Fusese îngrozitor, îi mărturisise el. Un capitol din viaţa lui cu care nu se împăca nici acum şi pe care nu dorea să-l mai trăiască vreodată.

De aceea era atât de pornit împotriva căsătoriei, trase concluzia Roberta, şi de aceea familia lui încă îl mai ţinea strâns legat de ea.

- Scuzaţi-mă, doamnă?

Roberta clipi, îndreptându-şi privirea spre stewardesa din faţa

ei.

- Vreţi să vă puneţi centura, vă rog? Suntem pe punctul de a decola.

Să decoleze? Roberta clipi din nou, uimită de faptul că reuşise să ajungă în avion, fără să-şi aducă aminte că părăsise Heathrow!

Mac! îl învinui ea, supărată. Se pierduse în fantezia ei favorită numită Mac.

Era frumoasă ca întotdeauna, formele ei suple îmbrăcate într-un costum de culoarea mentei, şi părul blond-deschis atrăgeau privirile admirative ale fiecărui bărbat, când se opri în faţa mulţimii care aştepta în terminalul de sosire. Roberta însă nu realiză interesul lor. Era prea ocupată cu citirea cartoanelor cu numele de identificare, ridicate pentru persoanele care aveau întâlnire cu un străin.

Un alt aranjament rapid al lui Joel. Un prieten al lui, care-i promisese să aibă grijă de ea până la sosirea lui. De fapt, el urma să facă pe interpretul şi şoferul pentru orice întâlnire cu Franc Brunner. Ceea ce Robertei nu i se părea necesar, atâta timp cât Brunner vorbea engleza.

Dar, cu o ridicare din umeri, se întrebă singură cine era ea să comenteze aranjamentele şefului, şi continuă să cerceteze cartoanele până dădu cu ochii de numele ei pe pieptul unui bărbat care, chiar în timp ce se apropia de el, o puse în alertă, când îi citi în ochii albaştri lipsa de interes.

înalt şi zvelt, cuvântul "chipeş" putea fi folosit cu

uşurinţă în descrierea înfăţişării lui.

- Domnişoara Chandler? întrebă el, cu un plăcut accent german. Numele meu este Karl Loring şi o să fiu însoţitorul dumneavoastră pentru următoarele câteva zile.

- Domnule Loring, vă mulţumesc că vă sacrificaţi timpul pentru mine.

- Este plăcerea mea, spuse el zâmbind. Joel nu mi-a spus că are o asistentă atât de frumoasă. După cum văd, urmează să fie în întegime plăcerea mea.

întrebarea voalată din ultima parte, o făcu pe Roberta să ridice privirea la el, cu înţelepciune. Urma să aibă probleme cu Karl Loring dacă nu era atentă, realiză ea. Bărbatul era pe deplin fermecător şi suficient de vanitos, pentru a te aştepta ca avansurile lui să fie binevenite.

- Mergem? sugeră ea cu răceală, şi fu iritată de strălucirea din ochii lui albaştri, când el auzi şi înţelese concedierea tăcută din tonul ei. Nu reuşise altceva, decât să-i sporească apetitul, realiză ea.

Totuşi, el se hotărî evident să renunţe pentru moment, căci în continuare nu făcu altceva decât să se ofere să-i care bagajul, apoi o prinse uşor de braţ, conducând-o afară din clădire.

Maşina lui era un BMW alb de ultimă generaţie, pe care o conduse cu pricepere în oraş, bucuros, se părea, să vorbească despre el, fără a se aştepta la vreo încurajare din partea ei. Era, aparent, traducător de meserie dar, pentru că provenea dintr-un anumit mediu social, cercul lui

larg de prieteni deţinea oarecare putere în comunitatea oamenilor de afaceri, ceea ce însemna că avea acces la o mulţime de informaţii secrete, pe care era doritor să le transmită mai departe, pentru un stimulent corespunzător.

Bani, cu alte cuvinte, realiză Roberta. Si se înţelegea că era foarte bun la asta, dacă era să te ghidezi după maşina şi hainele lui scumpe.

în plus, presupuse Roberta, farmecul şi manierele lui alese, făceau impresie bună unei mulţimi de oameni. Ea se încruntă, întrebându-se cum putuse Joel să fie fraierit de înfăţişarea lui. Privindu-l pe Karl pe furiş, reuşi să vadă dincolo de profilul atrăgător. Era o oarecare viclenie în ochii aceia, şi ceva din gura lui surâzătoare sugera o înclinaţie spre cruzime.

Da, conchise ea. Bărbatul ăsta era deştept - mai deştept decât crezuse ea la început. Manierele lui de play-boy puteau fi doar un paravan în spatele căruia îi plăcea să se ascundă, şi farmecul lui deosebit probabil îi deschidea uşi, care altfel ar fi fost închise pentru el. Bărbatul ăsta era de fapt o vulpe. O vulpe mieroasă, rafinată, dichisită, dar foarte vicleană.

Trăgând în faţa hotelului, opri motorul şi se întoarse zâmbind spre ea.

- Ce spuneţi, să începem prin a lua cina împreună? propuse el. Poate reuşim să ne cunoaştem puţin mai bine, înainte de a ne pune minţile la treabă, mâine.

Roberta se încruntă.

- Stiu şi eu... murmură ea nesigur, neavând vreo intenţie să-l îndepărteze, chiar dacă putea deveni o problemă. Dar era un prieten al lui Joel, şi Joel era şeful ei. Am o mulţime de hârtii pe care să le studiez, dacă vreau să-i fiu de folos lui Joel, îl refuză, cu prudenţă.

- Numai muncă şi niciun fel de distracţie, spuse el, tachinând-o. Si dumneavoastră aveţi toată după-amiaza la dispoziţie să munciţi. Gândiţi-vă la asta, o îndemnă. Poate diseară, veţi avea nevoie de un pic de destindere, după atâta muncă. De ce să nu vă folosiţi de mine, şi de o cină împreună, pentru a vă relaxa?

Ochii lui, gura, limbajul trupului acestui bărbat, emanau o atracţie atât de mare, încât Roberta simţi că începea să-i răspundă.

Si de ce nu? se întrebă brusc. Eşti liberă acum! Poţi răspunde oricui vrei!

- Bine, domnule Loring, se auzi acceptând. Si mulţumesc pentru invitaţie.

- Karl, vă rog, o rugă el, ochii luminându-i-se în aşteptare.

Ezitarea ei fu doar formală.

- Roberta, îl informă ea, şi zâmbetul lui trebuie să fi fost molipsitor, căci şi ea se trezi zâmbind.

- Atunci, la şapte şi jumătate, nu? sugeră el.

Camera ei se dovedi a fi un apartament luxos, care o făcu să zâmbească, pentru că ştia că nu era nevoie. Dar fusese iniţial rezervat pentru Joel - şi Joel evident se

aştepta la ce era mai bun.

Intră în dormitorul elegant şi puse deoparte cele câteva haine pe care le luase cu ea. Apoi, cu mintea la muncă, scoase dosarul voluminos din geantă şi-l luă cu ea în la fel de elegantul salon, îl trânti pe masa joasă, flancată de două canapele, apoi se aşeză şi începu să caute ce-i spusese Joel că vrea să găsească.

Trecuse de ora cinci când se ridică să-şi tragă sufletul, şi chiorăitul stomacului fu cel care-i aminti că nu mâncase nimic toată ziua.

Sună room-service şi comandă un sandviş cu şuncă şi o ceaşcă de cafea, apoi rămase în picioare, privind la teancurile de hârtii împrăştiate pe masă. în cele câteva ore de citit, nu găsise nimic care să poată fi denumit o lacună, şi asta nu era o surprinză. Oamenii din departamentul juridic al companiei Maclaines, nu erau cunoscuţi pentru lacunele lăsate în urma lor. Mac nu i-ar fi angajat, dacă ar fi fost aşa.

Mac.

Nu, îşi spuse ea cu fermitate, simţind din nou acea cunoscută strângere de stomac. Următoarele câteva zile nu se va gândi la Mac! în schimb, va face un duş scurt, hotărî brusc.

Cincisprezece minute mai târziu ieşi din baie, înfăşurată într-unul dintre halatele albe, scurte, puse la dispoziţie de hotel, cu părul ridicat în vârful capului. Porni să-şi caute lenjerie de corp curată, apoi se opri, un zgomot

venind din salon atrăgându-i atenţia.

Chelnerul de la room service! realiză ea, şi schimbă direcţia spre uşa dormitorului, gata să-i mulţumească - numai că paralizã, cuvintele înţepenindu-i în gât, când se trezi uitându-se nu la un chelner cu o tavă în mâini, ci la Mac.

Mac - stând al naibii de confortabil pe una din canapele din salonul ei.

Capitolul 5

Era trântit într-un colţ al canapelei, cu haina de la costumul gri desfăcută, cămaşa bleu descheiată la doi nasturi, şi picioarele proptite pe marginea măsuţei de cafea - Robertei nevenindu-i să-şi creadă ochilor!

-Mac! exclamă ea. Ce faci aici?

-Muncesc, la fel ca şi tine, răspunse acesta, evident nu la fel de surprins s-o vadă cum era ea. De fapt, el nici nu se obosi să-şi ia ochii de pe teancul de hârtii pe care-l avea în mână. Ce naiba are de gând Joel, cu afacerea asta Brunner, Roberta? întrebă el, în timp ce aceasta rămase pe loc, tremurând, şi de uimire, şi de bucuria de a-l vedea. Nu e de mirare că diavolul ăsta viclean încă mai speră să câştige ceva, când se pare că i-am făcut concesii la toate observaţiile cu care a venit, încă de la începutul tratativelor!

Ea clipi, încercând să se adune, incapabilă încă să accepte faptul că el era acolo, sau să evalueze vreun cuvânt aruncat de el.

Si aruncat era corect spus, Roberta realiză asta, când ceaţa îi
dispăruse de pe ochi, şi-l putu vedea exact aşa cum era.

Mac se afla acolo pentru afaceri, nu în interes personal. Si era supărat, ochii gri scăpărându-i, privind foile de hârtie pe care le studia.

Afacerea Brunner.

Oh, Dumnezeule! Roberta aproape sări ca arsă. Mac se

ocupa de afacerea Brunner!

- Vino aici şi uită-te la astea! îi ordonă el, tot fără a-i arunca măcar o privire.

Cu degetele jucându-i-se nervos cu nodul de la cordon, ea se duse, doar pentru că nu ştiu ce altceva să facă. Mac în postura de om de afaceri intolerant, era ceva cu totul nou pentru ea. Ei lucrau în aceeaşi clădire, şi el era şeful ei cel mare dar, până acum el stabilise o regulă strictă, potrivit căreia nu se amesteca în nicio afacere în care putea fi implicată şi ea.

- Concesii - concesii! scrâşni el din dinţi, lovind cu degetele hârtia, pentru a indica despre ce vorbea. La toate întâlnirile astea, Brunner a cerut, şi noi i-am făcut o concesie. Stai jos, îi ordonă Mac, luându-şi picioarele de pe masă, pentru a-i face loc lângă el.

Nerăbdător, puse hârtiile relevante peste cele de pe masă.

- Aici, arătă el cu degetul. Si aici şi aici şi aici - toate concesiile, pe care n-avea niciun drept să le ceară, şi noi nu trebuia să fim de acord cu ele!

- Dar e vorba de patente, reuşi ea să rostească. Noi vrem să obţinem patentele Brunner.

- Cu orice preţ? întrebă el scurt.

- Fibra optică este un produs revoluţionar, Mac, ştii asta. El dădu afirmativ din cap, şi asta îi dădu curaj să continue. Ei bine, patentele Brunner revoluţionează domeniul. El ştie că poate cere orice preţ doreşte. Dacă ai

fi în locul lui, ai face acelaşi lucru.

- E adevărat, acceptă Mac. Dar eu fiind eu, şi compania mea fiind una solidă, n-aş vinde acele patente deloc, nu-i aşa?

Roberta lăsă privirea în jos, realizând că râsese de argumentele ei. Avea dreptate. Franc Brunner trebuia să vândă pentru că firma lui avea serioase probleme financiare - ceea ce însemna că toate aşa-zisele concesii, pentru care Mac era furios, erau o reală bătaie de joc.

- Toată afacerea asta este o mare porcărie. înţelegi, nu?

Roberta dădu afirmativ din cap. De fapt, ea începuse să realizeze
asta cu săptămâni în urmă, când Brunner începuse să-l strângă cu uşa pe Joel.

- Joel s-a arătat interesat şi Brunner a devenit lacom. De fapt, atât de lacom, încât chiar şi acum, în al doisprezecelea ceas, când totul părea aranjat pentru semnătura finală, încearcă să mai scoată ceva de la noi. Eu nu voi accepta, Iepuraş, murmură el. Pur şi simplu, nu voi accepta.

Roberta înţepeni. Felul în care îi spusese Iepuraş, îi înmuie genunchii.

Seful. Din momentul în care Mac începuse să vorbească, ea îl văzuse doar ca pe şeful cel mare, care avea dreptul să pună întrebări şi să critice orice era legat de muncă. Dar, brusc, devenise Mac din nou, iubitul ei -

fostul iubit! Si ea îşi ridică ochii la el.

- Ce faci tu aici, Mac? întrebă Roberta, suspicioasă.

Pentru prima dată el o privi direct în ochi - şi nu pentru că ar fi
vrut să-i divulge un secret.

- Muncesc, răspunse el, cu răceală. Ti-am spus. Muncesc - exact ca şi tine.

- Dar afacerea Brunner este a lui Joel, insistă ea. De regulă, nu te amestecai în afacerile lui.

- Joel este la Portsmouth.

Roberta dădu afirmativ din cap.

- Stiu. De asta sunt aici, în locul lui.

- Serios?

Robertei i se puse un nod în stomac, privirea lui întunecată şi felul în care rostise ultimul cuvânt, fu suficient pentru a o răscoli.

- C... ce vrea să însemne asta? întrebă ea, cu prudenţă.

- Tu ce ai vrea să însemne? răspunse el, cu o voce blândă.

- Eu... Nu! Sări în picioare, întorcându-se la el, furioasă. Tu ai aranjat toate astea, nu? îl acuză ea.

- Ce anume? se făcu el că nu înţelese, preferând să-şi plimbe privirea pe formele trupului ei, abia ascunse sub halatul scurt.

- Dispariţia bruscă a lui Joel, îi aruncă Roberta. Venirea mea aici, în locul lui! Tu ai aranjat toate astea!

Max zâmbi, lăsându-se pe spate pe canapea, ca să-şi

poată plimba ochii pe faţa ei furioasă şi ochii strălucitori.

- Eşti chinuitor de sexy, când te înfurii, observă el. Stiai?

- Si ăsta, atacă ea, este cel mai ineficace compliment pe care mi l-ai făcut vreodată!

- Ineficace, hmm? spuse Mac îngândurat. Interesantă alegere a cuvântului - mai ales când limbajul trupul tău exprimă altceva.

Roberta oftă, exasperată.

- Spune-mi exact de ce te afli aici? insistă ea. Pentru afaceri, sau pentru plăcere? Pentru că, dacă eşti aici pentru afaceri, atunci, întrucât eşti şeful meu, sunt gata să lucrez cu tine. Dar dacă plăcerea este cea după care umbli, atunci îţi spun foarte deschis, poţi să te duci în iad.

- Iad? întrebă el pe un ton zeflemitor, părând încântat s-o chinuie cu privirea lui galeşă. După cum ţi s-au încins obrajii, scumpa mea, tu eşti cea foarte aproape să virezi spre locul ăla groaznic. S-a încins şi locul ăla mic şi sensibil? întrebă Mac, ridicându-se în picioare atât de repede, încât Robertei i se opri respiraţia. Să vedem, murmură el, întinzând mâna spre ea.

- Să nu îndrăzneşti! Se dădu rapid un pas înapoi, pentru a-l evita. Te dau în judecată pentru hărţuire sexuală, dacă nu încetezi! îl ameninţă Roberta.

- Si eu te concediez pentru incompetenţă, domnişoară Chandler, replică el, înfruntând-o cu privirea. Pentru felul în care ai irosit banii companiei cu afacerea Brunner.

- N-ai îndrăzni!

- Nu? Nu te-ai gândit nici măcar o clipă, că Joel a depăşit limita cu nenumăratele lui concesii?

- Eu... Roberta nu-şi găsea cuvintele. Să recunoască acum că avusese rezerve privind felul în care Joel gestionase afacerea, însemna să-i facă rău acestuia. Dar să nege că o preocupase asta, însemna să pară o naivă. Ceea ce o apropia şi mai mult de o puicuţă.

- Joel este şeful meu, se lansă ea într-un compromis. Are mai multă experienţă. Trebuia să am încredere în ceea ce făcea.

- O probă de loialitate, o lăudă Mac. Acum, hai să discutăm despre treaba cu hărţuirea asta sexuală. întinse o mână spre ea, Roberta i-o împinse înapoi, şi el râse. Era râsul profund, plin de satisfacţie al bărbatului căruia îi plăcea să vâneze. Dacă mă gândesc bine, este discutabil cine pe cine hărţuieşte. Vreau să spun, cine este mai mult dezbrăcat, aici, o provocă el, ridicând batjocoritor, dintr-o sprânceană.

- Asta este camera mea. Tu te-ai strecurat în intimitatea mea.

- Eronat, negă Mac, făcând încă un pas spre ea, obligând-o să facă şi ea unul înapoi. Apartamentul ăsta este rezervat pe numele companiei. Numele meu, specifică el. Cine a mai auzit vreodată ca o simplă asistentă să ocupe un apartament luxos?

- A ... a fost rezervat de Joel, se apără Roberta,

realizând că-i întinsese o capcană, şi nu era nicio cale de ieşire din ea.

- Fratele meu. Mac dădu afirmativ din cap. Si directorul adjunct. Lui i se permite aşa ceva, ţie nu.

- Voi... voi pleca, atunci, spuse ea, simţindu-se clar strânsă cu uşa, făcând un gest cu mâna spre dormitor. L... lasă-mă numai să mă îmbrac şi să-mi iau lucrurile, apoi îmi voi g...găsi o altă cameră...

- După ce mai ispitit într-un mod atât de minunat?

- N-am făcut aşa ceva, negă ea.

- Am auzit de femei care-şi croiesc drumul spre vârf, continuă el neîndurător, dar este pentru prima dată când cineva încearcă asta cu mine.

Ochii lui străluciră batjocoritor, când ea scoase un icnet de protest.

- Nu-ţi face griji, o asigură el. E posibil să-mi facă plăcere experienţa asta. Hai, etalează-ţi marfa, domnişoară Chandler, o invită el, să vedem.

- Nu! strigă Roberta, pentru că nu mai putea suporta. Oh, încetează, Mac, încetează să te mai joci cu mine!

El izbucni în râs, apoi o prinse de mijloc - nimic surprinzător, căci ar fi putut face asta, oricând în ultimele câteva minute.

- Bine, murmură el, retrage-ţi acuzaţia de hărţuire împotriva mea şi eu mi-o retrag pe a mea, se oferi el.

Supărată, căci realizase că o învinsese, îşi ridică privirea la el, întrebându-se cât de tare ar durea-o pumnul,

dacă l-ar lovi cu el în falcă. Ochii lui zâmbitori, ştiind exact ce gândea ea, o provocau să încerce.

Niciunul din ei nu se mişcă, fiecare purtându-şi războiul cu proprii ochi, până când aerul din jurul lor începu să sfârâie, şi altceva începu să ia locul mâniei - ceva chiar mai provocator, ceva atât de incitant încât pielea începu s-o furnice - s-o furnice atât de tare, încât avu senzaţia că va exploda.

Camera dispăru, mobila odată cu ea, până când rămaseră doar ea şi Mac.

Mac - acesta este Mac, îi şopteau simţurile ei. Bărbatul pe care ne place să-l privim, să-l adulmecăm, să-l atingem, să-i simţim gustul.

Roberta îşi umezi buzele.

-Vrei să te sărut, Iepuraş? murmură el.

Ea se cutremură, urându-l pentru că o făcea să simtă ce simţea, dar adora sunetul tandru al numelui ei special pe buzele lui. Si da, dorea s-o sărute. Dorea s-o ia în braţele lui puternice, s-o poarte în
cealaltă cameră unde patul îi aştepta.

Dumnezeule, la ce mă gândesc, îşi spuse Roberta.

Se auzi o bătaie în uşă şi, profitând că Mac întoarse capul surprins, se desprinse din braţele lui, aranjându-şi halatul, în drum spre uşă.

Era un chelner, care intră, împingând o tavă cu sandvişuri şi cafea, de care ea uitase complet.

- Poftim, spuse Mac îndreptându-se spre chelner, cu o

bancnota în mână. Băiatul vârî rapid banii în buzunar, înainte de a ieşi.

- Ia ascultă, începu Roberta cu o voce aspră, ăsta este apartamentul tău? Pentru că dacă este aşa, îmi strâng lucrurile şi...

- Oh, al tău - al tău, răspunse Mac. Eu am altul, cu un etaj mai sus.

- Atunci, aş fi preferat să pleci odată cu chelnerul.

- Fără să terminăm treaba noastră? întrebă el, apoi îşi îndreptă atenţia spre platoul de pe masă. Mmm, exclamă, ridicând capacul. Bravo, murmură, aşezându-se şi luând un sandviş. Sunt mort de foame.

- Nu le-am comandat pentru tine, ripostă ea, apoi oftă, când el muşcă din sandviş cu o poftă nebună, lăsându-se confortabil pe spate.

- Bine. Convingându-se că nu era deloc indicat să se certe cu el, când afacerea Brunner era în aşa încurcătură, se aşeză pe cealaltă canapea şi-şi turnă cafea în ceaşcă. Hai să discutăm despre afaceri.

- Aş dori şi eu o cafea, o îndemnă Mac.

- Nu este decât o ceaşcă, îi arătă ea cu degetul, triumfătoare că
avusese ocazia să spună asta.

- Atunci, o s-o folosesc pe a ta după ce termini, îi propuse, luând încă un sandviş, apoi, cu un licăr în ochi, ridică platoul, oferindu-i-le ei.

Ingnorându-le, Roberta i se adresă cu răceală.

- Ce vrei să fac, cu afacerea asta Brunner?

- Nimic, absolut nimic.

Roberta se încruntă.

- De asta eşti aici? îl întrebă. Vrei să te ocupi singur de ea?

- Nu. După cum ai spus, este afacerea lui Joel. Cum a ştiut să intre în încurcătura asta, aşa să ştie să şi iasă - şi discută cu mine după aceea.

- Dar Joel nu e aici, şi tu eşti. Este fixată o întâlnire cu Frank Brunner, pentru mâine dimineaţă. Ce ar trebui să fac, dacă Joel nu este aici?

- El ce ţi-a spus?

- Să trag de timp. Să aflu ce ar mai vrea Brunner, şi să trag de timp, până vine el.

- Atunci, asta trebuie să faci, spuse Mac.

- Dar dacă tu eşti aici, nu mai există niciun motiv să tragem de timp! strigă ea. Mac, cu experienţa ta, îţi poţi da seama în zece secunde despre ce este vorba. Stii asta!

- Mulţumesc pentru votul de încredere.

- Nu asta am vrut să subliniez! îi aruncă ea, iritată de atitudinea lui, care o scotea din sărite. Joel este fratele tău! Este mai tânăr - de departe, mai puţin experimentat decât tine în lucrurile de genul ăsta! Dacă-i mai face concesii lui Brunner, ştii ce-i va face
consiliul de administraţie, dacă apucă să vadă contractul final!

- Si de la şeful lui, să nu uităm.

Roberta sări în picioare, înfuriată de lipsa lui de interes faţă de Joel.

- Nu-mi vine să cred că ai de gând să stai şi să te uiţi cum propriul tău frate intră în încurcătură! strigă Roberta.

- De cât timp ştiai că afacerea asta nu mergea aşa cum trebuia? o întrebă Mac.

- Păi... Dumnezeule, iar se ajunge la asta. Si pe tine ce te-a făcut brusc să vii aici, să verifici? i-o întoarse ea.

- Joel nu părea în apele lui vineri seară, când am adus vorba de asta. Si nici tu nu arătai prea încântată.

- Eu nu eram încântată din cauza ta, nu a afacerii Brunner.

- Vrei să te sărut şi să ne împăcăm?

Roberta îşi ridică bărbia.

- Nu, nu vreau!

- Iei cina cu mine, diseară? îi sugeră el, şi discutăm amândouă problemele - cum tu o să mă ierţi pe mine, şi eu o să-l ajut pe fratele meu să iasă din necazul în care s-a vârât singur.

Ea scutură din cap, bucuroasă că avea o scuză plauzibilă pentru a-l refuza.

- îmi pare rău, dar am aranjat deja cu cine iau cina.

Brusc, privirea lui deveni furioasă.

- Cu cine naiba? Eşti în Zürich doar de cinci ore!

Roberta ridică din umeri, încântată în sinea ei că reuşise să-l supere.

- Cu un prieten al lui Joel, răaspunse ea, cu răceală.

- Joel, scrâşni din dinţi Mac. Trebuia să-mi imaginez că va... Cum îl cheamă?

- Karl, spuse ea. Karl Loring.

- Anulează, îi comandă el, numele având un efect ciudat asupra ochilor lui.

Roberta scutură din cap, savurându-şi cafeaua.

- Mi-e teamă că nu pot.

- O vei face, dacă vrei să-l scot pe Joel din încurcătură.

Ea îl privi peste masă, gânditoare.

- Mi-ar fi plăcut să cred că faci asta de dragul fratelui tău, Mac.

Privirea lui se întunecă pentru o fracţiune de secundă, dar fără
legătură cu vreun sentiment de vinovăţie că îşi folosea fratele pentru a o şantaja pe ea, ci din pură frustrare că Roberta nu răspunsese imediat invitaţiei lui.

- Cum l-ai cunoscut? întrebă el.

- Karl m-a luat de la aeroport, explică ea, zâmbetul care i se ivise în colţul gurii, părând să-l enerveze la culme.

- îţi place, nu? o întrebă el, tăios. Vezi în el bărbatul pe care poţi să-l seduci, să se însoare cu tine, căci la mine n-ai avut succes, nu?

Asta o duru - o duru atât de tare, încât se forţă să nu se crispeze.

- Care este problema, Mac? întrebă Roberta cu o voce dulce. Nu suporţi ideea ca un alt bărbat să mă cunoască la fel de intim ca tine?

într-o izbucnire bruscă de furie, Mac se ridică, luându-i ceaşca din mână, înainte de a o trage în picioare.

- Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! o avertiză el, cu o voce aspră. Sau, Dumnezeu mi-e martor, Iepuraş, voi... !

- Să nu îndrăzneşti să mă ameninţi! îi aruncă ea, înfruntându-l
cu o privire ucigaşă. Pot să mănânc şi să mă culc cu cine doresc! între noi, totul s-a terminat, ai uitat?

- S-a terminat? întrebă Mac, în bătaie de joc. Cred că glumeşti!

Si ca o dovadă, puse stăpânire fără milă pe gura ei.

Când îi dădu drumul, Roberta era lipsită de vlagă. Mac o împinse, dezgustat - dezgustat de sine, gândi ea, căci ştia că o văzuse trecându-şi limba peste picătura de sânge de pe buza spartă de atacul lui furios.

Roberta îşi întoarse capul de la el.

- Bine, mârâi Mac. O să fac o înţelegere cu tine, Roberta. Eu rezolv pentru Joel problema asta încurcată cu Brunner, în momentul în care te întorci la mine.

Pentru câteva secunde, se uită uimită la el, nevenindu-i să creadă ce auzise.

- Adică, să mă culc cu tine? Cum, nemernic fără scrupule! îi strigă ea. Cum poţi să-mi faci o propunere atât de jignitoare?

- Cum? Am făcut asta aproape în fiecare noapte, un an întreg! De ce, brusc, ideea de a te culca din nou cu mine, ţi se pare atât de jignitoare?

- Pentru că refuz să mă culc cu cineva doar pentru a rezolva o problemă, strigă ea. Dumnezeule, mă faci să mă simt ca o prostituată!

- Nu eşti o prostituată.

- Nu? Atunci de ce încerci să mă tratezi ca şi când aş fi? Sau ai o altă denumire pentru femeile care-şi oferă trupul la schimb? Oh, pleacă, Mac! Pur şi simplu pleacă şi lasă-mă în pace!

Spunând asta, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre dormitor, intră,
închise uşa şi o încuie, pentru ca Mac să n-o poată urma.

El n-o făcu, nici măcar nu încercă. Si, în mod ciudat, asta o duru la fel de mult cum o duruse tot ce-i făcuse în ultimele zile.

Eşti o proastă, îşi spuse ea, cu vehemenţă. O mare proastă că-l laşi să te rănească la modul ăsta!

în ciuda stării în care se afla, se pregăti pentru cina cu Karl. îmbrăcată într-o rochie scurtă din mătase, şi cu părul strâns în vârful capului, aşteptă până în ultimul moment, înainte de a descuia uşa dormitorului şi a ieşi, pentru a-l înfrunta din nou pe Mac.

Numai că acesta nu se afla acolo.

Surprinzător, pentru că nu se aşteptase, cina cu Karl fu chiar plăcută. în primul rând pentru că Mac nu-şi făcu apariţia, cum îşi imaginase ea. Si, petrecându-şi prima jumătate de oră privind mereu în jur, aşteptându-se să-i vadă figura, se simţi chiar iritată că nu venise acolo, să-i

strice seara.

Prin urmare, probabil sfidarea fu cea care o determină să răspundă atitudinii lui Karl care se strădui să fie fermecător şi să flirteze cu ea.

Făceau o pereche frapantă, presupuse ea. Amândoi blonzi, amândoi atrăgători, amândoi într-o ţinută impecabilă, amândoi părând să nu realizeze privirile îndreptate frecvent în direcţia lor.

Roberta râse cu poftă la tachinările lui, ţuguindu-şi buzele la remarcele mai sugestive. Mâncară numai delicatese şi serviră un vin delicios, roşu ca sângele. Si în general, ea dădu frâu liber exuberanţei, numai pentru că era hotărâtă ca Mac, dacă intra cumva în restaurant, să vadă cât de bine se putea distra în compania altui bărbat.

Bine dispusă de prea mult vin şi încântată de compania agreabilă a lui Karl, fu de acord să meargă într-o altă încăpere, unde o mică formaţie cânta un blues pentru perechile aflate pe ringul de dans.

-Ai cel mai senzual trup pe care l-am ţinut vreodată în braţe, îi spuse Karl, în timp ce se legănau pe muzica lentă.

- Serios? Mulţumesc, murmură ea, cu o voce răguşită. Drăguţ din partea ta să-mi spui asta.

Ochii lui mari şi albaştri se întunecară.

-Aş vrea să-ţi spun mult mai multe, Roberta. Dar nu aici. Nu cu toţi oamenii ăştia care ne privesc şi mă invidiază că ţin în braţe cea mai frumoasă femeie.

Ea înţelese ce sugera el, simţindu-se vinovată că permisese să se ajungă la asta, prin comportamentul ei, din tot cursul serii. Si rămase în braţele lui, cu privirea ochilor lui fixată în ochii ei, întrebându-se cum ar fi să facă dragoste cu acest bărbat.

îi plăcea Karl. îi plăcea să-l privească, să-i simtă braţele pe spate, şi trupul lipit de al ei, îi plăcea până şi ideea de a-i simţi buzele peste ale ei. Dar oare i-ar plăcea ca el să facă dragoste cu ea? S-o dezbrace? S-o atingă acolo unde doar un singur bărbat o atinsese vreodată?

Mâna ce o prinse brusc de braţ în acel moment, făcând-o să se înfioare, îi dădu răspunsul întrebării ei.

- Mă scuzaţi, se auzi o voce severă.

Roberta închise ochii.

Mac. Era Mac, desigur.

Capitolul 6

- Este a mea, cred, spuse el, trăgând-o pe Roberta, cu blândeţe, dar şi cu fermitate, din braţele lui Karl.

- Mac, şopti ea rugător, simţind, atât din tonul lui sever, cât şi din strânsoarea dureroasă, că urma o scenă. Tu...

Braţele lui se strânseră posesiv în jurul ei, la fel cum gura lui îi alungă orice cuvânt ar fi vrut să rostească.

- îmi pare rău că am întârziat, iubito, murmură Mac. Dar am fost reţinut mai mult decât mă aşteptam.

Ce-ţi imaginezi că faci? îl întrebă ea din priviri.

Ce naiba crezi că fac? îi replică expresia feţei lui încruntate. Câteva momente se confruntară din priviri, tensiunea între ei începând să crească, nu numai datorită acestei situaţii deosebite, şi ea îşi lăsă ochii în jos, muzica lentă şi faptul că nu erau singuri pe ringul de dans determinând-o să renunţe la luptă.

Un alt sărut îi strivi buzele, pecetluind victoria lui, Roberta simţind o dorinţă nebună de a-i pălmui faţa arogantă.

- N-ai de gând să mă prezinţi însoţitorului tău, iubito?

- El este Karl Loring, spuse ea, fără tragere de inimă. Un prieten al lui Joel şi translatorul meu, cât timp sunt aici, în Zürich. Karl - Roberta îşi ridică privirea la el, deloc surprinsă să-l vadă studiindu-i, încruntat - el este Solomon Maclaine. Fratele lui Joel, adăugă ea, inutil, avea să realizeze imediat, căci tocmai îi pronunţase numele de familie. Si, desigur , şeful...

Meu, avusese de gând să spună, dar Mac o întrerupse.

- Cred că domnul Loring a înţeles exact ce sunt pentru tine, draga mea, spuse el, şi se întoarse spre Karl. încântat de cunoştinţă, domnule Loring. Fratele meu mi-a vorbit de dumneavoastră, desigur.

Karl înclină amabil din cap, şi Roberta observă cu surprindere că acesta pălise.

- Nu ştiam că sunteţi în Zürich, domnule Maclaine, murmură el.

- Nu? Mac se încruntă. Sunt surprins că Joel nu v-a pomenit de schimbarea planului... Totuşi, adăugă el, după un moment de gândire, presupun că nu era nevoie, atâta timp cât motivul prezenţei mele aici este unul pur personal, lucru care îmi aminteşte, că trebuie să vă mulţumesc că aţi avut grijă de Roberta în seara asta. Un zâmbet slab i se ivi în colţul gurii. Este foarte supărată atunci când sunt nevoit s-o plasez pe locul doi, după afaceri, nu-i aşa iubito?

Ea încercă să-şi elibereze braţul, dar el o opri, strângând-o şi mai tare.

- Dar acum sunt aici. îşi coborî privirea la faţa ei roşie de mânie. Aşa că, nu mai fi bosumflată. Mă voi revanşa faţă de tine mai târziu.

O trata ca pe ca pe o puicuţă fără minte! De furie, privirea Robertei deveni o explozie de săgeţi argintii. Mac i-o înfruntă cu una zeflemitoare, ridicând uşor din sprânceană, provocând-o să nege măcar un singur cuvânt

din cele spuse de el.

Ea nu putea, şi el ştia asta. Mac era şeful ei, înainte de toate. Prin urmare, pentru a nu-l pune într-o situaţie delicată, îşi lăsă privirea în jos, Karl neputând astfel să citească frustrarea ce mocnea în ochii ei.

- Mulţumeşte-i frumos domnului Loring că a avut grijă de tine în seara asta, Roberta, o îndemnă el. Este târziu şi sunt obosit.

Dumnezeule, cât îl urăsc! gândi ea, şi-şi ridică stânjenită faţa spre Karl.

- Mulţumesc, spuse Roberta şi, în loc să-i întindă mâna, se înclină uşor, sărutându-l pe obraz. îmi pare rău că a trebuit să încheiem seara aşa brusc.

- Nicio problemă nicio problemă, o asigură el repede. Domnul Maclaine are dreptate, este târziu. Si am de dat nişte telefoane înainte de... Se opri, şi Roberta se uită la el mânioasă. Laşul, îşi spuse ea, cu amărăciune. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Maclaine. Precaut, îi întinse mâna lui Mac. Fără îndoilală, ne vom reîntâlni mâine. Mac ridică din sprâncene, întrebător. P... pentru întâlnirea cu Franc Brunner, îl lămuri Karl.

Mac nu răspunse, şi ceea ce-şi comunicaseră din priviri cei doi bărbaţi îl făcu pe Karl să pălească şi mai mult, şi să iasă atât de grăbit din încăpere, încât Roberta scoase o exclamaţie de indignare, uitându-se dispreţuitor în urma lui.

- Dacă ar fi luat-o la fugă, cred că mi s-ar fi făcut

greaţă! spuse
ea dezgustată, întorcându-se spre Mac.

- După cum a spus, murmură acesta îngândurat, trebuie să dea nişte telefoane.

- La ora asta? Cui? A fugit din cauza stilului tău ingenios de a-i atenţiona pe toţi să ia mâna de pe proprietatea ta! Roberta îşi ridică privirea furioasă spre el. Când ai de gând să accepţi că vorbesc foarte serios când spun că nu-ţi mai aparţin?

- Vino aici, murmură el.

- Nu.

- Ba da, insistă el, trăgând-o în braţele lui, şi legănând-o uşor în ritmul muzicii. Eşti femeia mea, Iepuraş, îi şopti el cu gura lipită de urechea ei. Eşti a mea, fie că vrei sau nu.

- Ce aroganţă, tipică pentru tine!

- Ce tipic pentru tine să dai din gură, în timp ce trupul tău se lipeşte atât de seducător de al meu.

Surprinsă, Roberta se opri, abia atunci realizând că, instinctiv, braţele i se încolăciseră de gâtul lui.

- Să te ia naiba, bombăni ea, depărtându-se de el. Mă duc la culcare, îl anunţă, întorcându-se să plece de pe ringul de dans.

- Bine. Mac o luă de umeri. Vin cu tine.

- Nu în patul meu, îl informă ea. Chiar m-am distrat în seara asta, până să apari tu! îi reproşă, când ajunseră la lift.

- Am observat.

- Ne-ai urmărit!

- Chiar de la începutul marei finale, o luă el în derâdere. Deci, am văzut şi felul în care te uitai la el. Si plăcerea cu care dansai în braţele lui! Si la naiba, Roberta, explodă el deodată, am mai văzut
şi cum te întrebai, cum ar fi să-l inviţi în patul tău!

- Asta este o minciună, strigă ea.

- Oare? Vrei să spui că nu te-ai întrebat, măcar o dată cum ar fi cu el în pat, în locul meu?

- Eu... Dumnezeule, fusese chiar atât de evident? Obrajii începură să i se coloreze.

- Ei bine, vreau să-ţi spun ceva, iubito, murmură el. Nu vei afla niciodată. Dacă, evident, ţii la slujba pe care o ai în compania mea, asta e.

- Ce ... ce vrei să spui? întrebă ea, circumspectă, neplăcându-i privirea lui ameninţătoare când ea încercă să protesteze.

- Vreau să spun că domnul Loring iese din discuţie în ceea ce te priveşte şi că, adăugă el, este un ordin direct de la şeful tău, nu doar de la un iubit gelos.

- Fost iubit, îl corectă ea.

- Va fi şi fostul şef, dacă nu mă asculţi, Roberta. Si vorbesc serios. Karl Loring iese din discuţie, sau tu pleci din companie. Scurt şi cuprinzător!

Si asta o spusese şeful. Un şef care întotdeauna se ţinea de cuvânt.

Liftul se opri, uşile deschizându-se uşor, un lucru bun

pentru ea, căci putea s-o ia la pas pe coridor, spre camera ei.

El se afla exact în spatele ei. Normal! Ăsta era Solomon Maclaine. Si nimic nu-l impresiona, nici măcar privirea nimicitoare pe care i-o aruncă Roberta, înainte de a ieşi din lift.

- Ti-am spus... începu ea să protesteze, deschizând uşa apartamentului, el aflându-se tot în spatele ei.

- Si eu ţi-am spus, o contră Mac, împingând-o uşor de la spate, ca s-o poată urma.

Clocotind de furie, Roberta se întoarse spre el.

- Domnule Maclaine, faptul că-mi plătiţi un salariu, nu înseamnă că poţi...

El trecu indiferent pe lângă ea şi se opri lângă măsuţa de cafea.

- Unde este dosarul Franc Brunner? întrebă.

- L-am... pus în geanta mea, răspunse Roberta, încurcată de trecerea lui rapidă de la iubitul supărat - fostul iubit - la implacabilul om de afaceri.

- Adu-l.

încruntându-se nedumerită, porni spre dormitor.

-Am crezut că n-ai de gând să te ocupi de afacerea asta, îi spuse Roberta, când se întoarse.

- Am menţionat şi nişte condiţii la acea declaraţie, dacă-mi amintesc bine. Dar lucrurile s-au schimbat, adăugă el, pe un ton sardonic. Si niciunul din noi nu se va mai implica în afacerea asta.

- Ce vrei să spui?

- Exact ce am spus. Noi doi nu-i mai facem jocul lui Brunner. Si pentru următoarele zile, nici tu, nici eu, nu mai suntem disponibili pentru nicio discuţie, întâlnire, sau orice altceva.

- Dar am deja fixată o întâlnire cu Brunner mâine, şi Karl este...

- Contramandeaz-o, spuse Mac. Contramandează-le pe amândouă. Si n-o face singură, adăugă el, ca şi cum tocmai îi venise în minte. Cheamă recepţia şi roagă-i s-o facă. Nu vreau să mai existe niciun contact - absolut niciunul - între tine şi Loring sau Brunner.

- Dar Karl este de partea noastră, Mac, îi aminti ea, confuză.

- Karl Loring nu este cu siguranţă de partea noastră, domnişoară Chandler, o corectă Mac. Karl Loring este de partea lui Karl Loring. Este probabil comisionarul lui Franc Brunner, deci, are tot interesul să scoată cât mai mult de la noi, înainte ca Brunner să semneze ceva. Joel şi Loring au fost prieteni în timpul facultăţii. Când Brunner a venit cu afacerea asta, Joel l-a contactat pe Loring să se intereseze de reputaţia lui. Loring a văzut imediat o ocazie de a câştiga ceva din afacerea asta, aşa că şi-a oferit serviciile amândurora. Scopul lui final fiind să-şi umple buzunarul, evident.

- Vrei să spui - interveni Roberta îngrozită - că Loring s-a folosit de fapt de prietenia cu Joel, ca să scoată de la el

cât mai mult posibil?

Mac dădu din cap afirmativ, atenţia fiindu-i îndreptată spre hârtiile pe care le studia.

- Prima regulă în lumea marilor afaceri, Roberta, este să n-ai niciodată încredere în nimeni, nici chiar în prieteni. Joel ştie, adăugă Mac. Dar i-a convenit să uite regula asta, în ceea ce-l priveşte pe Loring, şi să asculte tot timpul sfaturile prietenului său.

Simţindu-se de parcă tocmai ar fi fost lovită cu leuca, Roberta se trânti în cel mai apropiat fotoliu, încercând să-şi explice cum ajunsese Mac la acea concluzie, când, din câte văzuse, nu exista niciun motiv să-l suspecteze pe Joel de aşa ceva.

- Nu înţeleg cum poţi fi sigur de toate astea, murmură Roberta în final.

- Foarte simplu, spuse Mac. Seara trecută m-am dus acasă la Joel să mă cert cu el din nou, pentru că s-a dat la tine, şi...

- Oh, sper că nu l-ai lovit iar, nu? interveni Roberta îngrijorată.

Spre surprinderea ei, Mac zâmbi.

- Era prea beat, ca să-l lovesc, spuse el, cu tristeţe.

- Lou Sales, îşi aminti Roberta, trezindu-se şi ea zâmbind.

- Dar din toată divagaţia lui pe tema ta, a mea şi a altor salariaţi, nu mi-a lăsat impresia nici măcar o clipă, că ar fi îngrijorat de această afacere şi de încurcătura pe care ştie

că a făcut-o.

- Deci, tu eşti aici pentru a rezolva problema în locul lui Joel? întrebă, începând să fie suspicioasă.

- Desigur.

- Totuşi, pe mine n-ai vrut să mă ajuţi s-o scot la capăt! strigă ea. Atunci, un alt gând îi veni în minte, făcând-o să se încrunte şi să-şi strângă pumnii. De ce mă aflu eu aici, Mac?

- Te afli aici ca asistenta mea personală. Ai ceva de comentat la asta, domnişoară Chandler? întrebă el ostentativ.

- Depinde cu cine stau de vorbă, cu şeful meu, sau cu bărbatul cu care m-am culcat.

- Oh, cu iubitul tău, draga mea, spuse el, făcând o fină dar precisă distincţie între timpul trecut folosit de ea, şi cel prezent, folosit de el. Categoric, iubitul tău.

- Atunci, nu eşti altceva decât un desfrânat lipsit de scrupule! spuse ea, furioasă.

- Desfrânat? repetă Mac. Ceea ce tocmai am spus n-are nicio legătură cu desfrâul.

- Atunci, pentru ce altceva ţi-ai adus cu tine fosta iubită - fu rândul ei să facă distincţia - dacă nu pentru a-ţi face de cap cu ea?

- Să-mi fac de cap. Mac scutură din cap, râzând. îmi place asta.

- Nu te apropia de mine! îl avertiză Roberta, când porni spre ea.

- De ce nu?

- Pentru că eşti prea sigur de farmecul tău.

- Destul de sigur ca să ştiu că pot să te fac să te simţi minunat dacă-mi acorzi o şansă, murmură el, ajungând la ea. Am o propunere pentru tine, spuse el, înconjurând-o cu braţele. Ti-ar plăcea ca trei zile să facem pe turiştii şi să anulăm orice acţiune împotriva lui Brunner?

- Cu ce scop? întrebă Roberta suspicioasă, ştiind că acest bărbat nu făcea niciodată vreo propunere fără un motiv ascuns.

- Cu scopul de a ne bucura unul de compania celuilalt, desigur, răspunse Mac, trăgând-o mai aproape. Nu te atrage, nici măcar un pic, Iepuraş? murmură el, lipindu-şi buzele, ispititor, de ale ei. Trei zile întregi, în care atenţia mea va fi concentrată numai asupra ta.

- Credeam eşti suficient de orgolios, ca să nu vânezi o femeie, spuse ea, căutând să-l întărâte. în mod ciudat, Mac zâmbi, fixând-o cu o privire amuzată.

- Ce contează orgoliul meu, în comparaţie cu asta... ? murmură el, punând stăpânire pe gura ei.

"Asta" fu dulce, tandră, atingându-i fiecare senzor al plăcerii, pe care-l poseda. Oftând uşor, Roberta îşi dori să-l fi putut urî şi, realizând că nu era în stare, într-un act de capitulare, îi înlănţui gâtul cu braţele.

- Spune da, o îmboldi el, cu gura lipită de a ei.

- Oh, Dumnezeule, gemu ea, dispreţuindu-se pentru că-i ceda atât de uşor. Da, la naiba, Solomon Maclaine, da!

Cu un mârâit uşor de triumf, o luă în braţe, purtând-o spre dormitor.

- Mac, şopti ea, protestând.

- îţi doreşti asta, Roberta. Amândoi ne-o dorim, atât de mult.

Revenirea la realitate nu fu uşoară, nici rapidă. Roberta era
zdruncinată, bănuind că şi el se simţea la fel. Dar, pe măsură ce se relaxară, răsuflarea revenindu-le la normal, Mac îşi luă capul de pe pieptul ei şi spuse cu o voce guturală:

- Eşti cea mai generoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, ştiai asta?

- îţi mulţumesc, şopti ea, îndrăgostită, incapabilă să înceteze să-l iubească. Roberta se convinsese de asta, acum.

- Nu, protestă Mac, scuturând din cap. Eu îţi mulţumesc, doar pentru că eşti ceea ce eşti pentru mine. îţi mulţumesc, repetă el, apoi puse stăpânire pe gura ei, într-un sărut dureros de dulce, făcând-o să-şi dorească să ţipe.

Totuşi, nu o făcu, motivul venind chiar în momentul următor, când telefonul de lângă pat începu să sune. Mormăind ceva, Mac se întoarse, dar ea îl opri, o presimţire cum nu mai avusese niciodată făcând-o să se lipească de el, panicată.

- Nu, îl rugă ea. Lasă-l.

- Nu pot, gemu Mac. Poate fi ceva important. Un minut, promise el. Doar un minuţel, iubito, te rog.

Mâna îi tremura uşor, când ridică receptorul din furcă.

- Da? spuse el, în timp ce ochii lui, atât de întunecaţi de mulţumire şi de o nouă dorinţă, devorau trupul Robertei, întins atât de aproape. Ea tremura şi el observă asta, roşeaţa pasiunii îmbujorându-i obrajii. Si abia atunci, Roberta realiză că era camera ei, prin urmare ea ar fi trebuit să răspundă la telefon. Fu pe punctul de a-l atenţiona pe Mac, când, iritat, el se ridică brusc în picioare.

- Lulu? De ce mă suni aici, la ora asta din noapte?

Lulu, repetă în gând, Roberta. Normal, trebuia să fie Lulu. Cine altcineva putea să posede această perfectă sincronizare, decât Lulu, scumpa lui Mac.

El asculta, în timp ce Roberta rămase nemişcată, simţindu-şi pielea făcându-i-se ca de găină, pe măsură ce realitatea devenea tot mai evidentă.

- Vrei să spui că m-ai sunat la distanţa asta, doar să mă anunţi că Delia este bolnavă?

Delia. Lulu şi Delia. Nu numai o intrusă, ci două.

- Ce? Când? Vocea lui deveni răguşită de îngrijorare. Este în regulă, scumpo. Nu plânge. O să se facă bine, iubito, fii sigură de asta. O operaţie de apendice nu este o problemă în ziua de azi... Nu, sigur că-mi pasă! El oftă exasperat, la ceva ce probabil îi spusese Lulu. Dar mama ta nu mai este responsabilitatea mea! Am probleme de rezolvat aici, care...

Mac scoase încă un oftat de exasperare. Ce-i cerea, se întrebă Roberta, de-l adusese în starea asta? Arăta torturat. Avea însă să afle imediat.

- Normal că nu mi-am adus nicio femeie aici!

Roberta păli. Desigur, îşi spuse ea. Eu sunt un nimic, care nu merită să fie menţionat.

Coborî în linişte din pat şi-şi trase rochia pe ea.

- Stii că te iubesc, scumpo. Dar, măcar odată, nu poţi să te descurci singură?

Indiferent ce-i spusese Lulu, fu suficient de convingător pentru a-l îndupleca.

- Bine, bine! Dacă într-adevăr ai nevoie de mine, atunci...

Vocea i se pierdu, zgomotul uşii deschizându-se în spatele lui
făcându-l să se răsucească pe călcâie, pentru a o vedea pe Roberta.

Aceasta se opri, privirea oprindu-i-se pe faţa lui încordată. Du-te, îi spuse ea în tăcere, şi va fi ultima dată când vei mai sta atât de aproape de mine.

Ochii lui se întunecară, încordarea sa fiind atât de palpabilă, încât Roberta putea s-o guste. Apoi îşi lăsă privirea în jos, şi spuse sec:

- Da, desigur, vin. O să iau prima cursă care pleacă de aici.

Roberta se întoarse şi ieşi din cameră.

Trei zile, gândi Roberta, cu amărăciune. El nu mi-a

putut oferi nici măcar una! Ducându-se la bar, luă o stică de coniac, îşi turnă într-un pahar, şi-l dădu pe gât.

- îmi pare rău, se auzi vocea lui din uşa dormitorului. Roberta se întoarse la el. Era îmbrăcat din nou, arătând de parcă nu şi-ar fi dat deloc hainele jos în seara aceea.

Ea întoarse capul, amărăciunea fiind prea mare, pentru a nu i se citi pe faţă.

- Pentru Dumnezeu, Roberta! N-am de ales!

- De ales? Toţi avem de ales, Mac, spuse ea sec. Si tu tocmai ai făcut o alegere.

- Si cu asta basta? strigă el. Pentru că nu mă poţi avea numai pentru tine, nu mă mai vrei deloc? Asta nu înseamnă că eşti lacomă, Roberta? Al naibii de egoistă, de fapt?

- Cu alte cuvinte, dacă nu sunt pregătită să fac orice compromis, sunt egoistă. Asta vrei să spui?

- Nu. El oftă adânc. Vreau să spun că obligaţiile care-mi dirijează pe jumătate viaţa, sunt problemele mele, pe care încerc să le rezolv cât pot de bine. Dar nesiguranţa ta legată de relaţia noastră, este problema ta, iubito, pe care să ţi-o rezolvi cât poţi de bine.

- "Nesiguranţa " mea, aşa cum o numeşti tu, constă în faptul că încă îmi negi existenţa! Ai idee cât de prost şi de neînsemnată mă face să mă simt, lucrul ăsta?

- Deci, ai fi preferat să-i spun fiicei mele îndurerate să revină după ce termin de făcut dragoste cu tine? îi aruncă el.

- Terminaseşi, îi aminti ea. După aceea a început să sune telefonul, şi nu te-ai sfiit să negi încă o dată că sunt cu tine.

- Oh, Dumnezeule, suspină el, trecându-şi mâna prin păr. Nu mă pot certa cu tine acum, Roberta. Trebuie să plec. Asta nu înseamnă că vreau să plec. Doar că trebuie să plec! Eu îţi sunt loial în totalitate, în tot ceea ce este important pentru noi, dar nu pot pretinde că n-am obligaţii familiale, doar pentru a-ţi satisface ţie latura posesivă. Ele există. Trebuie să mă descurc cu ele. Nu-ţi pot oferi mai mult de atât!

- Atunci, ia-mă cu tine! Dacă nu vrei să mă părăseşti, ia-mă cu tine! Pentru numele lui Dumnezeu, Mac! strigă ea, văzând refuzul deja prezent în ochii lui. Oferă-mi şi altceva, în afară de trupul tău, pentru a continua această relaţie!

Mac realiză că şi Roberta vorbea serios. Exista o sclipire nouă în ochii ei, care-l avertiza că, de data asta - de data asta nu se va mai lăsa sedusă de el. Acum, Mac trebuia să decidă dacă era pregătit sâ-i ofere mai mult sau, probabil mult mai important, dacă ţinea la ea suficient pentru a-i oferi mai mult.

- Dumnezeule, oftă el, aruncându-i o privire severă. Foarte bine, poţi veni!

- Mulţumesc, şopti ea.

- Nu-mi mulţumi, Roberta. Fac asta la protestele tale, ştii bine. Vrei mai mult de la mine. Ai mai mult de la mine.

Dar asta îmi va crea nişte probleme de care n-aveam nevoie în momentul ăsta.

Se referea la familia lui, şi Robertei i se strânse inima când realiză cât de nemulţumit era că-l pusese la colţ în modul acela. Dar era acum, sau niciodată, îşi spuse ea. Poate el avea dreptate, şi nu era momentul potrivit, dar va veni vreodată un moment potrivit, ca ea să pună lucrurile la punct? Din experienţa ei, răspunsul era nu, niciodată, atâta timp cât familia lui cerea de la el mai mult decât era corect.

- Si afacerea Brunner? întrebă ea, cât putu de calm. Ce vrei să fac cu dosarul, acum că plecăm amândoi din Zürich?

Mac era pe punctul de a deschide uşa, şi ea îi observă încordarea când se întoarse să arunce o privire la dosar.

- Ia-l cu tine, îi ordonă. Joel nu va putea veni aici în următoarele câteva zile, deci îl va aduce din nou cu el.

- Si telefoanele? Mai vrei să te pun în legătură cu Brunner?

- Nu. Lasă-le. Lasă naibii totul, acum. Vreau să aflu la ce oră avem avion spre Londra, spuse el, apoi se opri din nou, cu privirea fixată încă pe uşa nedeschisă. Asta este suficient, din mai mult-ul ăla care-l doreai de la mine?

Roberta ridică bărbia.

- Nu, replică ea, sfidătoare. Dar este un început.

- După cum ţi-am mai spus, eşti o femeie lacomă, Roberta.

- Dar încă femeia ta, aşa cum îţi place să pretinzi.

Mac nu răspunse la asta, dar îl văzu încruntându-se.

- Ne vedem mai târziu, spuse el şi plecă, lăsând-o trântindu-se într-un fotoliu, fără vlagă, de parcă tocmai ar fi alergat într-un maraton.

Lui totuşi îi păsa. Trei zile - trei zile întregi,încercase să-şi rezerve pentru ea! Si, chiar dacă telefonul lui Lulu n-ar fi stricat totul, o nouă speranţă se născu în sufletul ei. Pentru el, familia era pe locul întâi - probabil întotdeauna va fi aşa - dar în inima lui exista un loc şi pentru ea, acum era sigură de asta. Si brusc, deveni foarte hotărâtă să nu renunţe la niciun centimetru din terenul pe care-l câştigase, nu fără o luptă aprigă!

Capitolul 1

La ora cinci, în aceeaşi dimineaţă, se aflau la aeroport, aşteptând să fie anunţat zborul lor. Mac se duse să sune la spital, să afle cum se simţea Delia.

Stând într-un fotoliu, cu bagajele alături, Roberta îl văzu întorcându-se, încruntat şi cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Roberta.

- Nu ştiu, mormăi el, trântindu-se într-un fotoliu lângă ea. Este încă în sala de operaţii. Pentru o simplă operaţie de apendice, se pare că durează al naibii de mult...

- De câte ore au dus-o la operaţie? întrebă Roberta, îngrijorată.

El se uită la ceas.

-Aproape patru ore. Se încruntă din nou. Sper că afurisitul ăsta de avion n-o să decoleze târziu!

Roberta îi puse mâna pe braţ.

- O să fie bine, încercă ea să-l liniştească. Delia este puternică şi sănătoasă. Orice complicaţie ar interveni, o să treacă foarte bine
peste ea.

- Nu la Delia mă refer, mormăi Mac, ridicându-se si plecând de lângă ea, lăsând-o să tragă singură concluziile.

Lulu. Se referea la Lulu. Oare fata asta avea vreo idee ce norocoasă era că avea un tată ca Mac? se întrebă Roberta, visătoare.

Ajungând la Heathrow, Roberta se felicită în gând

pentru că avusese grijă să-i aştepte o maşină pentru a-i transporta la Londra. Erau foarte obosiţi; niciunul nu dormise. Era deja ora două, când Lulu îl sunase pe Mac şi, până-şi făcuseră bagajele şi se pregătiseră de călătorie, se făcuse ora de plecare la aeroport. De la plecarea din Zürich, abia schimbaseră câteva vorbe. Mac se adâncise în gândurile lui, aşteptând sfârşitul călătoriei cu o inevitabilă răbdare, dar pe faţa lui întunecată se putea citi îngrijorarea pentru fiica lui şi fosta soţie. Roberta, înţeleaptă, nu încercase să-l deranjeze.

Era aproape de prânz când întrară pe uşile spitalului particular unde Delia fusese internată. După o scurtă conversaţie cu fata de la recepţie, care nu reuşi - sau nu dori - să le spună ceva, fură conduşi la lift şi la etajul unde se afla salonul Deliei.

Era evident, imediat ce uşa liftului se deschise, după faţa albă a lui Lulu, că biata fată era aproape înnebunită de îngrijorare.

Aceasta o văzu mai întâi pe Roberta, şi pentru un moment privirea îi deveni răutăcioasă, apoi, când ieşiră din lift, se aruncă în braţele lui Mac.

Mac o strânse la piept

-Oh, tati! strigă ea. Este îngrozitor! Nimeni nu vrea să-mi spună ceva, şi au trecut ore în şir!

- Sşşt, murmură el. Lasă-mă cinci minute şi voi afla exact ce se întâmplă, o asigură Mac. Există aici vreo sală de aşteptare, ceva, unde puteţi aştepta până...

- Vin cu tine, insistă Lulu. Vreau să le văd feţele când vor încerca să te tragă pe sfoară, aşa cum au făcut cu mine.

în ciuda gravităţii situaţiei, Roberta nu se putu abţine să nu zâmbească la asta. Ca şi fiica lui, era conştientă de forţa de intimidare a lui Mac, atunci când întâmpina o rezistenţă de orice fel. Ridicându-şi privirea peste capul lui Lulu, Mac îi observă zâmbetul, şi-i trebui un moment pentru a-şi da seama de umorul din remarcă.

- Vrei să aştepţi? o întrebă el, cu o voce răguşită.

Roberta dădu din cap afirmativ.

- Nu-ţi face griji pentru mine. Du-te şi află ce se întâmplă cu Delia.

El înclină din cap, recunoscător, apoi se întoarse spre Lulu, o luă după umeri şi o conduse afară din încăpere.

Roberta îi urmări plecând, dorindu-şi să fi putut merge şi ea cu ei, să-i susţină.

Dar realiză imediat că exista o linie fină, dar bine definită între o susţinere şi o prezenţă nepotrivită. Mai mult, va trebui să fie foarte atentă, dacă familia lui Mac va accepta vreodată poziţia ei în viaţa lui.

Uşa sălii de aşteptare se deschise larg. Roberta îşi ridică privirea, şi o văzu pe Lulu arătând jalnic, cu părul negru ciufulit căzându-i pe umeri. Dar ochii ei minunaţi albaştri fură cei care-i atraseră atenţia Robertei. Erau larg deschişi de groază.

- Lulu! strigă Roberta alarmată. Ce s-a întâmplat?

-Tocmai a ieşit din sala de operaţie! Arată îngrozitor! Tuburi şi pungi de plastic atârnă peste tot. Tati m-a trimis aici, cât timp încearcă să afle tot ce se poate. Dar... fata izbucni în lacrimi.

-Oh, Lulu! strigă Roberta, sărind în picioare şi luând-o în braţe.

Era evident cât de afectată era Lulu, dacă o lăsase pe Roberta
s-o îmbrăţişeze.

-Au spus de ce a durat atât de mult? întrebă ea cu blândeţe.

-Un chist ovarian, ceva de genul ăsta, răspunse fata, cu o voce înăbuşită. A plesnit şi infecţia s-a răspândit peste tot. Au spus că mama trebuia să se fi simţit rău de foarte mult timp, dacă a ajuns atât de grav. Dar ea n-a pomenit vreodată de aşa ceva. Este numai vina ta!

Brusc, se desprinse din îmbrăţişarea Robertei, împingând-o cu violenţă.

- Tu! îi strigă Robertei, înainte ca aceasta să-şi revină după prima acuzaţie. Ai apărut la petrecerea de ziua mea şi te-ai făcut cu relaţia ta cu tati!

-M-am făcut? Roberta se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Lulu, eu niciodată n-aş...

-Tu eşti de vină, tu eşti de vină! ţipă ea, nelăsând-o pe Roberta să termine. Tu ai făcut-o pe mama atât de nefericită, încât n-a spus cuiva că se simţea rău! Apoi ai şters-o, când tata nu ţi-a făcut jocul, şi el s-a r...răstit la

toată lumea, întreg weekendul - inclusiv la mama! Nici măcar nu a condus-o înapoi la Londra, căci era prea grăbit să se întoarcă la tine! Duşmănia din ochii ei, aproape că o rupse pe Roberta în două. Ap...apoi, când a încercat să-i spună că este bolnavă, el a plecat după tine la Zürich! Te urăsc! strigă ea.
Cum te împaci cu gândul că te-ai amestecat între un bărbat şi o femeie, în felul ăsta?

Cu faţa albă, şi tremurând, Roberta clipi din ochi de uimire, la ultima acuzaţie.

- Dar părinţii tăi nu mai sunt soţ şi soţie, spuse cu blândeţe.

- Poate nu acum, recunoscu Lulu. Dar vor fi, dacă îl laşi în pace!

Roberta scutură din cap.

- Nu ştii ce vorbeşti, spuse ea, realizând că şocul o isterizase pe fată, chiar dacă realiza şi că ura lui Lulu era reală.

- Oare? Săgetând-o cu o privire plină de venin, Lulu şuieră printre dinţi: Află că ei încă se mai culcă împreună, o anunţă ea. De fiecare dată când vine acasă, tati se culcă cu mama.

Nu, Roberta nu credea aşa ceva. Si nici n-avea de gând să se certe cu cineva care, evident, îşi ieşise de sub control. Dar ideea că Lulu putea efectiv să invoce o scenă atât de intimă, o dezgustă puţin, şi-şi lăsă capul în jos, astfel ca Lulu să nu-i poată vedea reacţia pe faţă.

Dar ea văzu şi interpretă complet greşit.

- Te îngrozeşte, nu? o ironiză aceasta. Ideea că tatăl meu pleacă din patul tău într-al ei? Ei bine, ce crezi că simte ea? De ce crezi că-l sună mereu la cuibuşorul de nebunii, pe care l-a aranjat pentru tine, şi de ce crezi că, de fiecare dată, aleargă la ea? Pentru că ei încă se mai iubesc, de asta, îşi răspunse singură la întrebare. Si într-o bună zi se vor recăsători, indiferent dacă tu vei mai fi, sau nu!

- Cred că este suficient, spuse Roberta calm, privind-o cu răceală. înţeleg că eşti supărată şi înţeleg că eşti şocată. Dar dacă te-ar auzi tatăl tău vorbind aşa, el ar fi cel îngrozit.

Lulu se încruntă.

- Crezi că mint, spuse ea. Dar nu mint. Cum poţi sta cu un bărbat ca ăsta?

- Sunt convinsă că minţi, o corectă Roberta. Sunt convinsă că tatăl tău are prea mult respect, atât pentru mine, cât şi pentru mama ta, ca să ne trateze cu atâta desconsiderare. Nu crezi, îi sugeră ea cu calm, că ar fi mai bine să-ţi consumi energia, rugându-te ca mama ta să se facă bine, în loc să ţi-o iroseşti exprimându-ţi ura faţă de mine?

Tânăra păli, remarca atingându-şi ţinta. Dar asta nu-i schimbă cu nimic antipatia profundă faţă de Roberta.

- Voi scăpa de tine, te voi scoate din vieţile noastre, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face! îi făgădui

Lulu, solemn.

Chiar atunci, uşa din spatele ei se deschise, Mac intrând în cameră. Lulu se întoarse spre el, apoi se aruncă în braţele lui, plângând în hohote.

- Oh, tati! Mi-a spus cele mai oribile lucruri! A spus că speră ca mama să moară, şi că atunci când te vei căsători cu ea, se va asigura că n-o să te mai văd niciodată!

Era manifestarea unei minţi răvăşite, şi Roberta se uită la Mac, cu tristeţe, aşteptând ca el să confirme, măcar printr-o privire. Dar cum momentul de tensiune se prelungea, liniştea fiind întreruptă doar de hohotele de plâns ale lui Lulu, pe Roberta începu s-o cuprindă un sentiment de groază.

Nu, îşi spuse aceasta, cu o mâhnire crescândă. Nu era posibil ca el să creadă ce spusese Lulu.

- Goneşte-o, tati! hohoti Lulu. Mă urăşte. Te rog, goneşte-o!

Mac se uită la Roberta, peste capul lui Lulu. Cu buzele strânse şi o privire dură, spuse:

- E mai bine să pleci.

Asta a fost tot, nimic mai mult. Si cum stătea acolo, lividă la faţă şi uitându-se fix la el, Roberta îi putu simţi triumful lui Lulu, ascuns în spatele acelor lacrimi false.

- Mac. Tu... în cele din urmă încercă să se apere, dar era prea târziu, el oricum n-o mai asculta. Toată atenţia lui se concentră spre fiica sa, pe care o conduse afară, fără vreo privire înapoi.

Roberta se uită după ei mult timp, până să realizeze ce-i făcuse Mac. Apoi, realizând, se trezi că încă nu se putea mişca.

Foarte bine, îşi spuse ea. El fusese şocat. Lulu fusese şocată. Dumnezeule, ascultând-o pe Lulu descriind ce se întâmplase cu mama ei, amândoi aveau dreptul să sufere!

Dar ceea ce-i spusese Lulu, după ce-i povestise despre Delia, o făcuse să rămână stană de piatră. Toate acele cuvinte pline de venin, ce ieşiseră din gura lui Lulu - ura şi indignarea, care fuseseră atât de reale. Apoi, acele minciuni pe care le debitase tatălui ei, pentru a o pune pe Roberta într-o lumină proastă.

Si figura lui Mac. Roberta se înfioră. Expresia de pe faţa lui fusese atât de reală. Se uitase la Roberta cu atâta dispreţ, încât acesteia îi îngheţase sângele în vene.

Ea nu se îndoia că Mac îşi va da seama de minciunile lui Lulu, când va avea timp să se gândească la el. Dar cum putea ea să trăiască cu atâta ură şi resentimente, intervenind mereu între ea şi Mac?

Nu. Roberta îşi coborî privirea pe mâinile care încă îi tremurau, în urma atacului lui Lulu, şi realiză că nu putea continua să suporte un astfel de tratament, fără dreptul de a riposta. Mândria nu-i permitea asta.

Si, atâta timp cât Mac continua să-i refuze armele cu care să riposteze, nu exista nicio speranţă ca ei să fie un cuplu.

Mac avusese din nou de ales şi o făcuse. Si, cu scuza

şocului, sau fără ea, se convinse acum că balanţa se va înclina întotdeauna în favoarea lui Lulu.

Mac n-o iubea pe Roberta, ci îşi iubea fiica. Sângele apă nu se făcea. Sexul nu substituia dragostea. Ea nu va putea niciodată să concureze cu asta.

Trebuia să fugă, decise ea, ridicându-se brusc şi îndreptându-se hotărâtă spre uşă. Si nu numai din acest spital, ci de toate - de Mac, de serviciu, de soartă.

Avea nevoie să fie singură, să se gândească serios la ce avea de gând să facă cu viaţa ei.

Dorea să meargă acasă...

Si unde era asta? se întrebă cu tristeţe, păşind în lift. Exista un loc în Oxfordshire care putea fi numit casă. Avea o cheie de la uşa din faţă, şi o cameră sus, care putea fi numită a ei, deşi îşi petrecuse foarte puţin timp în ea. Părinţii ei nu vor fi acolo, căci foarte rar erau.

Cel puţin putea garanta că va avea linişte, pentru a lua nişte decizii în ceea ce o privea.

Ideea era tentantă, atât de tentantă, de fapt, încât atunci când taxiul o lăsă la apartamentul lui Jenny, avea deja planificate următoarele câteva ore.

Jenny era încă la serviciu, lucru ce o mulţumi pe Roberta, căci nu mai trebuia să dea explicaţii de ce se întorsese aşa repede de la Zürich şi de ce îşi făcea din nou, bagajul.

îi lăsă un bilet lui Jenny în care îi spunea simplu: "Am plecat pentru câteva zile. Ne vedem când mă întorc." Apoi

îşi luă cheile de la maşina pe care o folosea foarte rar, cele de la casa părinţilor, şi plecă spre Oxfordshire, oprindu-se doar o singură dată pe drum, să se aprovizioneze cu cele necesare pentru următoarele câteva zile.

Cum se aştepta, casa era goală. Era însă curată şi aerisită, căci părinţii ei angajaseră o femeie care venea de două ori pe săptămână pentru a o întreţine.

Lăsându-şi geamantanul în hol, se întoarse la maşină pentru a lua pungile pline de cumpărături, le aşeză la locul potrivit, înainte de a se întoarce din nou, să ducă maşina în garaj, astfel ca unii vecini zeloşi să nu se întrebe cine se folosea de casa familiei Chandler în lipsa acesteia.

Câteva minute mai târziu, ibricul era plin cu cafea, şi se aşeză la masa din bucătărie cu el în faţă. îşi turnă cafea în ceaşcă, apoi rămase pur şi simplu cu privirea fixată la ea.

Era după-amiază târziu, şi soarele de septembrie ajunsese deja la asfinţit. Afară nu era nicio adiere de vânt, nimic care să-i deranjeze starea depresivă ce o cuprinsese. Acesta era Oxfordshire-ul rural, şi cea mai apropiată casă se afla la cel puţin un kilometru. Drumul ce trecea prin faţa casei era folosit doar de cele câteva case, presărate de-a lungul celor zece kilometri ai săi.

Prin urmare, liniştea era totală, o încântare pe care n-o trăise de mult, Londra fiind un oraş zgomotos şi aglomerat.

Era obosită, recunoştea asta. Era epuizată fizic din cauza lipsei somnului şi emoţional din cauza prea multor conflicte cu Mac. Deci rămase acolo, fără să se gândească

la ceva, lăsând întunericul şi un nemărginit sentiment de singurătate să pătrundă în lumea în care se închisese.

Probabil adormise. Era posibil, deşi nu era absolut sigură. Dar un zgomot brusc o trezi la realitate, exact în clipa în care uşa de la bucătărie se deschise larg.

Roberta clipi, apoi nu făcu altceva, decât să stea acolo, uitându-se fix la cele două persoane ce o priveau din cadrul uşii.

Părinţii ei, gândi ea. La cei peste cincizeci de ani ai lor, arătau ca o pereche de adolescenţi hippy, care tocmai se întorseseră de la un concert rock.

- Bobby! exclamă tatăl ei, primul care-şi recăpătă glasul. Ce faci aici?

Bobby. Roberta zâmbi, scuturând din cap. Bobby! El îi spunea aşa de când avea un an. îi spunea aşa şi când avea cincisprezece ani, şi-l implorase să n-o mai facă, pentru că suna atât de băieţesc, pentru o fată care-şi dorea cu disperare să fie femeie.

El îi spusese aşa şi în urmă cu două săptămâni, când îi sunase, cu o slabă speranţă de a-i prinde între două deplasări.

- Bună, Bobby, ce doreşti? întrebase el, de parcă îi suna numai când dorea ceva, ceea ce era complet neadevărat.

- Cu un pic de noroc, să vă văd pe amândoi, răspunsese ea sec, punându-l imediat în defensivă.

- Dar mâine plecăm în Africa, se plânsese el. Abia avem timp să ne pregătim. Nu se poate amâna până când ne

întoarcem?

Nu se poate amâna. Nu spusese, nu poţi amâna. Roberta se simţise ca un căţel părăsit într-un adăpost, un căţel alb, ciufulit, numit Bobby, lăsat să tânjească după întoarcerea stăpânilor săi.

Ea începu să râdă cu poftă, imaginea părându-i-se deosebit de nostimă. Cu ochii înlăcrimaţi de râs, se uită la faţa bronzată a mamei ei şi cea roşie de băutură a tatălui. Atunci îi veniră în minte cei doi părinţi care existau numai în imaginaţia ei - credincioşi, conservatori, membri oneşti ai comunităţii.

Si brusc, râsul i se transformă în plâns. Un plâns, de ziceai că i se va frânge inima, căci, indiferent cât de nesăbuiţi erau pentru ea aceşti doi oameni, îi iubea! îi iubea atât de mult, încât nu conta cine erau, sau unde erau.

îi iubea şi dorea să ştie cum să le spună asta, pentru că în momentul ăsta avea nevoie de sprijinul lor. Avea nevoie să se convingă că o iubeau.

Lacrimile ei îi surprinseră; Roberta realiză asta din tensiunea crescândă din încăpere. Ea plângea foarte rar, nici nu-şi mai amintea ultima dată când izbucnise în plâns în faţa lor. Dar acum, se părea că nu se mai putea opri şi, în timp ce continua să plângă cu suspine, de undeva de lângă ea se auziră nişte paşi şi sunetul unor voci alarmate. Apoi un braţ îi cuprinse afectuos umerii, şi altcineva îi luă mâinile.

Părinţii. Unul care s-o îmbrăţişeze, făcând-o să se simtă în siguranţă, şi unul căruia să-i spună toate problemele care o frământau.

Un pic din ceea ce Lulu avea din belşug.

- Roberta, scumpo, ce s-a întâmplat? murmură mama sa,
îngrijorată.

Era pentru prima dată când mama ei părea efectiv îngrijorată pentru ea şi, deşi nu-i venea să creadă că făcea asta, le povesti totul.

Le povesti despre Mac şi dragostea ei pentru el, de familia lui şi dragostea lui pentru aceasta. Le povesti despre petrecerea lui Lulu şi ceea ce urmase. Le povesti despre Zürich şi ceea ce urmase. Vorbi chiar şi despre ei, şi ce credea ea despre ei. Si abia după ce lacrimile şi cuvintele îi secaseră, realiză, uşor ruşinată, că ei ascultaseră totul, fără a scoate vreo vorbă.

- Am venit aici să fiu singură, să mă gândesc, se auzi Roberta scuzându-se, cu inima grea, căci realiză că ei nu ştiau ce să-i spună. Nu... nu mă aşteptam să fiţi aici.

- De ce te-ai fi aşteptat? spuse mama ei, cu o ironie necruţătoare. N-am fost niciodată aici pentru tine, de ce am fi fost acum?

- N-am vrut să spun asta, spuse Roberta, stânjenită. Am vrut să spun...

- Stiu ce-ai vrut să spui, Roberta, o întrerupse mama ei scurt. Dar ştiu şi ce-am vrut eu să spun...

Se lăsă un moment de tăcere plin de tensiune, cauzat de remarca neaşteptată, şi neputinţa Robertei de a răspunde. Apoi, tatăl ei îşi drese glasul.

- Păi, nu ne-ai întrebat ce facem aici, sugeră acesta, cu o voce răguşită.

- Oh! Roberta făcu ochii mari, la aluzie. Credeam că sunteţi în Africa, nu?

- Am fost, doar... Trăgându-şi un scaun, se aşeză şi începu să-i povestească despre diverse grupuri, frământări politice şi vize confiscate. Era posibil ca asta să nu fi fost cea mai potrivită cale de a calma o fiică foarte tulburată, dar când îi povesti că îşi încheiaseră zborul înapoi fără măcar să fi părăsit aeroportul, sau să fi folosit vreo rolă de film, Roberta se simţi mult mai calmă, fiind în stare să asculte cu adevărată plăcere versiunea comică a unui dezastru.

- Din cauza hainelor ponosite, concluzionă el, şi aspectului nostru neîngrijit. Nu ne-au lăsat nici măcar să ne luăm bagajele, pentru a ne putea schimba!

- Deci, continuă povestirea mama ei, fiind nevoiţi să renunţăm pentru moment la afurisitul ăla de proiect, am hotărât să venim direct acasă, să ne spălăm, să ne punem ţinuta la punct, pentru a arăta şi noi ca nişte oameni respectabili, şi să plecăm într-o vacanţă. Stii tu, undeva în Majorca sau Tenerife. Si să avem şi noi parte de un concediu pe care ni l-am promis de ani de zile.

- Sună grozav, murmură Roberta, dorindu-şi să fi avut

şi ea la dispoziţie două săptămâni în care să nu facă altceva decât să mănânce, să doarmă şi să înoate, să uite de toate problemele, pentru un timp. Dar îşi luase deja concediul pe anul acesta. Si-l luase, în timp ce Mac fusese plecat cu Lulu în Caraibe, îşi aminti cu amărăciune. Ea vizitase Florenţa şi Roma, împreună cu Jenny.

-Vino cu noi, o invită mama ei. Dacă te simţi atât de deprimată, iubito, îţi va face foarte bine o vacanţă.

- îmi pare rău, refuză ea. Dar nu pot. Dacă nu sunt luni la birou, compania va avea tot dreptul să-mi taie din salariu.

- Nu crezi că ţi-ai câştigat dreptul la un plus de concediu de două săptămâni de la familia Maclaine? spuse tatăl ei cu cruzime.

- Joshua! îl mustră mama ei, văzând-o pe Roberta pălind, împunsătura usturătoare lovind exact la ţintă.

- Ei bine! bolborosi el supărat. S-ar putea să înţeleg mai bine comportamentul animalelor sălbatice, dar asta nu înseamnă că nu-mi dau seama când un bărbat se foloseşte de o femeie!

- Ai dreptate, fu de acord Roberta, ca întotdeauna neîndurător de sinceră, când era vorba despre ea. Si aceeaşi sinceritate o obligă să adauge. Dar s-a folosit de mine, doar pentru că l-am lăsat eu. îşi ridică bărbia, ochii verzi provocându-l pe tatăl ei să conteste acest lucru.

El nu putu, şi fu primul care-şi lăsă privirea în jos.

Exact atunci telefonul începu să sune. Tatăl ei se uită

întrebător la ea.

- Poate fi pentru tine? întrebă.

- Posibil, răspunse Roberta, ridicând din umeri. N-am spus nimănui unde plec, dar... Era posibil să fie Mac, gândi ea. Sau Jenny, care o căuta. Dar...

- Vrei să vorbeşti cu ei?

- Nu, nu vrea, răspunse mama ei pentru ea. Nu vrea să discute cu nimeni, în următoarele câteva zile.

Ridicându-şi brusc privirea, Roberta observă schimbul de priviri dintre mama şi tatăl ei. Indiferent ce însemnase, tatăl său dădu afirmativ din cap, apoi ieşi.

- Ei? o provocă mama ei. Nu vrei să vorbeşti cu nimeni, nu-i aşa?

- Nu răspunse ea, cu o voce înecată.

- Atunci, nu va trebui s-o faci. Bătând-o uşor pe umăr, aceasta se ridică, apoi făcu o pauză, uitându-se insistent la ea. Poate nu ţi-am fost cei mai buni părinţi, Roberta, dar te iubim. Si vom rămâne cu tine, suficient de mult pentru a-ţi dovedi, chiar dacă asta înseamnă să renunţăm la vacanţă.

- Dar nu pot să vă las să faceţi asta! strigă Roberta, nesesizând capcana pe care mama ei i-o întinsese. Mă voi simţi foarte vinovată!

Tatăl său se întoarse. Roberta se uită la el, o speranţă deşartă licărindu-i în ochi.

- Mă cauta pe mine, nu pe tine.

- Ne-am schimbat planurile, îl informă mama ei, cu răceală. Nu mai plecăm. Rămânem aici, să fim lângă

Roberta.

-Nu, interveni Roberta. Vin cu voi, spuse ea. Vin cu voi. Da, vin.

Dar Roberta nu ştia dacă se răzgândise fiind dezamăgită că
telefonul nu fusese de la Mac, sau pentru că era şocată de atitudinea grijulie a părinţilor faţă de ea.

Capitolul 8

Indiferent ce ar fi fost, fu cea mai bună decizie pe care o luase, de mult timp. Nu numai pentru că cele două săptămâni de completă relaxare o ajutară să-şi limpezească gândurile, dar îi oferiră şi timpl necesar să-şi cunoască părinţii. Si când ajunse să-i cunoască mai bine, începu să înţeleagă de ce ajunseseră atât de duri.

Ei îi vorbiră cu pasiune despre poluarea planetei şi ecologie, despre influenţa pe care calitatea vieţii animalelor o avea asupra calităţii vieţii oamenilor. Si cum încercau să facă cunoscute aceste lucruri prin intermediul documentarelor lor. îi descriseră cât timp şi răbdare le lua să urmărească un ciclu complet de viaţă al unei specii, să monitorizeze şi să filmeze interacţiunea acestora cu alte specii, şi ce trebuia făcut pentru a supravieţui.

Doar mergând cu ei pe plajă fu o experienţă în sine, căci puteau lua de jos o simplă cochilie, şi să spună ce era, de unde provenea şi de ce se afla acum pe acea plajă.

Dar uneori, când îi povestiră sau îi arătară diverse lucruri, Roberta se simţi din nou copil - un copil care ar fi trebuit să cunoască aceste minuni, la cinci, la şapte sau la nouă ani, nu la douăzeci şi cinci. Si de parcă şi-ar fi dat seama de lucrul acesta, ei schimbară brusc subiectul, vorbind despre altceva, forţând-o să vorbească despre ea însăşi, până când trecu din nou momentul stânjenitor.

Totuşi, acele momente îi apropiară. Roberta admise că nu fusese niciodată un discipol al vieţii lor fascinante.

Trecuse prea mult timp pentru a mai schimba circumstanţele care-i modelaseră caracterul. Si de prea multe ori se simţise părăsită şi nedorită, în timp ce ei îşi vedeau de problemele lor personale, ca s-îi ierte pentru că au neglijat-o. Dar cel puţin învăţă să-i înţeleagă şi, poate, să-i admire pentru dăruirea lor totală.

Când se întoarse la Londra, se simţea mult mai liniştită. Orele lungi petrecute pe plajă, în care nu făcuse altceva decât să dea frâu liber gândurilor, o ajutaseră să privească viaţa din altă perspectivă.

îl iubea pe Mac. Era un fapt incontestabil. Dar trebuia să accepte şi faptul că această iubire unilaterală nu putea susţine o relaţie şi să susţină şi respectul de sine, în acelaşi timp.

Trebuia să iasă complet de sub influenţa lui Maclaine, şi singura cale prin care putea realiza asta era să plece de la companie, să-şi caute o altă slujbă şi s-o ia de la început.

Cu această hotărâre fermă bine întipărită în minte, Roberta păşi în clădirea companiei Maclaine, două săptămâni mai târziu.

Prima persoană pe care o întâlni fu Mitzy.

- Hei, arăţi fantastic! spuse ea, admirând tenul bronzat al

Robertei şi minunatul efect pe care acesta îl avea asupra ochilor ei verzi şi părului blond-deschis. Ai intrat într-un mare bucluc! adăugă apoi.

Roberta zâmbi la compliment, şi ridică o sprânceană la

avertizare. Mitzy fusese aceea cu care vorbise înainte să plece în Spania, lăsând-o pe sărmana secretară să-l anunţe pe Joel că asistenta lui şi-a luat două săptămâni libere, fără permisiune.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat după ce ai şters-o, spuse Mitzy, dar aici s-a dezlănţuit iadul. Marele Mac a avut o ciocnire cu micul Mac. A urlat la el îngrozitor. I-a reproşat faptul că te-a lăsat să dispari de pe faţa pământului, şi l-a întrebat ce a fost în capul lui de a făcut aşa ceva. La care Joel a întrebat ce se aştepta să faci - să stai prin preajma lui, aşteptând până va avea timp din nou de o discuţie nocturnă cu tine? Ceea ce l-a scos din sărite pe marele Mac, ascultă-mă pe mine. De atunci, parcă a înnebunit. Tună şi fulgeră peste tot.

- Si tu cum de ştii toate astea? o chestionă Roberta.

- Pentru că am ascultat, recunoscu Mitzy. Cu urechea lipită de uşa de acolo. Ea arătă spre uşa biroului lui Joel. Am impresia că, în principal, era vorba despre afacerea Brunner, dar - Mitzy ridică din umeri, dezamăgită - n-am prins chiar totul, ca să fiu sigură. Ce s-a întâmplat la Zürich? o întrebă pe Roberta.

- Nimic, răspunse aceasta, apoi întrebă, pentru curiozitatea ei. Cum s-a încheiat afacerea Brunner?

- Oh! Mitzy făcu ochii mari. Nu ştii? Marele Mac a încheiat totul înainte de a pleca din Zurich!

Roberta se încruntă.

- Dar n-avea cum, protestă ea. N-a avut nici măcar o

întâlnire cu Franc Brunner înainte să plece!

Mitzi ridică din umeri.

- Păi, am o copie a contractului undeva pe aici, spuse ea, începând să caute prin maldărul de hârtii de pe biroul său. Da! Uite-l, strigă ea, înmânându-l Robertei. Priveşte, semnătura marelui Mac, alături de cea a lui Brunner. Si data, uită-te la dată. Este semnat în aceeaşi zi în care aţi ajuns voi în Zürich. Trebuie să-l apreciezi pe tip, spuse Mitzy admirativ, nimic nu-l opreşte când este ofensat. Si uită-te la preţul pe care l-au stabilit!

Roberta se uită, dar şi reflectă. Reflectă la lucruri care făcură să-i fiarbă sângele în vene.

- Unde este Joel? întrebă ea, dându-şi mantoul jos, şi scoţând la iveală o superbă rochie neagră.

- în biroul lui, spuse Mitzy, încruntându-se la plicul alb, pe care Roberta îl scoase, înainte de a-şi lăsa jos geanta alături de mantou. Dar dacă eşti deşteaptă, Roberta, te-ai duce sus, înainte de a te întâlni cu Joel. Marele Mac a sunat deja să întrebe de tine, şi este abia nouă şi jumătate!

- A sunat Mac, mormăi ea. Mă voi duce la el când voi fi pregătită.

Uşa lui Joel se deschise. El şedea la birou, cu o figură încruntată. Văzând-o, faţa i se lumină brusc.

- Roberta! strigă el, ridicându-se în picioare. Arăţi superb! Vacanţa, evident, ţi-a făcut bine.

- Mi-a făcut, fu ea de acord, apropiindu-se sprintenă de biroul lui. Până să ajung aici şi să văd asta! Furioasă,

azvârli copia contractului lui Brunner pe birou în faţa lui. Ce înseamnă asta, Joel?

- Ce înseamnă? Brusc, el arătă stânjenit. înseamnă că Mac a încheiat pentru noi o afacere al naibii de bună - ce crezi că înseamnă? Nu înţeleg de ce te uiţi aşa la mine, Roberta. Stiai că Mac s-a dus acolo să rezolve totul!

- Da, aprobă ea. Dar nu ştiam cât de repede a rezolvat totul. Chiar în aceeaşi zi în care a sosit!

- Oh! Joel se aşează din nou. Nu ţi-a spus? Probabil că problema cu Delia l-a împiedicat, concluzionă el cu un zâmbet.

- Sau, mai curând, n-a vrut să aflu că a rezolvat totul. Ce fel de joc faceţi, tu şi fratele tău cu mine, Joel? Am fost trimisă la Zürich, doar pentru că Mac m-a vrut acolo?

Joel roşi, asta putând însemna un răspuns. Confirmarea veni însă când începu să se apere.

- Uite, spuse stânjenit, nu mă lua pe mine la rost, ia-l pe fratele meu! El este cel care te-a păcălit!

- Cu ajutorul tău! îi aruncă ea. Ceea ce mă face să fiu şi mai sigură că fac exact ce trebuie, dându-ţi ăsta! Si Roberta îi întinse plicul alb.

Joel se uită la el, şi instantaneu realiză ce era.

- Nu pot să fac asta, refuză acesta, scuturând din cap.

- Ba poţi, îl contrazise Roberta. Pentru că insist. Cu hotărâre, puse plicul pe birou.

- Oh, la naiba, Roberta, oftă el. Nu-mi face asta! Mac mă va jupui de viu, dacă faci aşa ceva.

- îşi spun eu cum să faci, Joel, îi sugeră ea. în timp ce el te jupoaie de viu, îl jupoi şi tu. Atunci va fi ca pe vremuri, nu? Un frate se foloseşte de celălalt pentru a obţine ceea ce doreşte.

- N-am avut încotro, trebuia rezolvată problema cu Brunner, spuse el, oftând. Descarcă-ţi nervii pe Mac, dacă simţi nevoia să ţi-i descarci pe cineva! El este cel care contează cu adevărat, la urma urmei.

- Oh, voi face asta cu siguranţă, îl asigură Roberta. Dar mai spune-mi doar un lucru. Si treaba cu Karl Loring a fost tot o păcăleală? Mac a spus că ştiai că el încerca să te păcălească, totuşi l-ai trimis să mă întâmpine, când am sosit la Zürich.

Joel roşi.

- M-am gândit că un pic de competiţie îi va aduce lui Mac mintea la cap în ceea ce te priveşte, admise el.

- Apropo, cum se simte Delia? întrebă ea.

Joel îşi ridică privirea, strâmbând din nas.

- Mai bine, acum. A trecut prin momente foarte grele. Au băgat o mulţime de antibiotice în ea, pentru a învinge infecţia, şi are foarte mare noroc că mai este în viaţă, ca să fiu sincer. Totuşi - ridică din umeri - a trecut peste toate şi va veni acasă în câteva zile. Roberta, ia-ţi plicul înapoi, cel puţin până vorbeşti cu Mac!

- Nu, refuză ea. Nu-mi place să fiu folosită, Joel. Si dintre tine şi fratele tău, tu m-ai folosit pentru toate scopurile care ţi-au venit în minte.

- Unde te duci? întrebă el, când ea se întoarse să plece.

- Să-mi descarc nervii pe fratele tău, aşa cum mi-ai sugerat, răspunse ea ţâfnoasă.

- Atunci, măcar ia ăsta cu tine, zise el luând plicul şi întinzându-i-l. Dacă ai de gând să-ţi prezinţi demisia, prezintă-i-o lui. Eu nu sunt suficient de curajos s-o accept.

Roberta luă plicul şi ieşi, convinsă că Mac nu credea că ea va merge până la capăt. Dar o va face. Era mai hotărâtă ca niciodată acum, să scape de influenţa lui Mac.

Era încă furioasă când intră în biroul lui Mac, fără să bată la uşă, câteva minute mai târziu.

El stătea la fereastră, privind afară. Nu purta haină, şi avea mâinile în buzunarele de la pantalonul gri, foarte bine croit. Roberta avu aceeaşi senzaţie că-şi pierde răsuflarea, ca de fiecare dată când îşi oprea privirea pe el, dar şi-o reprimă, cu dispreţ.

- Unde naiba ai fost? întrebă Mac mânios, întorcându-se spre ea, ca un căţel gata să muşte.

Ea clipi, brusca lui izbucnire de mânie blocând-o. Dar, numai o clipă.

- Am fost plecată, spuse ea. în străinătate, să scap de tine!

Ochii lui scânteiară, în faţa dispreţului ei făţiş.

- Nu vorbeşti cu ex-iubitul tău, domnişoară Chandler, ci cu preşedintele tău, care-ţi cere o explicaţie!

Ex- iubit? Roberta păli. Era pentru prima dată când folosea acel prefix în faţa ei, şi asta o lovi atât de tare,

încât aproape icni de durere.

- Deci, continuă el, când văzu că-şi atinsese ţinta, unde ai fost?

- S... Spania, răspunse ea, supărată pe tremurul uşor al vocii ei. Majorca, mai exact. Nişte prieteni ai părinţilor mei au o vilă acolo. Ne-au lăsat s-o...

- Părinţii tăi? o întrerupse el, nevenindu-i să creadă. Ai fost plecată cu părinţii tăi?

-Am şi eu părinţi, ştii asta! spuse ea înţepată, ofensată de tonul
lui.

- Da. Părinţi pe care întotdeauna ai declarat că-i urăşti.

- N-am spus niciodată că-mi urăsc părinţii! protestă Roberta.

Mac luă o figură iritată.

- îi iubeşti, dar îi dispreţuieşti, atunci, se corectă el, adăugând zeflemitor: Exact cum faci şi cu mine.

- Nici asta n-am spus vreodată! negă ea. Noi, pur şi simplu nu ne-am înţeles unul pe celălalt foarte bine, asta-i tot. Dar acum, o facem.

- Te referi la mine? Sau la părinţii tăi? o luă el în râs.

- La părinţii mei! exclamă ea. Nici într-un milion de ani nu voi reuşi să te cunosc pe tine! Si, eşti amabil să-mi spui dacă această conversaţie o port tot cu şeful meu? Pentru că, evident, trebuie să ştiu cum răspund.

Mac oftă, trecându-şi o mână prin păr.

- De unde naiba să ştiu? bombăni el. Eu sunt aceeaşi

persoană pentru toată lumea, numai cu tine se pare că trebuie să devin două.

-Asta ar trebui să te înveţe să-ţi ţii mâinile departe de salariaţi, nu? Ceea ce-mi aminteşte, adăugă ea, de Zürich. Si aşa-zisa afacere Brunner.

-Ah. El se uită gânditor la ea, observând în ochii ei acuzatori că aflase adevărul. N-am de gând să-ţi cer scuze, Roberta.

- Deci, m-ai trimis la Zürich pentru propriul tău interes!

El ridică din sprâncene, la felul cum pusese ea problema.

- Te-am trimis la Zürich, pentru a fi puţin timp singuri, să încercăm să ne rezolvăm problemele.

- Vrei să spui, să încerci să mă aduci din nou în patul tău! îl corectă ea, cu amărăciune.

Privirea lui deveni şi mai întunecată.

- Oh, desigur! aprobă el batjocoritor. Ce alt motiv aş fi putut avea să pun la cale un complot, decât acela de a te aduce în patul meu?

- Dumnezeule, Mac! exclamă ea. Eşti un ticălos prefăcut!

- Adevărat, recunoscu el printr-o înclinare scurtă din cap, apoi adăugă, cu sarcasm. Dar, ce pierdere de timp şi efort ar fi, când doar cu un atac bine concertat asupra presupusei tale hotărâri de nezdruncinat, te-aş aduce direct în patul meu! Ceea ce te face ce, mai exact?

O uşuratică, gândi ea, lăsându-şi privirea în jos, evident

ruşinată.

- Cum ai reuşit? şopti Roberta. Cum ai rezolvat afacerea Brunner aşa de rapid?

Mac ridică din umeri.

-Am aranjat să mă întâlnesc cu Brunner înainte de a pleca din Londra, o informă. Am negociat şi am semnat contractul la cină - în timp ce tu îl ţineai ocupat pe Loring, lăsându-l să te seducă, la un pahar de vin roşu!

Ea îşi ridică bărbia, indignată de cuvintele lui alese în bătaie de joc. Dar, un lucru era limpede. Fusese suficient ca Brunner să audă că marele Solomon Maclaine urma să finalizeze afacerea, pentru a intra în panică. La fel cum acelaşi nume îl făcuse şi pe Loring să
intre în panică, îşi aminti ea, cu tristeţe.

Si aşa cum se întâmplase şi cu ea, într-o oarecare măsură - ceea ce o făcu să se apropie şi să pună plicul alb pe biroul lui.

- Lui Joel i-a fost prea frică de tine, ca să accepte asta, aşa că ţi-o dau personal. Demisia mea, explică Roberta.

Mac se uită la plic, apoi la ea.

- Ăsta este un alt mod delicat al tău de a-mi spune că am terminat? o întrebă el cu cinism.

- N-a fost niciodată ceva de terminat. Aşa cum tocmai te-ai străduit să-mi explici. Am fost doar folosită şi uşor de convins.

Mac scoase un oftat adânc.

- Sub nicio formă n-am vrut să spun aşa ceva. Am fost

josnic, spunându-ţi ce-ţi place ţie să crezi! N-ai realizat niciodată, Roberta, că nu eu sunt cel care are o părere proastă despre tine, ci tu însăţi?

Ea îşi întoarse privirea. Probabil avea dreptate. Dar nu părerea lui, sau chiar a ei, era cea care o doborâse în final, ci a fiicei lui.

- Demisia mea rămâne valabilă, spuse ea, cu fermitate.

- Nu atâta timp cât eu sunt aici, pentru a o respinge.

Fără a face vreo observaţie, Roberta se întoarse să plece.

- Să nu îndrăzneşti, strigă el ameninţător, făcând-o să se oprească. Deja, de prea multe ori mi-ai întors spatele, Roberta. De data asta ne vom certa până la capăt.

- Si pentru ce ne certăm de data asta, Mac? Pentru că părăsesc compania, sau că te părăsesc pe tine? Chiar aş vrea să ştiu, pentru că am pierdut firul.

- Pentru amândouă, îi aruncă el. Sau pentru niciuna, dacă renunţi. îndârjit, porni spre Roberta. De două săptămâni aştept să am această discuţie cu tine! îi spuse, când ajunse lângă ea. Două săptămâni! Si tu ce faci? Intri calmă aici, cu demisia deja scrisă şi o profundă indignare întipărită pe faţă! O prinse de umeri, zgâlţâind-o. Ce este cu tine, Roberta, căci nici nu apuc să simt bine că am făcut un pas înainte, că mă trezesc cu doi paşi înapoi?

- Explică-mi către cine ai făcut pasul şi-ţi voi răspunde la întrebare.

- Către tine, murmură el. întotdeauna a fost către tine,

fraiero! De ce nu poţi înţelege asta?

- Pentru că un imens obelisc numit "familie" îmi stă în cale, de asta! îi aruncă ea, urmărindu-l scoţând un scurt oftat de epuizare.

- îmi pare rău, pentru ce s-a întâmplat la spital.

- Parcă ai spus că nu te vei scuza în faţa mea, îi aminti Roberta, cu bărbia în sus şi o privire provocatoare.

- Nu, pentru afacerea Brunner. Dar o fac pentru Lulu. Trebuie să înţelegi. Este al naibii de nestatornică, extrem de tensionată. Si...

Si egoistă, răsfăţată şi cu o limbă foarte ascuţită, gândi Roberta, dar îşi ţinu aceste gânduri pentru ea.

- Si tocmai a suferit un şoc teribil, continuă el. Asta a făcut-o să se simtă temătoare, nesigură! Ţi-a spus unele lucruri îngrozitoare, pe care le-a regretat imediat.

- Bine, spuse Roberta. Mă bucur că şi-a recunoscut greşeala. Sau eroarea de tactică, îşi spuse ea. La fel ca Roberta, Lulu realizase că tatăl ei nu era atât de prost încât să creadă acele lucruri teribile pe care le spusese.

- Pentru numele lui Dumnezeu! începu el, văzând expresia batjocoritoare de pe faţa ei. Mama ei era bolnavă, aproape moartă, în ochii ei! Mac o scutură din nou de umeri. Nu poţi da dovadă de un pic de compasiune şi să nu mai simţi doar duşmănie pentru ea?

Oare putea? se întrebă Roberta. Poate că da, dacă şi Lulu i-ar fi arătat altceva în afară de duşmănie.

- îmi vei semna demisia, pară ea, dacă o fac?

- Nu. Nu ţi-o voi semna. Dar voi fi al naibii de bucuros să fac asta!

Mac fu atât de rapid, încât nici măcar nu-l văzu mişcându-se. Dar brusc - ca întotdeauna - se trezi în braţele lui, şi el o sărută cu o înflăcărare ce-i anulă orice putere de a lupta.

- Deschide gura, îi ordonă Mac, când ea reuşi să strângă din buze. Renunţă, Roberta, o îndemnă el. Stii că şi tu doreşti asta.

Telefonul de pe birou începu să sune. Roberta îşi dezlipi brusc buzele de ale lui.

- Răspunde la telefon, şopti ea.

Mac o ignoră.

- Stii, ochii tăi capătă o incredibilă nuanţă de verde, când eşti excitată, remarcă el, ţinându-i faţa lipită de a lui. Este verdele oceanului, care mă face să-mi doresc să mă scufund în el.

- Asta este răsuflată, îl luă ea în râs, deloc impresionată. Răspunde la telefon. Eşti mai bun la asta. Nu se ştie, s-ar putea să fie ceva important - poate Delia, care are nevoie de nişte struguri, sau Lulu, să verifice dacă nu cumva eşti cu o femeie aici.

- Pentru o femeie atât de frumoasă, ai o limbă prea ascuţită!

- De ce n-aş avea, aprobă ea, continuând să-l provoace, scoţându-şi vârful limbii printre dinţi. Invitându-l s-o muşte.

El era capabil s-o înfrângă foarte uşor cu sexapilul lui blestemat, dar nu era totul unilateral. Mac nu fusese niciodată în stare să-i reziste, când îl provocase la modul ăsta.

Probabil că el se gândea la acelaşi lucru, căci brusc, se relaxă din nou.

- Stii pe ce butoane să apeşi, nu? remarcă el oftând, apoi, pe neaşteptate, îi prinse vârful îmbietor al limbii cu gura, într-un sărut senzual.

Telefonul nu se opri. Dar nici sărutul. Astfel că amândoi continuară, părând să se întreacă unul cu celălalt, până când, cu un geamăt slab, Mac renunţă şi, încă ţinând-o în braţe, se deplasă câţiva paşi şi ridică receptorul.

- Ce este, se răsti el.

Roberta zâmbi, bucuroasă că nu se afla ea la celălalt capăt al firului.

- Oh, spuse el buimăcit, Jenson. Mulţumesc că ai răspuns apelului meu. îi dădu drumul Robertei, săltându-se pe birou, dându-i acesteia şansa, pe care şi-o dorise cu disperare, de a se depărta câţiva paşi. Nu, nu, îl asigură el pe cel care sunase. N-ai întrerupt nimic. Era doar o probblemă de personal. Privirea i se întâlni cu a Robertei, apoi se plimbă încet pe trupul ei zvelt. S-a rezolvat acum.

Ochii ei verzi fulgerau, ochii lui gri provocau. Indiferent ce-i spunea bărbatul acela numit Jenson, nu reuşi să tulbure înfruntarea dintre privirile lor, care era atât de incitantă, încât Roberta îşi simţea trupul răspunzând,

precum corzile armonizate de mâinile unui muzician.

- Perfect, spuse el deodată, rupând vraja. Este totul stabilit, atunci. O să plec cu zborul de după-amiază din Heathrow şi ne vom întâlni la - Mac se uită la ceas - la două, ora voastră.

Ora voastră? Zborul de după-amiază? Roberta încercă să-şi dea seama despre ce era vcorba. Apoi inima începu să-i bată mai tare, pentru că brusc, recunoscu numele Jenson, şi asta însemna New York.

Mac pleca la New York în după-amiaza asta, să se consulte cu şeful concernului de acolo, şi încă o dată ea rămânea singură şi frustrată, de un bărbat care se juca pur şi simplu cu sentimentele ei, de parcă ar fi fost propriile lui jucării.

- îmi place rochia, murmură el, atenţionând-o că terminase convorbirea şi acum îi admira rochia simplă, neagră pe care o purta. Mă faci să-mi doresc s-o scot de pe tine. Ai pielea asta bronzată peste tot - sau prin părţile acelea intime este încă albă?

- Nu este treaba ta, îi aruncă ea.

- Aş putea să te pun chiar aici, pe biroul ăsta, murmură el, şi să aflu singur.

- îmi pare rău. Dar asta este o plăcere pe care o păstrez pentru bărbatul pe care-l voi lua în căsătorie.

- Ah, spuse Mac, începem cearta din nou, nu? Se lăsă să alunece de pe birou şi-i cuprinse talia cu braţele. Care-i problema, de data asta?

Ea ignoră întrebarea.

- Ţi-am dat demisia, îi aminti ea. încă mai aştept s-o semnezi.

El ignoră asta. Ai cunoscut pe cineva, cât timp ai fost în vacanţă,
nu-i aşa?

- Si dacă ar fi aşa? îl provocă Roberta. Scopul meu în viaţă este să întâlnesc un bărbat care să înţeleagă şi să respecte ceea ce doreşte o femeie ca mine, îl informă ea cu răceală.

- Te-am înţeles foarte bine când mi-ai înlănţuit trupul cu braţele şi eu te-am purtat pe cele mai înalte culmi ale extazului. Si-ţi respect dorinţa de a mă avea în felul ăsta, din când în când.

- Sex! suspină ea, dezgustată. Tu întotdeauna trebuie să reduci totul la sex!

- Grandios sex, completă el. Cu minţi întunecate şi pierderi de sine. îţi va oferi tipul ăsta, oricine ar fi el, ceva la fel de minunat?

Pentru un moment, Roberta se uită la el uluită.

- Eşti nebun, ştiai? A purta o conversaţie cu tine, este ca şi când te-ai plimba printr-un labirint! Nu există niciodată vreun început, sau un sfârşit propriu-zis!

- Si cu tine, este ca şi când ai păşi pe un câmp minat! îi replică el. încerc să aflu ce a transformat-o pe femeia caldă şi plină de dorinţă, pe care o ţineam în braţe acum câteva minute, în mica scorpie răutăcioasă care eşti în clipa asta!

Ochii ei sclipiră cu sarcasm.

- Cinează cu mine diseară şi vom discuta asta. Roberta apelă la unul dintre binecunoscutele ei vicleşuguri, dându-i în acelaşi timp şi un indiciu asupra a ceea ce o supărase.

Si Mac realiză imediat.

- Ah, eşti supărată pentru că trebuie să plec la New York în seara asta.

- Sunt supărată, îl corectă ea, pentru că te-am lăsat să mă abaţi de la calea pe care sunt hotărâtă s-o urmez. Ceea ce înseamnă, adăugă, înainte ca el să poată rosti vreun cuvânt, să obţin semnătura ta pe demisie, pentru ca în final să rup orice legătură cu tine!

- De ce-ţi baţi capul, când ştii că nu-ţi doreşti asta cu adevărat? spuse el înfuriat, apoi oftă, văzând-o gata să explodeze. Ai dreptate, cedă Mac, şi situaţia pare să scape de sub control. Aşa că, voi face amândurora un favor. Ducând mâna spre spate, luă plicul de pe birou. Dacă fac asta... încet, Mac rupse plicul în două, Roberta neputând face altceva decât să privească bucăţile de hârtie împrăştiindu-se pe jos. Acum, tot ce trebuie să faci tu, continuă el calm, este să aştepţi o săptămână, înainte să dactilografiezi alta. Până atunci, mă voi întoarce din State, şi vom putea discuta pe îndelete - la cină, aşa cum ai propus tu - şi-ţi garantez fără rezerve, promise el, punându-şi mâna la inimă, că-ţi voi acorda toată atenţia mea, indiferent cât timp îmi va lua.

- Dacă nu sună telefonul, spuse ea printre dinţi.

- Roberta! Eu chiar încerc să fac ceva pentru ca relaţia noastră să meargă, nu vezi?

- De ce?

- De ce? Mac făcu ochii mari, apoi scoase un sunet de capitulare. Eu renunţ, decise el. Promite-mi doar că vei aştepta o săptămână, doar o săptămână! insistă, prinzând-o strâns de umeri. înainte de a face ceva pentru a pleca de aici, te rog. Bine? Nu doresc să plec în State acum, dar trebuie. Este o problemă acolo pe care numai eu pot s-o rezolv. Dar când mă întoc, îţi promit, vom sta de vorbă. Vom discuta serios despre noi şi despre ce vom face în continuare.

- Dar nu văd la ce bun! strigă ea. Nu vom face altceva decât să continuăm să ne tot învârtim într-un cerc, aşa cum am sfârşit întotdeauna.

- Nu, n-o să fie aşa, o contrazise el hotărât, şi ceva în ochii lui o forţă să-l creadă. Nu, de data asta. O săptămână, Iepuraş. Se aplecă şi o sărută cu tandreţe. Fii generoasă cu mine pentru această ultimă dată şi aşteaptă o săptămână.

Cu un oftat adânc, Roberta închise ochii. Sărutul tandru şi sunetul dulce al vocii lui rostind "iepuraş" atât de intim, o topiră, astfel că nici nu realizase că spusese "OK", decât când cuvântul îi lunecă de pe limbă.

Si imediat, Roberta se trezi de partea cealaltă a uşii lui, cu ochii închişi, căci realiză că-l lăsase s-o facă din nou. O convinsese din nou să vadă lucrurile cum dorise el, reuşise s-o seducă din nou!

Capitolul 9

Săptămâna următoare fu una activă. Joel începuse un nou proiect, şi Roberta fu antrenată într-o laborioasă muncă de cercetare. Mac, nu sună, dar nici nu se aşteptase s-o facă. Ce aveau ei să-şi spună era prea important pentru a fi discutat la telefon, aşa că era mai bine să nu aibă niciun contact.

Prin urmare, se adânci în muncă şi, spre surprinderea ei, reuşi să nu se gândească la Mac tot timpul. Până vineri după-amiază când, intrând neanunţată în biroul lui Joel, dădu cu ochii de Lulu stând acolo cu el.

- Oh, spuse ea încurcată, scuze pentru deranj, şi vru să plece.

Numai că Lulu o opri, faţa ei frumoasă căpătând o expresie
ironică. Este iubita lui tati? spuse ea. Sau, mai bine zis, fosta iubită, nu?

- Lulu! Mustrarea tăioasă a lui Joel, fu nimic pe lângă nodul ce
i se puse brusc Robertei în stomac.

Totuşi, reuşi să-şi păstreze calmul.

- Vin mai târziu, Joel, când vei fi liber.

- Nu, Roberta, aşteaptă. Joel se ridică în picioare, nervos. Această domnişoară prost educată trebuie să-ţi ceară scuze, şi o va face, nu-i aşa, Lulu? spuse el ameninţător.

Frumoşii ochi albaştri ai lui Lulu se deschiseră larg,

luând o expresie dispreţuitoare.

- Nu, n-o voi face, refuză ea. Si serios, unchiule Joel, mumură ea în bătaie de joc, nu înţeleg de ce o mai ţii să lucreze aici cu tine, acum când tati a alungat-o din viaţa lui!

- Ajunge! strigă Joel, în timp ce Roberta se întoarse să plece, numărând foarte încet până la zece, pentru a nu riposta. Cum îţi permiţi să-i vobeşti aşa Robertei? întrebă el. Cum îţi permiţi?

- îşi permite, se auzi Roberta spunând, pentru că i s-a permis să creadă că-şi poate permite. Dar cred că a venit timpul ca cineva să te lămurească asupra anumitor lucruri, domnişoară Maclaine, continuă ea cu răceală. în primul rând, tatăl tău nu m-a alungat din viaţa lui, şi nici nu o va face vreodată!

- Mincinoaso, şuieră Lulu printre dinţi. Am fost acolo, ai uitat? La spital, când mami era bolnavă. L-am auzit spunându-ţi să ieşi!

- Ceea ce ai auzit, o corectă Roberta, a fost dorinţa tatălui tău ca eu să fiu departe de ruşinea pe care l-a făcut s-o simtă fiica lui! Si Roberta ştia că exact asta făcuse Mac. El nu-i spusese să iasă pentru că ar fi crezut minciunile lui Lulu, ci pentru că nu suporta să le mai asculte.

Lulu sări în picioare, cu ochii sclipindu-i de furie.

- El te urăşte! Aşa mi-a spus!

- Stai jos, îi comandă Roberta calm. Stai jos! repetă aceasta cu convingere, punându-i tinerei o mână pe umăr,

obligând-o să se aşeze.

- Roberta... o preveni Joel .

- Nu te amesteca, Joel, interveni ea, neluându-şi ochii de la tânăra fată. Asta este între mine şi Lulu. M-am săturat de insultele ei. Dar mai mult, m-am săturat de minciuni. Gata cu ele, auzi, Lulu? Si pentru prima dată în viaţa ta de răsfăţată, mă vei asculta cu atenţie, mă vei asculta spunându-ţi nişte adevăruri.

- Nu sunt obligată să stau aici şi să mai ascult vreun cuvânt de la tine, o contră Lulu, cu o voce tremurată, părând uşor circumspectă în faţa acestei Roberte complet schimbată, dură şi furioasă cum n-o mai văzuse vreodată.

- Ba o vei face, o asigură Roberta. Pentru că mă voi asigura de asta. Tatăl tău nu m-a alungat niciodată din viaţa lui, declară ea. Dar voi pleca de lângă el, pentru că nu mai pot suporta josnicia acestei familii fanatice,nici măcar un minut!

- Tu eşti o mincinoasă! repetă Lulu. Te-a alungat! El întotdeauna le-a alungat, pentru că m-am asigurat...

Icnetul de groază a lui Joel opri brusc acel adevăr. Dar veni prea târziu pentru a o salva pe Lulu şi ea realiză asta, căci se înroşi, şi în ochi i se ivi un licăr de vinovăţie.

- Asta te face cum, mai exact? întrebă Roberta, uimită. Josnică, Lulu. Te face să fii un copil josnic, răsfăţat, îngrozitor de egoist.

- Te urăsc, ripostă Lulu, apropiindu-şi faţa schimonosită de furie de a Robertei. Toată familia mea te urăşte! Ai vrut

să-i desparţi pe părinţii mei şi...

- Să-i despartă? repetă Joel, nevenindu-i să creadă. Eşti nebună,

Lulu? Ei sunt despărţiţi de peste opt ani!

- Ce nu pot eu înţelege, continuă Roberta, de parcă cei doi nu vorbiseră, este cum cineva care este crescut cu atâta grijă şi dragoste, poate ajunge atât de necruţătoare şi perfidă ca tine. Dar, devenind ceea ce ai devenit, Lucinda - îi spuse numele complet, căci ştia că Lulu nu-l suporta - cred că este timpul să te analizezi cu atenţie. Tu eşti, fără îndoială, cea mai egoistă persoană pe care am avut neşansa s-o întâlnesc. Te crezi atât de motivată, încât nici nu-ţi pasă cât de mizerabil îi faci să se simtă pe cei din jurul tău, cei care nu fac altceva decât să se asigure că te simţi iubită.

- Nu este adevărat! strigă Lulu. Nu sunt...

- Egoistă? interveni Roberta. Nu eşti egoistă, când în mod constant, îl faci pe tatăl tău să-ţi dovedească dragostea lui, pretinzând că n-are o viaţă privată, dincolo de nucleul acestei familii? Adică, atunci când nu-l laşi să-şi găsească fericirea, fără să se simtă nemilos şi vinovat? Sau maliţioasă când, tratându-mă pe mine şi celelalte dinainte, aşa cum ne-ai tratat, fiind mândră că te-ai descotorosit de noi?

- Roberta... Joel interveni rugător, când îşi văzu nepoata înnegrindu-se la faţă, cu fiecare împusătură.

- Si în final, Lulu, spuse ea cu o voce răguşită, eşti

geloasă, geloasă pe orice sau oricine ţi-ar ameninţa puterea asupra lui. Si toate astea pentru ce? Pentru a pedepsi un om, pentru că te iubeşte din toată inima, a acceptat o căsătorie care n-avea sorţi de izbândă, încă înainte de a se încheia, timp de zece ani nenorociţi, până a ajuns la concluzia că nu mai putea suporta suferinţa, şi i-a pus capăt? Dar asta nu te interesează, nu-i aşa? Pentru că a lua în considerare sentimentele tatălui tău, ar însemna să te dau la o parte, şi tu eşti mult prea meschină ca să încerci.

- îmi... îmi spui toate astea, numai pentru că eşti iritată că nu se va căsători niciodată cu tine, spuse Lulu cu o voce tremurată, ridicându-se şovăielnică în picioare.

- Să mă căsătoresc? Roberta râse, un râs scurt, în bătaie de joc. Ar trebui să fiu o puicuţă fără minte, cum îţi place ţie să spui, ca să-mi doresc să intru într-o familie ca a voastră. Nu, Lulu. Scutură din cap. Nu doresc o căsătorie de la tatăl tău. Nu mai vreau nimic de la el, adăugă cu tristeţe. Vezi tu, eu îmi doresc ca bărbatul pe care-l voi lua în căsătorie, să fie puternic. Să mă iubească mai presus de orice. Si tatăl tău n-o să poată fi aşa niciodată, atâta timp cât este încă sub influenţa voastră.

- Scorpie! îi aruncă Lulu, cu răutate.

Dar Roberta nu făcu decât să zâmbească.

- Ei bine, cel puţin asta este ceva mai mult decât o puicuţă, nu-i aşa? spuse ea şi calm, ieşi din încăpere.

- Hei! exclamă Mitzy, când Roberta trecu pe lângă ea,

ascultând evident totul.

- Taci din gură! i-o tăie Roberta; intră în biroul ei şi se aşează la birou, hotărâtă să scrie a doua demisie într-o săptămână.

Numai că pe asta, era hotărâtă să-l facă pe Mac s-o semneze, îşi spuse ea înverşunată.

- Joel a dus-o pe Lulu acasă, o informă Mitzy, strecurându-se, cu precauţie, în biroul ei, câteva minute mai târziu. Mi-a spus să-ţi comunic că nu se va întoarce, până când Mac nu va veni şi va pleca, laşul.

Mac? Roberta se încruntă. Asta însemna că Mac s-a întors la Londra?

- A sosit la prânz, spuse Mitzy, de parcă i-ar fi citit gândurile Robertei. Am luat masa cu secretara lui, explică aceasta. Mi-a spus că s-a dus direct acasă, să uite de zgomotul avionului cu reacţie.

Roberta simţi un fior pe şira spinării. Nu se gândise nicio clipă la reacţia lui Mac, când va afla că se luase de fiica lui.

Dar se gândi acum, deci era mai mult sau mai puţin pregătită să dea ochii cu el, când acesta intră pe uşă, doar o oră mai târziu.

- Cine crezi că eşti, izbucni el, să-i vorbeşti fiicei mele în felul ăla?

Roberta îşi ridică privirea. El arăta palid şi obosit, efectul clasic al avionului cu reacţie.

- Ei bine? insistă el, văzând că Roberta nu sărise

imediat în apărarea ei.

-Te referi la cele câteva adevăruri pe care am considerat că este timpul să le afle? spuse ea cu răceală, urmărindu-l cu detaşare cum îşi pierdea şi mai mult calmul.

-Scorpie nebună şi răzbunătoare! strigă el. Ăsta a fost felul tău de a-i plăti pentru că m-a minţit în legătură cu tine, nu?

-Nu, respinse ea acuzaţia, cât putea de calm, în timp ce el era pe cale de a stârni o furtună. A fost felul meu de a-i plăti pentru a că îndrăznit să mă jignească mult prea des, corectă ea.

-Astai tot, întrebă el, venind şi aplecându-se ameninţător peste biroul ei. Ai proferat o mulţime de injurii la adresa ei, făcând-o să plângă în hohote, numai pentru că te-a jignit? Este doar un copil, la naiba! Un biet copil dezorientat!

- Copil? spuse Roberta, dezgustată. Oh, deschide ochii, Mac! Este o adolescentă de optsprezece ani, care a făcut o obsesie pentru tatăl ei!

-Tu...! Mâna lui îi cuprinse ceafa, obligând-o să se ridice. Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa o mârşăvie?

-Ia-ţi mâna de pe mine, înainte de a o striga pe Mitzy să cheme paza, îl avertiză ea.

Drept răspuns, mâna lui îşi intensifică strânsoarea.

- Vrei să spui că asta ar trebui să fac eu, pentru că ai atacat-o pe fiica preşedintelui, nu?

- Oh, facem iar apel la poziţia socială, nu? spuse Roberta, batjocoritor. Ei bine, n-ai decât să încerci, Mac, îl provocă ea, încercând să se smulgă din strânsoarea lui. Si chiar dacă eşti onorabilul lor patron, îţi vor râde în faţă, când vor auzi întreaga poveste. Pe care sunt foarte bucuroasă să le-o spun, îl avertiză ea, apoi întrebă, cu o voce moale. Eşti suficient de bărbat, s-o asculţi, Mac? Sau te-a îmbrobodit Lulu cu versiunea ei deformată?

Ochii lui scăpărau de furie, şi Roberta îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să vadă ce cale va alege. El ar fi dorit s-o ucidă, văzu asta în privirea lui. Dar, adânc în sufletul lui, Mac trebuia să ştie că ea nu i-ar fi făcut ceva lui Lulu fără o provocare extremă.

El îi dădu drumul, întorcându-i spatele, şi Roberta se lăsă neputincioasă la loc în fotoliu. Tremura atât de tare, de parcă şi inima i se cutremura.

- Vorbeşte, îi ordonă el, ducându-se lângă fereastră. Roberta îl urmări cu privirea, aproape fiindu-i milă de el, că arăta atât de deprimat. Dar se îndreptă de spate, sătulă să mai fie sacul de box al familiei lui posesive. Si, fie că o va crede sau nu, cel puţin va avea satisfacţia că a spus tot ce avea pe suflet.

- Bine, spuse ea, lăsându-se pe spate în fotoliu, de unde vrei să încep? De la prima mea întâlnire cu Lulu, ca iubită a ta, când m-a avertizat că nu va dura nicio lună, dacă are şi ea un cuvânt de spus? Sau, continuă aceasta, când el se întoarse încruntat spre ea, să sar pur şi simplu la recenta

petrecere pentru ziua ei de naştere, când i-a făcut foarte mare plăcere să mă urmărească prin încăpere, explicând oricui dorea să asculte - astfel încât eu s-o aud, evident - cine eram eu, de fapt. "Actuala puicuţă a lui tati". Sau, continuă ea, ignorând încruntarea lui, să trec la scena din spital, când s-a străduit foarte tare să mă convingă că încă te mai culci cu Delia, când ai ocazia?

Mac păli şi se întoarse din nou cu spatele la ea. Faptul că nu sărise s-o facă mincinoasă, o mai calmă.

- Să nu crezi că pun întreaga vină pe seama lui Lulu. Ea a avut parte de foarte multă încurajare, la urma urmei, atât de la tine cât şi de la Delia. Amândoi aţi jucat un teatru foarte convingător. Nu este de mirare că Lulu aşteaptă cu sufletul la gură ziua în care vei lua brusc decizia de a te recăsători cu mama ei. Din profil, Roberta îi observă expresia plină de amărăciune, şi realiză că era de acord cu ce spunea ea. Delia, pe de altă parte, nu sunt foarte sigură de asta, cred că face acelaşi joc cu tine. Dar s-ar putea să mă înşel, ea pur şi simplu doar să spere că te vei întoarce la ea. Nu ştiu.

Mac oftă, trecându-şi mâna prin păr, înainte de a se aşeza într-un fotoliu, în faţa biroului ei.

-Mai bine spune-mi restul, o invită el. Ce s-a întâmplat în biroul
lui Joel, astăzi?

Pentru un moment, supărarea întunecă ochii Robertei

-Am intrat în biroul lui Joel şi am găsit-o pe Lulu acolo.

Primul meu instinct a fost să mă retrag cât mai repede, dar Lulu a început atacul, şi... Cu o uşoară ridicare din umeri, a neputinţă, îi povesti totul, aproape neomiţând ceva. Si dacă nu mă crezi, încheie Roberta, atunci întreabă-l pe Joel - sau chiar pe Mitzy, pentru că bănuiesc că a auzit totul.

Tulburată, se ridică şi se duse lângă fereastră.

-încercând să păstrezi dragostea fiicei tale, ai creat un monstru, îi spuse ea categoric. Si dacă nu faci ceva în sensul ăsta acum, Mac, după aceea cred că s-ar putea să fie prea târziu pentru sărmana Lulu. întorcându-se cu faţa la el, îi spuse cu blândeţe. Lulu nu este fericită, ştii asta. Nu va putea fi niciodată fericită, atâta timp cât va continua să creadă că toată fericirea ei constă în a-i aduce din nou împreună pe părinţii ei.

- Asta nu se va întâmpla. Niciodată, spuse el, cu o voce tremurată care spunea totul.

- Atunci, cred că este timpul ca amândoi să-i spuneţi asta, sugeră Roberta. Stiu că n-o plac foarte mult pe fiica ta, recunoscu ea cu sinceritate, dar privind din afară, ca să zic aşa, ce se întâmplă, îmi dau seama de ce Lulu continuă să spere.

Mac oftă, aruncându-şi capul spre spate, cu ochii închişi. Arăta epuizat.

Ochii Robertei se umplură de lacrimi, căci era dureros de conştientă că ea era responsabilă pentru starea în care se afla Mac. Dar se întoarse din nou spre fereastră, refuzând să acţioneze, chiar dacă-şi dorea din suflet să se

ducă la el şi să-i aline suferinţa. Ea, regretase participarea la scena cu Lulu, aproape imediat ce ieşise din biroul lui Joel, dar confruntarea avusese loc, şi era convinsă că s-ar face de râs dacă ar retracta ceva din ea, doar pentru a-l face pe Mac să se simtă mai bine.

- Cred că a venit timpul să-ţi explic ceva legat de Lulu, murmură el deodată, distrăgându-i atenţia de la fereastră. Cu aproape trei ani în urmă, a intrat într-o gaşcă rău famată. Devenise atât de sălbatică, încât Delia nu mai putea s-o controleze. începuse chiar să fure din casă - oh, nu lucruri de valoare, lucruri mărunte a căror lipsă n-o observai imediat, dar obţinea pe ele un preţ rezonabil pe stradă. Făcu o pauză, strângând din buze. Le vindea pentru droguri, adăugă el. Din fericire, am aflat ce face înainte de a ajunge la fapte mai grave. Este vindecată acum, îi este chiar ruşine, dacă vine vreodată vorba despre asta. Dar... El făcu o altă pauză, urmată de un oftat adânc, în timp ce Roberta nu ştia ce să spună. în timpul terapiei, a recunoscut că încă se simţea respinsă de mine, pentru că le-am părăsit pe ea şi pe Delia. Deci, prespun că de atunci, Delia şi cu mine am făcut front comun, arătându-ne apropiaţi de fiecare dată când era în preajma noastră şi, aşa cum ai spus, am făcut-o cu atâta succes, încât ea a interpretat greşit. El deschise larg ochii, fixând-o cu o privire sumbră. Dar nu mi-am dat seama cât de mult, până când n-am auzit acele lucruri pe care ţi le-a spus la spital.

- Ai auzit-o? gâfâi Roberta.

- N-am auzit-o, propriu-zis, dar am tras-o de limbă după aceea, recunoscu el. M-am gândit ce naiba fac, eu îmi pun viaţa în joc pentru ea, şi ea spune nişte minciuni îngrozitoare despre mine?

Mac clatină din cap. Si-a cerut scuze în final, continuă el. Mi-a explicat de ce ţi-a spus unele lucruri dezgustătoare. O parte din ele a fost dictată de conştiinţa ei, refuzând să recunoască vreo responsabilitate pentru boala Deliei. Delia îi spusese lui Lulu că nu se simţea bine, înainte de petrecere. Dar Lulu a rugat-o să nu spună cuiva, ca să nu-i strice weekendul, toată lumea făcându-şi griji pentru Delia! Toată furia şi dezgustul lui fură exprimate prin tonul iritat al vocii lui. Astfel, descoperind cât de bolnavă era Delia, şi cât de aproape de moarte ajunsese Delia, nespunând nimic despre boala ei mai devreme, s-a gândit să dea vina pe persoana care era cea mai aproape, şi asta s-a întâmplat să fii tu, sau poate a făcut-o tocmai pentru că erai tu. Tu ai încasat-o şi eu trebuia să stau acolo şi să văd cum o încasezi.

- Aşa că m-ai alungat, murmură ea.

- Am fost obligat, spuse Mac hotărât. Indiferent cât de supărat eram pe Lulu, mama ei era serios bolnavă, şi a trebuit să aştept acolo rezultatul, înainte să încep s-o descos despre izbucnirea pe care o avusese faţă de tine. Ceea ce mă surprinde cu adevărat, spuse el încruntându-se, este că după tot ce s-a întâmplat, a îndrăznit să se mai ia de tine azi.

- Mă urăşte, murmură Roberta. Este figura tipică a unei tinere egoiste de optsprezece ani, care urăşte pe oricine încearcă să strice ceea ce ea consideră a fi scopul ei fundamental în viaţă. Acela de a vă aduce, pe Delia şi pe tine, din nou împreună.

Mac se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

- Poţi s-o rogi pe Mitzy să-mi facă o cafea? întrebă el deodată. De-abia am intrat pe uşă, venind de la New York, că m-a sunat Lulu să-mi toarne toate insultele tale adresate mie şi, să fiu sincer... sunt al naibii de istovit.

- Normal, spuse ea, bucuroasă să facă altceva decât să asculte, să gândească şi să fie rănită de ei toţi.

Roberta se duse la birou şi o sună pe Mitzy pentru cafea, apoi se învârti câteva momente, ducând o luptă cu ea însăşi, ocolind în final biroul şi aşezându-se pe vine lângă Mac, inima ei slabă, învingându-i hotărârea de a sta departe de el.

Mac arăta atât de înduioşător de vulnerabil stând acolo, prăbuşit în felul acela, încât ridică o mână şovăitoare spre obrazul lui, nesigură dacă o va respinge sau nu. Dar, departe de a o respinge, el îi luă mâna într-a lui, sărutându-i degetele cu blândeţe.

- Trebuie să-ţi cer o mie de scuze, nu? murmură el.

Roberta zâmbi, urmărindu-l cum se juca cu degetele ei.

- Nu chiar, negă ea. Probabil am meritat în mare parte ceea ce am primit, pur şi simplu pentru că am trecut totul cu vederea prea mult timp.

- Până la petrecerea lui Lulu, spuse el. Când ai realizat brusc că te-ai săturat.

El se mişcă atât de repede, încât Roberta tresări surprinsă, când sări în picioare, începând să se plimbe cu paşi mari prin încăpere. Se gândeşte, realiză ea, ridicându-se încet. Ieşise din starea de şoc, şi acum făcea ce ştia mai bine: căuta soluţia cea mai bună pentru a rezolva problema.

Mitzy intră în cameră cu o tavă cu cafea, o puse pe biroul Robertei şi ieşi rapid. Roberta nu apucă să toarne cafea în ceaşcă, până când Mac fu acolo, turnându-şi singur. El bău rapid două ceşti cu cafea neagră, tare şi dulce, apoi începu să se plimbe din nou. Ea îl urmări cu privirea, această metodă de a gândi excitând-o, cu toate că ştia că nu trebuia să permită aşa ceva.

Dar ăsta era Mac. Mac, bărbatul de care se îndrăgostise. Mac, bărbatul care putea transforma această energie într-o pură pasiune. Gura i se uscă la gândul ăsta.

Păcătoasă, se acuză ea singură. Păcătoasă, păcătoasă! Mac se confruntă cu o mare problemă din viaţa lui, şi tu stai aici dorindu-ţi să-l devorezi.

El se întoarse brusc, se îndreptă spre birou şi ridică telefonul, formând rapid un număr.

- Delia? spuse el, aproape instantaneu.

Ceva se rupse în interiorul Robertei. O suna pe fosta lui soţie. Mac luase o mare decizie, şi ea avu înfiorătorul sentiment că ştia ce decizie luase. Lulu mai este acolo? El

arăta atât de plin de viaţă, încât Robertei îi veni să plângă. Ce? Deja? El strâmbă din nas. N-o să-i ia prea mult să şi-o recupereze, nu?

Indiferent ce-i răspunsese Delia, expresia lui se înăspri. S-a aranjat, Delia, spuse el pe un ton sinistru, aruncându-i Robertei o privire care o asigură că vorbeau despre ea. Prin urmare, drept răspuns, eai ridică bărbia, ochii verzi licărind provocator. Totuşi, în mod ciudat, Mac îi zâmbi, înainte de a-şi concentra din nou atenţia la telefon. Cum te simţi, dragă? întrebă el, amintindu-i Robertei că Delia încă se refăcea după operaţie. Cred că ştii că am avut o mică problemă şi trebuie să stăm urgent de vorbă despre ea. Nu. Nu numai cu Lulu, ci şi cu tine. Pot să vin acolo în, să zicem - se uită la ceas - o jumătate de oră?

Ea trebuia că fusese de acord, pentru că Mac dădu afirmativ din cap şi puse receptorul la loc, apoi îşi întoarse atenţia spre Roberta. Perfect, spuse el. Unde este Joel?

- E plecat, răspunse ea. Se ascunde de tine, presupun.

- Serios? murmură Mac. Asta este o schimbare. De obicei, îi place să se certe cu mine. Ca atunci în apartamentul lui Jenny, când m-a provocat să-l pocnesc.

- Ăla a fost un lucru urât! Să-ţi loveşti fratele, doar pentru că a făcut o glumă!

- Ăsta este iepuraşul meu, spuse el. Ia apărarea nejustificat. El mă invidiază pentru tine, indiferent ce vrei tu să crezi.

- Nu văd cum tu...

Ea nu mai continuă, căci gura lui înfometată, puse stăpânire pe a ei.

- Mmm, murmură Mac, retrăgându-se. Mi-a fost dor de asta!

Roberta se uită la el, uluită, aproape fără suflare. Era atât de plin
de viaţă acum, că abia putea să creadă că era acelaşi om care stătea prăbuşit într-un fotoliu, doar cu câteva minute mai devreme.

- Unde ţi-e mantoul? întrebă el, uitându-se nerăbdător prin cameră. Ia-ţi haina. Vii cu mine.

- Categoric, nu! protestă Roberta, privindu-l de parcă ar fi înnebunit. Dacă ţi-a scăpat cumva, eu lucrez aici! Nu pot să mă ridic şi să plec fără să anunţ pe cineva, chiar dacă aş vrea, şi nu vreau!

- Eu sunt şeful, ai uitat? Deci, ia-ţi haina! Luând-o hotărât de mână, îi înhăţă haina de pe cuier, şi i-o puse pe umeri. Avem nişte probleme de rezolvat, tu şi eu, declară el. Si acum m-am hotărât să le rezolvăm, le vreau rezolvate chiar acum.

- Ce fel de probleme? întrebă Roberta, exasperată. Mac! strigă ea, când începu s-o tragă afară. Nu vreau să merg cu tine la Delia! Si nu înţeleg de ce vrei să vin cu tine!

- Nu vrei? El continua s-o tragă. Tu ai început totul, Roberta. Aşa că nu înţeleg de ce naiba nu mă ajuţi să termin!

- Să termini ce? Nu poţi să te linişteşti puţin, şi să-mi spui ce ai de gând să faci?

Mac scutură din cap.

- Vei afla foarte curând, îi promise, ameninţător. Ajuns la biroul lui Mitzy, se opri. Dacă ştii în ce gaură se ascunde fratele meu, scoate-l de acolo şi spune-i că i-am răpit asistenta, o instructă el pe Mitzy. Spune-i că dacă vrea s-o mai vadă, să vină după ea. La Delia. îşi aruncă privirea la ceas. Cât de repede poate să ajungă acolo.

- Asta este o nebunie, se plânse Roberta, în timp ce el conducea spre districtul St. Jon's. Eşti nebun dacă-ţi imaginezi că mă poţi intimida în felul ăsta!

Mac o ignoră, continuând să conducă. Ajunşi la destinaţie, opri în faţa scărilor de marmură care duceau la o verandă largă, apoi sări afară, şi veni să-i deschidă portiera Robertei.

- N-am nicio dorinţă să intru acolo! îl informă ea.

- N-are importanţă, spuse el, mâna lui fiind ca o cătuşă pentru mâinile ei, în timp ce o trăgea către scări. O să vii.

Interiorul era surprinzător de conservator, gusturile exotice ale Deliei în materie de îmbrăcăminte, evident nu coincideau cu gustul în materie de decoraţiuni interioare.

Un bărbat înalt, cu părul grizonant şi o figură sobră, veni să-i întâmpine, când intrară.

- Unde este stăpâna ta, Jock? îl întrebă Mac.

- în salonul mic, domnule, răspunse bărbatul. Se odihneşte, preciză acesta.

Mac străbătu holul, trăgând-o pe Roberta după el. Delia stătea pe o canapea acoperită cu o frumoasă cuvertură din damasc.

- Cum este operaţia? întrebă Mac, în loc de salut.

- Se vindecă, îl informă Delia, fără a se osteni să deschidă ochii. Dar mă omoară. Ce este aşa urgent, Mac? întrebă ea, plictisită. Bănuiesc că scorpia aia vicleană i-a făcut necazuri sărmanei Lulu, nu?

- întreab-o singură, căci scorpia în chestiune este chiar lângă mine, replică Mac, urmărind cu cinism cum Delia deschise ochii mari. Si în ceea ce o priveşte pe sărmana Lulu, continuă el, avem o problemă foarte serioasă de dezbătut aici, Delia, şi a venit timpul să facem ceva în sensul ăsta.

- Problemă? Ce fel de problemă? Delia se ridică cu greu în capul oaselor. Drept răspuns, Mac le ului pe ambele femei.

- Te căsătoreşti cu mine, Delia? întrebă el.

- Cred că glumeşti! replică Delia, batjocoritor, fără măcar să se gândească la asta. Nu mi-aş mai face aşa ceva din nou, nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ!

- Bine, spuse Mac. Prin urmare, asta iese din discuţie, atâta vreme cât ultimul lucru pe lumea asta pe care doresc să-l fac, este să mă leg din nou de o vrăjitoare ca tine. Deci, continuă el, trăgând-o pe Roberta de mână până o aduse lângă el, voi avea toată susţinerea voastră când vă voi anunţa că eu şi Roberta ne căsătorim, nu?

Capitolul 10

Se lăsă tăcerea. Anunţul calm făcut de Mac, fu urmat de o tăcere totală, cele două femei străduindu-se să înţeleagă exact ceea ce el tocmai spusese.

Delia îşi reveni prima, în timp ce Roberta îşi tot repeta în minte declaraţia lui arogantă, încercând să-şi dea seama dacă auzise bine. Dar, uitându-se la Mac, aproape oripilată, Delia şopti:

- Oh, la naiba, Mac. Asta este ceva dezgustător!

- Nu! izbucni Roberta, revenind la viaţă în cele din urmă şi smulgându-se din strânsoarea lui. Cine naiba te crezi, să mă aduci aici la modul ăsta şi să faci astfel de supoziţii arogante? strigă ea, cu faţa albă ca varul. Nu mă voi căsători cu tine! declară ea. Nu doresc să mă mărit cu tine, nici măcar nu te plac. Nici pe tine, nici familia ta oribilă!

- Ei bine, ţi-a zis-o, drăgălaşule, îi spuse Delia lui Mac, în bătaie de joc, arătând brusc de parcă s-ar distra.

- Si tu poţi să te duci la naiba, i se adresă Roberta, strângându-şi braţele în jurul ei, în loc să-l pocnească pe vreunul.

-Am fost deja acolo, draga mea, crede-mă, spuse Delia. De fapt, eu şi Mac am vizitat locul.

- Si am stat acolo zece ani blestemaţi, aprobă el, amuzat.

Ăştia doi sunt nebuni, decise Roberta, plimbându-şi privirea de

la unul la celălalt. îşi vorbesc de parcă ar fi fost duşmani, totuşi afecţiunea - reala, pura afecţiune a unuia pentru celălalt - este prezentă în fiecare cuvânt inteligent, zeflemitor!

Atunci, gelozia o cuprinse ca flăcările iadului, căci ei erau prea ocupaţi să se tachineze, uitând chiar că ea se afla acolo. Aş dori ca el să se uite la mine aşa! gândi ea, supărată. Aş dori să râdă cu mine! Să ţină la mine! Aş dori să mă ceară în căsătorie pentru că mă doreşte cu disperare, nu din cauza unui plan necinstit, pus la cale pentru a-şi pune la punct fiica!

- Eu plec, anunţă ea, întorcându-se spre uşă.

- Pe naiba, pleci, spuse Mac, ajungând la ea şi prinzând-o de încheietura mâinii. Tu ai început asta, şi pe Dumnezeul meu, o să rămâi să mă ajuţi s-o duc la capăt!

- Să duci la capăt, ce? o voce controlată întrebă din uşa deschisă.

Joel! Roberta îl recunoscu, uşurată. Joel o va scoate din asta!

- Spune-i, Joel! îl rugă ea, trăgându-şi mâna capturată. Spune-i acestui tiran să-şi ia mâinile de pe mine!

- Eu i-aş da drumul, dacă aş fi în locul tău, Mac, sugeră Joel calm. Si se vedea în ochii lui că vorbea serios. Nu crezi că eşti puţin cam mare pentru a ameninţa femeile?

- N-o ameninţ, la naiba! strigă Mac. încerc să mă căsătoresc cu
ea!

- Să te căsătoreşti? Expresia lui Joel n-ar fi putut suferi o mai mare transformare nici dacă ar fi încercat. Oh, este perfect atunci, ignorând-o pe Roberta, şi înaintând în cameră. începusem să cred că n-ai curajul! Dar acum văd că-l ai, fratele meu mai mare! îi întinse o mână lui Mac. Sper că m-ai chemat aici ca să-mi spui că voi fi cavalerul tău de onoare, nu?

- încetează! strigă Roberta, foarte aproape de a izbucni în lacrimi. Vrei te rog să încetezi?

Mâini puternice o cuprinseră, trăgând-o mai aproape de un trup cald, foarte familiar.

- Nu plânge, Iepuraş, se auzi o voce profundă. Totul se va termina cu bine. O să vezi.

- Dar nu pot să mă mărit cu tine, Mac, nu înţelegi? Ridicându-şi ochii înlăcrimaţi, îl rugă să înceteze toată acea nebunie. Fiica ta nu mă place! Si faptul ca voi se pare că încă nu puteţi trăi unul fără celălalt, adăugă ea, aruncându-i Deliei o privire plină de gelozie, apoi faptul că fosta ta soţie nu mă place, pun capac acestei idei stupide!

- Dar eu te plac, murmură Mac, cu ochii plini de duioşie, în timp ce-şi plimba mâna prin părul ei mătăsos. Te plac foarte, foarte mult... îi spuse el, şi o sărută, nu încet, nu cu blândeţe, ci cu o pasiune ce-i treziră Robertei toate simţurile, şi trupul ei se arcui neajutorat spre al lui.

Ei nici măcar nu-i păsă că Delia se uita la ei, că Joel îi urmărea şi probabil zâmbea, pentru că ştia că se afla acolo unde îşi dorea să fie, unde avea nevoie să fie.

- Tot nu mă pot mărita cu tine, şopti ea, când el slăbi puţin presiunea. Ea mi-ar face viaţa un calvar, dacă aş face-o.

- Vrei să spui Lulu, specifică el.

Ea dădu afirmativ din cap. Este fiica ta şi o iubeşti, nu te las s-o răneşti prin mine. Lacrimile îi umplură ochii din nou. Nu m-ar ierta niciodată.

- Ba, da.

Patru capete se întoarseră s-o vadă pe Lulu stând în cadrul uşii deschise, arătând stângace şi în defensivă, cu degetele agăţate de buzunarele strâmte ale blugilor. Instinctiv, Roberta vru să facă un pas, pentru a se depărta de Mac, dar el o strânse şi mai tare, ţinând-o aproape.

Lulu se uită la faţa întunecată a tatălui ei, apoi la cea precaută a Robertei, privirea ciocnindu-i-se apoi de cea unchiului Joel, pentru un lung moment, înainte ca genele lungi şi negre să coboare peste ochii ei frumoşi. Si Roberta realiză că Joel trebuia să fi avut o lungă conversaţie cu Lulu, dacă aceasta se uitase aşa la el.

- Cred că am devenit un pericol pentru mine însămi, spuse ea înaintând în cameră, apoi adăugă, cu o scurtă ridicare din umeri. îmi pare rău.

- Oh, Lulu, iubito, murmură Delia cu o voce tremurată.

Lulu îşi ridică privirea la ea şi zâmbi cu tristeţe. Este vina ta, vina amândurora, adăugă, incluzându-l şi pe tatăl ei în remarcă. întotdeauna aţi reuşit să păreţi o pereche perfectă! Oricine ar putea fi iertat, că a gândit că nu eraţi

altceva decât doi copii neghiobi, care aveau prea multă mândrie, pentru a se săruta şi a se împăca!

Dacă Delia oftă pentru că i se vorbise aşa de către fiica ei, Joel
se forţă să scoată un râs sardonic.

- Bravo, bucălato, o încurajă el. Spune-le ce gândeşti despre ei; este timpul ca cineva s-o facă!

- Cineva a făcut-o deja, unchiule Joel, îi aminti Lulu. Mi-a spus mie, oricum. Si se întoarse să se uite direct la Roberta. îl iubeşti pe tatăl meu? întrebă ea deschis.

Camera păru să se balanseze, şi Roberta închise ochii, aşteptând să se oprească. De ce trebuie să mă întrebe pe mine asta? De ce nu-l întreabă pe arogantul ei tată? Răspunsul lui ar fi mult mai interesant, atâta timp cât toată lumea, mai puţin Lulu, cunoştea sentimentele ei. Ale lui erau încă un mister.

Braţele se strânseră şi mai mult în jurul ei.

- Ei bine, spune, Iepuraş, şopti Mac. Răspunde fetei, să vedem dacă sinceritatea ta face faţă unui test real.

- Te urăsc, şopti Roberta, deschizându-şi ochii, chiar în privirea lui ironică. Urăsc toată familia ta dezgustătoare!

- Mmm. Stiu, aprobă el, sărutând-o pe vârful nasului. Dar...?

- Dar, nu mă pot abţine să nu te iubesc, mărturisi ea.

- Atunci, aveţi amândoi binecuvântarea mea când vă veţi căsători, murmură Lulu, cu o voce tremurată, care spunea că o durea să afirme asta.

- Oh, n-am de gând să mă mărit cu el! declară Roberta, uimindu-i pe toţi, apoi se uită cu îndărătnicie în ochii îngustaţi ai lui Mac. Nu mă mărit cu tine, Mac, repetă ea şi, cu delicateţe dar şi cu hotărâre, se desprinse din braţele lui, dorind, simţind nevoia să plece, înainte să-şi simtă inima frângându-i-se.

- Dar de ce? strigă Lulu, oprindu-şi privirea pe faţa tatălui ei, şi pălind când văzu ce era scris acolo. Ea se plasă în faţa Robertei. Ai spus că vrei să-l vezi puternic! îi aminti aceasta. Ei bine, nu ţi-a dovedit că poate fi puternic, cerându-şi să te măriţi cu el, chiar dacă ştie că asta mă răneşte?

- N-are nicio legătură cu asta, negă ea.

- Atunci, este vorba de mine. Lulu o prinse de braţ, când Roberta se întoarse să plece. Nu mă vrei ca fiică vitregă, înţeleg asta! strigă ea, cu durere. La urma urmei, cine ar vrea? Sunt o scorpie înspăimântătoare! Dar...!

- încetează, Lulu, interveni Mac, hotărât.

- Nu! refuză aceasta. Nu voi înceta! Este numai vina mea şi nu voi înceta până nu va fi totul în regulă pentru voi doi, din nou! Roberta, dacă-ţi promit că nu voi interveni nici măcar un pic între voi, te măriţi cu el? Voi sta departe de vieţile voastre, dacă asta preferi!

- Decizia mea n-are nicio legătură cu tine, Lulu! o asigură ea. Are legătură cu dragostea - pur şi simplu - nimic altceva! Tatăl tău nu mă iubeşte, draga mea. Nu ştiai?

- Eşti cumva nebună? izbucni Mac. Când naiba ţi-am spus eu vreodată că nu te iubesc?

- Când mi-ai spus vreodată că mă iubeşti? îl corectă Roberta.

- Vrei să zici că nu ţi-a spus niciodată? întrebă Lulu, cu răsuflarea întretăiată. Vrei să spui că laşul ăsta egoist a tot profitat, şi a profitat, fără să se deranjeze să...

- Lulu! strigă Mac, întunecându-se la faţă.

- Eu am plecat de aici, spuse Roberta profitând de ocazie, în timp ce tatăl şi fiica se înjunghiau unul pe celălalt.

- Bine, spuse Mac. Vin cu tine.

- Dar ea nu te vrea! îi strigă Lulu, înverşunată.

- Iubito. Mac se opri în faţa fiicei lui, sărutând-o pe obraz. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, deci nu te simţi jignită, când îţi spun că habar n-ai ce doreşte Roberta. Dar eu ştiu, spuse el, punându-şi un braţ în jurul umerilor Robertei. Vrea să mă târăsc şi să implor, şi o mulţime de alte lucruri, care sunt prea şocante pentru urechile tale delicate. Deci, amândoi îţi dorim o zi bună, concluzionă el, folosind forţa pentru a o face pe Roberta să se îndrepte spre uşă împreună cu el, şi ne vedem cu toţii săptămâna viitoare în apartamentul meu, cu tot neamul Maclaine şi... Se opri, uitându-se întrebător la Roberta. Părinţii tăi mai sunt în ţară?

- Da, răspunse ea, încruntându-se. Dar...

- Mătuşa ta Sadie? Cei doi unchi mizerabili?

- Da. Dar...

Mac îşi întoarse capul de la ea.

- Atunci, va fi prezentă toată familia Maclaine şi familia Chandler, să celebrăm nunta noastră!

Cu asta, o scoase pe Roberta din încăpere.

- Vrei să-ţi iei mâinile astea afurisite de pe mine? îi ceru ea.

- Când vei fi în siguranţă, în maşină, răspunse el, trăgând-o pe scări în jos. Intră, îi ordonă el, odată ce deschisese portiera.

Ea scutură din cap, proptindu-se în călcâie.

- Nu mă mărit cu tine, Mac! repetă cu răceală. Poţi să mă tragi, să mă terorizezi, dar nu mă voi răzgândi.

- Intră în maşină, insistă el.

- Eu...

- Intră în maşină, repetă Mac, apoi izbucni. Intră în blestemata asta de maşină, femeie! Intră în maşină! Pumnul lui strâns lovi cu putere plafonul preţiosului său Lotus, făcând-o să tresară, ochii ei mari deschizându-se larg, de surprindere.

- Ce este cu tine? întrebă ea, uimită de propria-i furie.

Sclipirea ochilor lui întunecaţi fu singurul avertisment, înainte
de a se trezi strivită în braţele lui, fiind sărutată cu răzbunare. Când îi dădu drumul, Roberta se simţea atât de ameţită, că abia se mai putea ţine pe picioare.

- Nu sunt suficient de puternic, nu? o ironiză el.

- Deci, asta era! realiză Roberta. A fost atinsă o coardă sensibilă, când Lulu a repetat această remarcă! Nu mă refeream la forţa ta fizică! îl informă ea pe un ton batjocoritor.

- La forţa mea sexuală, atunci? sugeră el.

- Asta n-a fost pusă niciodată în discuţie, nu-i aşa?

- Atunci, puterea dragostei mele, spuse el cu atâta blândeţe, încât Robertei i se înmuiară picioarele. Si chiar te iubesc Roberta, adăugă el, cu sinceritate. Numai că mi-a luat mult timp să-mi dau seama, asta-i tot.

- Si asta rezolvă totul? Crezi că acum ar trebui să-ţi cad în braţe şi să-ţi spun că n-are nicio importanţă felul cum m-ai tratat în ultimele douăsprezece luni? Unde crezi că ajungi cu îngâmfarea asta? întrebă ea, dezgustată.

- Nu prea departe, sunt de acord. Dar, vezi tu, niciodată nu m-am deranjat să mă gândesc serios la asta, până când ai plecat de lângă mine.

- Nici asta nu este o scuză acceptabilă.

- Nu. Dar este adevărul, declară el hotărât. Si tu nu meriţi altceva decât adevărul de la mine. Cât despre Lulu, o iubesc, spuse el simplu. Făcând-o pe ea să sufere, sufeream si eu, aşa că am căutat s-o fac cât mai puţin posibil. Dar am suferit mai mult rămânând fără tine, mărturisi el. Sunt un ticălos egoist, ştii asta, continuă el, şi te-am considerat ca fiind a mea. Proprietatea mea. Femeia mea! declară sec. Dar n-am realizat cât de mult eram al tău, până când n-ai mai fost acolo, să mă îmbrăţişezi! Si

doream să mă îmbrăţişezi cu putere! Atât de strâns, încât să nu mai pot pleca vreodată! Si deodată, n-am mai pus preţ pe familia mea! Nu m-a mai interesat nimic, decât să te aduc înapoi.

- Dar când încercai să mă aduci înapoi, interveni Roberta, nu ia trebuit mult familiei tale să-şi reclame întâietatea din nou, nu-i aşa?

- Te referi la Zürich?

- Da, mă refer la Zürich. Te-ai folosit de mine, în noaptea aia, Mac! Indiferent cât îţi doreşti să repari totul prin cuvinte. Te-ai folosit de mine, şi erai pregătit să pleci de lângă mine când te-au chemat obligaţiile familiale, indiferent cât mă răneai! Dacă nu te-aş fi forţat să mă iei cu tine, tu nu mi-ai fi propus!

- Stiu, spuse el oftând. Dar, luându-te cu mine, s-a dovedit a nu fi un lucru bun în final, nu-i aşa? Pentru că Lulu a făcut o scenă şi tu ai dispărut.

- Tu mi-ai spus să plec, îi aminti Roberta.

- Din spital, nu din ţară! Ai vreo idee cum m-am simţit în seara aia, când am venit să te caut la Jenny şi am aflat că nu eşti acolo?

- Indignat, nu? îl ironiză ea. Că nu m-ai găsit aşteptându-te.

- Indignat? Am fost îngrijorat! Ştiam că ai plecat supărată din spital! Stiam că era posibil să fi înţeles greşit ce am spus. A trecut o veşnicie până m-am gândit să sun la părinţii tăi, şi când am făcut-o, tatăl tău mi-a spus sec că

nu te-a văzut de luni întregi.

Roberta se uită la el uluită.

- Tatăl meu? Ai vorbit cu tata şi ţi-a spus asta? Când? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

El ridică din umeri.

- în aceeaşi seară, spuse el.

- Dar tata mi-a spus că telefonul nu era pentru mine, murmură Roberta.

- Deci, nici n-ai ştiut că te-am sunat? întrebă Mac, surprins.

- Nu.

- De aceea am fost atât de surprins când mi-ai spus că ai fost în vacanţă cu ei, explică Mac, apoi întrebă curios. De ce ai plecat în vacanţă?

Roberta se îmbujoră amintindu-şi, şi-şi întoarse privirea.

- Nu-ţi spun, refuză ea.

- Te simţeai nefericită şi le-ai povestit totul despre mine, nu? Pariez că le-ai spus ce ticălos sunt, apoi ai recunoscut că mă iubeşti oricum, de aceea au devenit brusc protectori şi m-au minţit. Am dreptate?

- Mi-am permis şi eu un pic de tandreţe, de dragoste, înţelegi! Nu numai Lulu are dreptul ăsta!

- De la oamenii pe care i-ai ignorat toată viaţa? Haide, Roberta, trebuie să fi fost şocată când ţi-au răspuns ca nişte părinţi normali.

- Ce înseamnă normal? Consideri că tu şi Delia

sunteţi nişte părinţi normali? Pentru că eu, cu siguranţă nu, şi presupun că nici Lulu.

- E adevărat. Eu niciodată nu i-am ascuns dragostea mea, însă. Dar când te-am întâlnit pe tine, Iepuraş, adăugă el, cu blândeţe, tu erai înfometată de dragoste.

Lacrimile umplură ochii Robertei, căci ştia că avea dreptate.

- Asta nu însemna să profiţi de mine.

- Nu. Ai dreptate. Si ăsta a fost cel mai crud adevăr pe care mi l-ai aruncat în faţă, în seara aceea la Zurich, când m-ai implorat să te iau cu mine, spuse el. Adevărul e că, fără să ştiu, sau din lăcomie, te-am înfometat şi mai tare, prin felul în care m-am folosit de tine. Ochii i se întunecară, şi pe faţă i se putea citi o mare durere. Nu pot da timpul înapoi, murmură el, dar pot controla viitorul, de acum încolo. Dacă-ţi promit că vei fi centrul universului meu, poţi să mă ierţi suficient, pentru a-mi acorda o a doua şansă?

O mângâie cu delicateţe pe păr, dându-i la o parte o buclă rebelă de pe faţă.

- Aş putea să te sărut ca să te supui. în două minute, ai fi supusă dorinţei mele, şi te-aş putea avea chiar aici, în lumina zilei, pe aleea asta asfaltată!

Ochii ei verzi scânteiară.

- Numai să te ating eu în câteva locuri strategice şi ţi-ai perdut controlul, i-o întoarse Roberta.

El strâmbă din nas, uşor stânjenit să-şi recunoască slăbiciunea la atingerea ei.

- Sau putem merge acasă, îi sugeră el, închidem uşa, scoatem telefonul din priză, şi vedem cine-şi pierde controlul primul, în
intimitatea dormitorului. Ce zici?

- Tot nu mă mărit cu tine! spuse ea, folosind cuvintele ca o formă de predare.

- Si de ce nu? întrebă el, triumful ce-i licări în ochi spunându-i Robertei că era sigur că ieşise învingător, orice ar spune ea.

- Pentru că nu te-ai predat cum trebuia. Vreau să îngenunchezi la picioarele mele, Mac, îl avertiză Roberta. în ceea ce mă priveşte, nimic altceva decât completa ta subjugare mă va face să te iert pentru tot ce mi-ai făcut.

- Atunci, intră în maşină. Lasă-mă să te conduc acasă, ca să pot să mă supun dorinţei inimii tale.

- Acasă, unde? întrebă ea, amintindu-şi că el avea cel puţin trei diferite locuri, pe care le denumea "acasă".

- în Chelsea, desigur, replică el. Este prea departe să mergem în Berkshire, mai ales având în vedere felul în care mă simt acum, adăugă el, cu dublu înţeles.

- Dar Knightsbridge? îi aminti Roberta. încă n-am voie să intru acolo?

- Lasă naibii Knightsbridge, ripostă el, împingând-o în maşină. Nu m-am mai apropiat de locul ăla de când ai plecat din Chelsea! Singurul pat în care vreau să dorm, scumpul meu Iepuraş, murmură el, este cel pe care-l voi împărţi cu tine. Si acela este acolo unde mergem chiar

acum!
Sfârşit